

ವಿಶೇಷ
ಸಂಚಿಕೆ

ನೇಸರು

₹ 5/-

PAGES 24

ತಿಂಗಳೋಲೆ

MARCH 2019

Nesaru Tingalole

Vol. XXXVII - 3

ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ 93ನೇ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಿದೆ

ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಮುಂಬೈ

THE MYSORE ASSOCIATION, BOMBAY

393, Bhau Daji Road, Matunga, Mumbai - 400 019. | Tel.: 2402 4647, 2403 7065

Email : mysoreassociation.mumbai@gmail.com

ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಗಣಪತಿ ಜಯಂತಿಯುತ್ಸವ

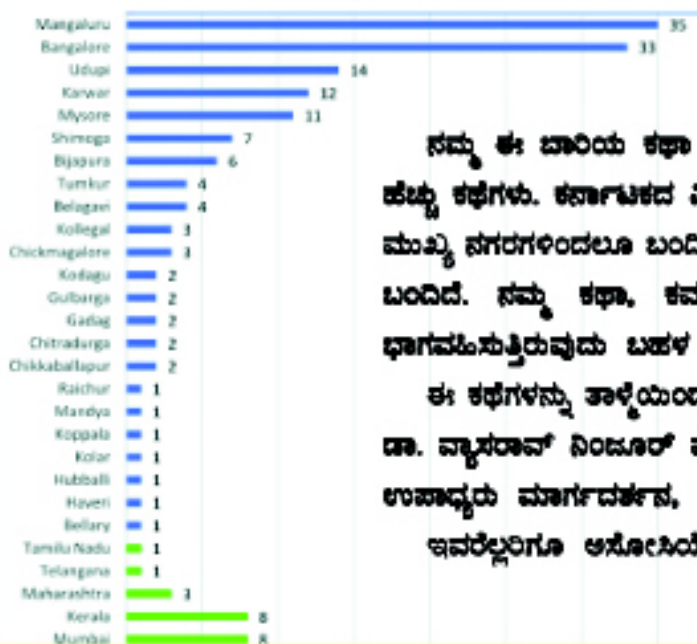
ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಮಾಘ ಮಾಸದ ಪುಷ್ಯಕರ್ತುರ್ವಿಯಂದು ಗಣಪತಿ ಜಯಂತಿಯನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತ ಬಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನಲ್ಲೂ ಕಳೆದ 2 ದಶಕಗಳಿಂದ ಮಾಘೀ ಗಣಪತಿ ಹಾಗೂ ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ ಪೂಜೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಈ ವರ್ಷ ಈ ಹಬ್ಬವು ಫೆಬ್ರವರಿ ತಿಂಗಳ 8 ರಂದು ಆಚರಿಸಲಾಯ್ತು. ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಪಟಿಕಾಂತ್ ಚೋಟಿ ಮತ್ತು ವೀಣಾಚೋಟಿ ದಂಪತಿ ಈ ಪೂಜೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ಸೇವಾರ್ಥಿಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿಸಿ ಭಟ್ಟರು ಪೂಜೆ ಆರಂಭಿಸಿದರು.

ಪೂಜೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಶ್ರೀವಿಷ್ಣು ಸಹಸ್ರನಾಮ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಗಣೇಶ ಸಹಸ್ರನಾಮ ಹಾಗೂ ಅಷ್ಟೋತ್ತರ ನಾಮಗಳ ಪೂಜೆ ಸಲ್ಲಿಸಲಾಯಿತು.

ಮಂಗಳಾರತಿ, ಮಂತ್ರ ಪುಷ್ಪಾರ್ಚನೆಗಳಾದ ಮೇಲೆ ತ್ಯಾಮಲ ರಾಫೇಶ್ ಅವರು ದೇವರ ನಾಮಗಳನ್ನು ಹಾಡಿ ಆರತಿಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಟ್ಟರು.

Short Story Competition - Edition 2
Locationwise Entries Received

ಕಥಾ ಸ್ಪರ್ಧೆ

ನಮ್ಮ ಈ ಬಾರಿಯ ಕಥಾ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ 178 ಕಥೆಗಳು ಬಂದಿದ್ದವು. ಇದು ಕಳೆದ ಬಾರಿಗಿಂತ 100 ಹೆಚ್ಚು ಕಥೆಗಳು. ಕರ್ನಾಟಕದ ವಿವಿಧ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಂದ ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ನೆರೆ ರಾಜ್ಯಗಳು, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಮುಖ್ಯ ನಗರಗಳಿಂದಲೂ ಬಂದಿವೆ. ದೂರದ ಅಮೇರಿಕಾ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನದಿಂದಲೂ ಕಥೆಯೊಂದು ಬಂದಿದೆ. ನಮ್ಮ ಕಥಾ, ಕವನ, ನಾಟಕ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳ ಸರಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಕನ್ನಡಿಗರು ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಬಹಳ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಹಾಗೂ ಸಂತಸದ ವಿಚಾರ.

ಈ ಕಥೆಗಳನ್ನು ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಓದಿ, ಬೆಲೆಕಟ್ಟಿ, ಗೆದ್ದವರನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದವರು ಖ್ಯಾತ ಕಥೆಗಾರರಾದ ಡಾ. ವ್ಯಾಸರಾವ್ ನಿಂಜೂರ್ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮತಿ ಸುನಂದಾ ಕಡಮೆಯವರು. ಎಂದಿನಂತೆ ಡಾ. ಗಣೇಶ ಉಪಾಧ್ಯಯ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ, ಸಲಹೆಗಳೊಂದಿಗೆ ನಮ್ಮ ಈ ಕೈಂಕರ್ಯಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಋಣಿಯಾಗಿದೆ.

- ನಾರಾಯಣ ನವಿಲೇಕರ್

ಗೌ. ಸಂಪಾದಕರು :

ಡಾ. ಜ್ಯೋತಿ ಸತೀಶ್

❖ ❖ ❖

ಸಂಪಾದಕ ಮಂಡಳಿ:

ಡಾ. ಮಂಜುನಾಥ್

ಕೆ. ಮಂಜುನಾಥಯ್ಯ

ನಾರಾಯಣ ನವಿಲೇಕರ್

ಗಣಪತಿ ಶಂಕರಲಿಂಗ

ನೀಲಕಂಠ

❖ ❖ ❖

ಬೆಂಗಳೂರು ಪ್ರತಿನಿಧಿ :

ಎಂ.ಎ.ಎನ್. ಪ್ರಸಾದ್

❖ ❖ ❖

ನೇಸರುವಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುವ ಬರಹಗಳಿಗೆ ಆಯಾ ಲೇಖಕರೇ ಜವಾಬ್ದಾರರು. ಅಲ್ಲಿ ಮೂಡಿ ಬಂದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಗೆ ಸಂಸ್ಥೆಯು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಲ್ಲ. - ಸಂ

The views expressed by the contributors in this journal are theirs and not of the Association and the Association is not in anyway responsible for the same.

- Ed.

❖ ❖ ❖

ಸಂಪರ್ಕ ವಿಳಾಸ :

ನೇಸರು

ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್

393, ಭಾವು ದಾಜಿ ರಸ್ತೆ,

ಮಾಟುಂಗ,

ಮುಂಬಯಿ-400 019.

© 24024647 / 2403 7065

Email :

mysoreassociation.mumbai@gmail.com

Website :

www.mysoreassociation.in

ಸಂಪಾದಕೀಯ

ನೇಸರು ತಿಂಗಳೋಲೆ

ಸಂಪುಟ 37

ಮಾರ್ಚ್ 2019

ಸಂಚಿಕೆ 3

ಕಥಾ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ವಿಜೇತರಿಗೆ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು

ಸಂಘ-ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗಿದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ ಸಮಾಜದ ಏಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯ. ಇವತ್ತಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕುವುದು ಸುಲಭ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಯಶಸ್ವೀ ಪಥದಲ್ಲಿ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವುದು ಕಠಿಣ. ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ತನ್ನೆಲ್ಲ ಇತಿಮಿತಿಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ಬೆಳೆದು, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಗ್ಗೂಡಿಸುವ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಬದುಕು ಸುಗಮವಾಗಲು ಎಲ್ಲವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನಾವು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಿಯಾಗಬಹುದು ಎನ್ನುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಚಿಂತಿಸಬೇಕು. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸಂಘಟಿತರಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಸಂಘ-ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಸಮಾಜಮುಖಿ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ಮುಂಚೂಣಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಉತ್ತೇಜನವಾಗಲಾರದು. ಕನ್ನಡ ನಾಡು ನುಡಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅನೇಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಚಲಿತ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಅನೇಕ ಮಹತ್ವದ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳು ಸದಸ್ಯರಿಗಾಗಿ 'ಚರ್ಚಾಕೂಟ'ವನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಅಂದರೆ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಚಿಂತನೆಗೆ ಹಚ್ಚುವ ಕಾರ್ಯ ಇದು. ಹಳೆತಲೆ ಮಾರು ಮತ್ತು ಹೊಸತಲೆ ಮಾರುಗಳನ್ನು ಒಗ್ಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ಕಾರ್ಯವೈಖರಿಗೆ ನಾವು ಮೆಚ್ಚಲೇಬೇಕು.

ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್, ಮುಂಬಯಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡು, ನುಡಿ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಉಳಿವಿಗಾಗಿ ಅವಿರತವಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಜೊತೆಜೊತೆಗೆ ತಾನು ನೆಲೆನಿಂತ ಮರಾಠಿ ಭಾಷೆಯ ಏಳಿಗೆಗಾಗಿ ಮರಾಠಿ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಜೊತೆಗೆ, ಇತರ ಭಾಷೆಗಳ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳೆಲ್ಲದರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಒತ್ತು ನೀಡುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ. ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ಗೆ 90 ವರ್ಷ ತುಂಬಿದ ಸಂಭ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಂಡಿದೆ. ಕವನ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಏಕಾಂಕ ನಾಟಕ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಕಥಾ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಇತ್ಯಾದಿ. ಈ ಬಾರಿ ನಡೆಸಿದ ನೇಸರು ಮಾಸ್ತಿ ಸಣ್ಣಕಥಾ ಸ್ಪರ್ಧೆ-2018ಕ್ಕೆ ಒಟ್ಟು ಸುಮಾರು 178 ಕಥೆಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಉದಯೋನ್ಮುಖ ಬರಹಗಾರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡ ಸಾರಸ್ವತ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣ ಕಥೆಗಳು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಆದಷ್ಟು ಕನ್ನಡದ ಹಿರಿಯ ಕಥೆಗಾರರ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಓದಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಕಥೆಗಳು ಹೇಗಿರಬೇಕೆಂದರೆ ಓದುಗನನ್ನು ಹೆಚ್ಚೆ ಹೆಚ್ಚೆಗೂ ಕುತೂಹಲಕ್ಕೊಳಪಡಿಸಬೇಕು. ಓದುಗನನ್ನು ಕಥೆ ಮುಂದೇನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಓದಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು. ಸಾಮಾನ್ಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಗುವಂತಿರಬೇಕು. ಕಥೆಗಾರ ಏನನ್ನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಓದುಗ ಕಥೆಯನ್ನು ಓದಿ ಅನುಭವಿಸಬೇಕು. ಕಥೆಗಾರ ತನ್ನ ಒಡಲಾಳದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಅಕ್ಷರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೊರಹಾಕಿದಾಗ ಉತ್ತಮ ಕಥೆ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆ ಮಟ್ಟದ ಕಥೆಗಳು ಈ ಕಥಾ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ಬಂದಿರುವುದು ಹೆಮ್ಮೆಯ ಸಂಗತಿ. ಭಾಗವಹಿಸಿದ ಎಲ್ಲ ಕಥೆಗಾರರಿಗೂ ನಮ್ಮ ಮನದಾಳದ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು. ಬಂದ ಎಲ್ಲ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಮುತುವರ್ಜಿಯಿಂದ ಓದಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚೆ ಆರಿಸಿ, ನಮ್ಮ ತೀರ್ಪುಗಾರರಾಗಿ ಸಹಕರಿಸಿದ ನಮ್ಮ ಮುಂಬಯಿಯ ಖ್ಯಾತ ಲೇಖಕ, ಕಥೆಗಾರ ಡಾ. ವ್ಯಾಸರಾವ್ ನಿಂಜೂರ್ ಅವರು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಖ್ಯಾತ ಕಥೆಗಾರರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾದ ಶ್ರೀಮತಿ ಸುನಂದಾ ಕಡಮೆ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯವರಿಗೆ ನಮ್ಮ 'ನೇಸರು'ವಿನ ಪರವಾಗಿ ಮನಃಪೂರ್ವಕ ವಂದನೆಗಳು. ಈ ಕಥಾ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮ, ದ್ವಿತೀಯ, ತೃತೀಯ ಹಾಗೂ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದು ವಿಜೇತರಾದ ಮುಸ್ತಾಪ ಕೆ. ಎಚ್., ದಿವ್ಯಾ ಕಾರಂತ, ಹುಳಗೋಳ ನಾಗಪತಿ ಹೆಗಡೆ, ಪ್ರವೀಣ್‌ಕುಮಾರ್ ಜಿ., ಎಸ್. ಜಿ. ಶಿವಶಂಕರ್ ಮೈಸೂರು ಇವರುಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನೇಸರುವಿನ ಪರವಾಗಿ ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು.

- ಡಾ. ಜ್ಯೋತಿ ಸತೀಶ್

ವಿಸ್ಮಯ ಹುಟ್ಟಿಸಿದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ನೇತಾರ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್

ಬಹುಮುಖ ಪ್ರತಿಭೆಯ, ನಾನಾ ಬಗೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಅವರನ್ನು ಏನೆಂದು ಕರೆಯೋಣ, ಕತೆಗಾರ, ಕಾದಂಬರಿಕಾರ, ಪ್ರವಾಸ ಸಾಹಿತಿ, ಸಿನಿಮಾ ನಿರ್ದೇಶಕ, ಅಂಕಣಕಾರ, ಸವ್ಯ ಸಾಚಿ ಲೇಖಕ, ಸಂಘಟಕ, ಹೋರಾಟಗಾರ, ಪ್ರಕಾಶಕ, ಸಮಾಜಮುಖಿ ಚಿಂತಕ, ಸ್ನೇಹವತ್ಸಲ ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಒಬ್ಬರೇ ಆಗಿ ಭಿನ್ನ ಬಗೆಯ ವೃತ್ತಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಯಶಸ್ವಿನ ಎತ್ತರಕ್ಕೇರಿ ಹೊಸತಲೆಮಾರನ್ನು ರೂಪಿಸಿದ ಅಪೂರ್ವ ಸಾಧಕ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಎಂದರೆ ಉತ್ತೇಜನದಾಯಕ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಏನೆಲ್ಲ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರು ನಮಗೆ ಉತ್ತಮ ನಿದರ್ಶನ. ಕಳೆದ ನಾಲ್ಕು ದಶಕಗಳಿಂದ ತಮ್ಮ ಕತೆ, ಕಾದಂಬರಿ, ಅಂಕಣ, ಬರಹ, ಚಿತ್ರಗೀತೆಗಳು, ಸಿನಿಮಾ, ಧಾರವಾಹಿ, ಮಾತು-ಕೃತಿಗಳಿಂದ ಕನ್ನಡ ಜನಮಾನಸದಲ್ಲಿ ಮೋಡಿ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ 'ಮೇಷ್ಟ್ರು' ಎಂಬ ಗೌರವಾದರಗಳಿಗೆ ಪಾತ್ರರಾದ ಹಿರಿಮೆ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರಿಗೆ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ. 'ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ' ಎಂಬ ಗ್ರಾಮ ಎಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ಹೆಚ್ಚಿನವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಅವರು ತಮ್ಮ ಸಾಧನೆಯಿಂದ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿಯ ಹೆಸರನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮಿಂಚುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಕುವೆಂಪು ಅವರಿಂದ ಕುಪ್ಪಳ್ಳಿ ಕಾರಂತರಿಂದ ಕೋಟಕ್ಕೆ, ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್ ಅವರಿಂದ ಗೊರೂರಿಗೆ ಹೆಸರು ಬಂದಂತೆ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಅವರಿಂದ 'ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ' ನಮ್ಮ ಭಾವಕೋಶದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಹೋಗಿರುವುದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಿನಿಮಾ, ಗ್ರಾಮಾಭಿವೃದ್ಧಿ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಿಚಾರಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ಅವರು ಮಾಡಿದ ಸಾಧನೆ ಯಾರನ್ನೂ ಬೆರಗುಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.

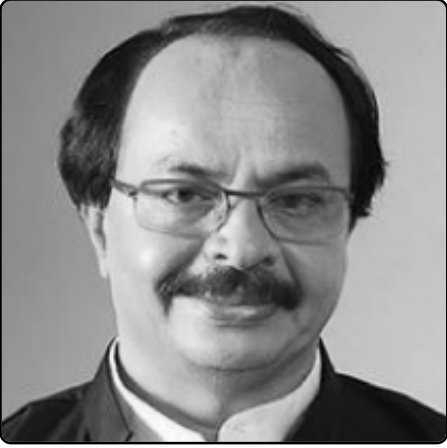
ಡಾ. ಜಿ.ಎನ್. ಉಪಾಧ್ಯಾಯ

ಈ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ನಮ್ಮ ಊರು ನಿಮ್ಮೊರಿನಂಥ ಇನ್ನೊಂದು ಊರು. ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ನಮ್ಮ ನಿಮ್ಮಂತೆಯೇ ಆಡಿ ಹಾಡಿ

ದುಡಿದು ದಣಿದು ಉಂಡು ಉಟ್ಟು ಬೆಳೆದವರು. ಆದರೆ. . .! 'ಯಾವ ಬೆಂಕಿ ತಾಕಿತೋ! ಯಾವ ರಸವು ಸೋಕಿತೋ' ಹಳ್ಳಿಯ ಶಾಲೆಯ ಹುಡುಗ, ಹಳ್ಳಿಯ ಭಂಗ ಬವಣೆಗಳ ಮಡುವನ್ನು ಹಾಯ್ದು ಬಂದ ಹುಡುಗ, ದಿನಗೂಲಿ ಚಾಕರಿಯಲ್ಲಿ ನಿದ್ದೆ ಸುಟ್ಟು ಬೆವರು ಬಸಿದ ಹುಡುಗ ನೋಡನೋಡುತ್ತಲೇ ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆದ! . . ಈ ನಮ್ಮ ನೆಲದ ಬಳ್ಳಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಗಲ್ಲಾ ಹಬ್ಬಿಕೊಂಡಿತು!" ಎಂಬುದಾಗಿ ಹಿರಿಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಪ್ರೊ. ಎಂ. ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡ ಅವರು ಅಚ್ಚರಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿರುವುದು ಸಹಜವೇ ಆಗಿದೆ. 'ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ' ಎಂಬ ಹೆಸರು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸೂಜಿಗಲ್ಲಿನಂತೆ ಸೆಳೆಯಬಲ್ಲ ತಾಕತ್ತನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ.

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಪ್ರತಿಭೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಅವರೂ ಒಬ್ಬರು. ಅವರು ಕೇವಲ ಸಾಹಿತ್ಯವೇ ಅಲ್ಲ. ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡ ದೊಡ್ಡ ಸಾಧಕ, ಕಲಾವಿದ. ಒಂದು ಮಾದರಿ ಹಳ್ಳಿ ಹೇಗಿರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಅವರು ರೂಪಿಸಿ ತೋರಿಸಿದ ಸಾಹಸಿಯೂ ಹೌದು. ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಅವರು ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯ ನಾಗಮಂಗಲ ತಾಲೂಕಿನ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಆಗಸ್ಟ್ ಹದಿನೈದರಂದು ಜನಿಸಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಈಗ ಐವತ್ತೆಂಟರ ಹರೆಯು. ಅವರು ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಡತನದ ನೋವುಂಡು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದವರು. ಅನಂತರ ಸಿನಿಮಾ ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಅಂಟಿಸಿ ಮೈಸೂರು ಡೈರಿಯಲ್ಲಿ ದಿನಗೂಲಿ ಮಾಡಿ ಓದಿ ಎಂ.ಎ ದಲ್ಲಿ ರ್ಯಾಂಕ್ ಪಡೆದು ಎಂಟು ಬಂಗಾರದ ಪದಕ ಪಡೆದು ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ಋಜುವಾತುಗೊಳಿಸಿದರು. ಅವರು ಕೆಲಕಾಲ ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿಯೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರು.

ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಎಂಬತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲೇ ತಮ್ಮ ಕತೆಗಳಿಂದ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಜಗತ್ತಿನ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದರು. 'ಹದ್ದುಗಳು'(1981) ಅವರ ಚೊಚ್ಚಲ ಕತಾಸಂಕಲನ. ಅನಂತರ ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಹುಡುಗನಿಗೆ, ಮಲೆ ನಾಡಿನ ಹುಡುಗಿ, ಬಯಲು ಸೀಮೆಯ ಹುಡುಗ, ಸನ್ನಿಧಿ, ಅಕಾಲ, ಛಿದ್ರ ಹೀಗೆ

ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಅವರದು ಬಹುರೂಪಿ ಪ್ರತಿಭೆ. ಖ್ಯಾತ ಸಾಹಿತ್ಯಿಯಾಗಿ, ನಾಮಾಂಕಿತ ಸಿನಿಮಾ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿ, ಗ್ರಾಮೀಣಾಭಿವೃದ್ಧಿಯ ರೂವಾರಿಯಾಗಿ ನಾಡಿನ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬದುಕನ್ನು ಗಟ್ಟಿಗೊಳಿಸಿದ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಅವರಿಗೆ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಗಾಂಧಿನಗರದಲ್ಲಿ ಮಿಂಚಿಯೂ ಗಾಂಧಿ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತಿರುವ ಅಪರೂಪದ ಸಾಧಕ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರ ಜೀವನ ಸಾಧನೆಯ ಕಿರು ನೋಟವಿಲ್ಲಿದೆ.

ಹತ್ತಾರು ಕತಾಸಂಕಲನಗಳ ಮೂಲಕ ಜನಪ್ರಿಯ ಕತೆಗಾರರಾಗಿ ಸೈ ಎನಿಸಿಕೊಂಡರು. ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಆಕರ್ಷಕ ಗದ್ಯ ಶೈಲಿಯನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಅವರು ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಮುಖ ಕತೆಗಾರರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು. ಅವರು ಬರೆದ ಕತೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರ ನೂರು ಎಂಬುದು ಗಮನೀಯ ಅಂಶ. ಬಾನಲ್ಲೆ ಮಧುಚಂದ್ರಕೆ, ಚುಕ್ಕೆ ಚಂದ್ರಮರ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ, ವಲಸೆ ಹಕ್ಕಿಯ ಹಾಡು ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕಾದಂಬರಿಗಳು.

ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರು ಪ್ರವಾಸ ಪ್ರಿಯರು. ಅವರು ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತರಂತೆ ಕಾಲಿಗೆ ಚಕ್ರಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ದೇಶ ವಿದೇಶಗಳನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. 40ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ದೇಶಗಳನ್ನು ಅವರು ಸುತ್ತಿ ಬಂದು ರೋಚಕವಾದ ಪ್ರವಾಸಕಥನಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ವ್ಯಾಪಕ ಓದು ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಹೆಸರಾಗಿರುವ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರ ಆಲೋಚನೆಯ ಹರಹು ವಿಶಾಲವಾದುದು. ಅವರ ಚಿಂತನೆ ದೇಶಕೋಶಗಳ ಗಡಿದಾಟಿ ವಿಹರಿಸುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣಬಹುದು.

ಫ್ರಾನ್ಸ್, ಅಮೇರಿಕಾ, ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾ, ನ್ಯೂಜಿಲ್ಯಾಂಡ್, ಈಜಿಪ್ಟ್, ನೇಪಾಳ ಮೊದಲಾದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಜೀವನ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಪ್ರವಾಸ ಕಥನಗಳಲ್ಲಿ ಮನೋಜ್ಞವಾಗಿ ಭಿನ್ನಪರಿಯಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸಿದ್ದಾರೆ.

'ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಹುಡುಗಿಗೆ' ಇದು ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರ ಅಂಕಣ ಬರಹಗಳ ಸಂಕಲನ. ಈ ಕೃತಿ ಆರು ಸಂಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಬಂದಿರುವುದು ಮಹತ್ವದ ಆತ್ಮ ಕಥಾನಕ. ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಜಾಗತ್ತಿನ ಏಳುಬೀಳುಗಳ ಸುಂದರ ಚಿತ್ರಣವಿಲ್ಲ ದಾಖಲಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ 'ಹೊಳೆದಂಡೆ ನೋಟ'ನಾಲ್ಕು ಸಂಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ಕಂಡಿರುವುದು ಅವರ ಬರವಣಿಗೆಯ ಗಟ್ಟಿತನಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ. ಇಂದು ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರು ಹೊಸಗನ್ನಡದ ಒಬ್ಬ ಮಹತ್ವದ ಲೇಖಕ ಸಾಹಿತ್ಯಿಯಾಗಿ ಜನಮಾನಸದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಛಾಪನ್ನು ಮೂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಮೃದ್ಧ ಜೀವಾನುಭವ, ನಿಷ್ಠುರವಾದ ವಿವೇಚನಾಶಕ್ತಿ ಸುಂದರವಾದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಅವರ ಬರವಣಿಗೆಯ ಅನನ್ಯತೆ.

ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಅವರು ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿಯೂ ಸಾಹಿತ್ಯಿಯಾಗಿಯೂ ಜನಪ್ರಿಯರಾದವರು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಜನಪ್ರಿಯರಾದುದು ಸಿನಿಮಾ

ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿಯೇ. ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರ ಸಿನಿಮಾಗಳು ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಭಾಗವಾಗಿರುವುದು ವಿಶೇಷ. ಅಮೇರಿಕಾ ಅಮೇರಿಕಾ, ಕೊಟ್ಟೇಶಿ ಕನಸು, ಅಮೃತಧಾರೆ, ಮಾತಾಡ್ ಮಾತಾಡ್ ಮಲ್ಲಿಗೆ, ಒಲವೇ ಜೀವನ, ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ, ಇಷ್ಟಕಾಮ್ಯ ಮೊದಲಾದ ಹತ್ತಾರು ಒಳ್ಳೆಯ ಸದಭಿರುಚಿಯ ಸಿನಿಮಾಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು ಅವರಿಗೆ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡ ಸಿನಿಮಾ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಹೊಸ ಆಯಾಮ ನೀಡಿದ ಅವರು ಅನೇಕ ಕಲಾವಿದರನ್ನು ತಂತ್ರಜ್ಞರನ್ನು ಬೆಳಕಿಗೆ ತಂದವರು. ನೂರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಚಲನಚಿತ್ರ ಗೀತೆಗಳನ್ನು ಅವರು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಲವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹತ್ತಾರು ಹಲವಾರು ಜನಪ್ರಿಯ ಧಾರಾವಾಹಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿರುವ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ 'ಟೆಂಟ್' ಎಂಬ ಸಿನಿಮಾ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ನೂರಾರು ಕಲಾವಿದರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಚಿತ್ರಕತೆ, ಸಂಭಾಷಣೆ, ಗೀತೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನೆಯ ಮೂಲಕ ಸಿನಿಮಾರಂಗಕ್ಕೆ ಕಾಲಿರಿಸಿದ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರು ಇಂದು ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರರಂಗದಲ್ಲೂ ದೊಡ್ಡ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಅಭಿಮಾನ, ಪ್ರೀತಿಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿರುವುದನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಸಿನಿಮಾ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಮೂರು ಬಾರಿ ರಾಷ್ಟ್ರ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಹದಿನೈದು ಬಾರಿ ರಾಜ್ಯ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಎರಡು ಬಾರಿ ಫಿಲ್ಮ್‌ಫೇರ್ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗೂ ಅವರು ಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ದೇಶ ವಿದೇಶಗಳ ಹತ್ತಾರು ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪುರಸ್ಕಾರಗಳಿಗೂ ಅವರು ಭಾಜನರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಒಂದೊಂದಿಗೆ ಮಹತ್ವ ಬರುವುದು ಅಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಂದ, ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ, 'ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ' ಅವರು ಶ್ರಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಬಂದವರು. ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು ಅವರಿಗೆ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡ ಸಿನಿಮಾರಂಗದಲ್ಲಿ ಉನ್ನತಿ ಸಾಧಿಸಿಯೂ ಗಾಂಧಿನಗರದಲ್ಲಿ ಕಳೆದು ಹೋಗದೆ ಗಾಂಧಿ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸಾಗಿದ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಅವರು ತಮ್ಮ ಊರಾದ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಶಾಲೆ, ಗ್ರಂಥಾಲಯ, ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಕೇಂದ್ರ, ರಂಗಮಂದಿರ, ನಾನಾ ಬಗೆಯ ತರಬೇತಿ ಕೇಂದ್ರ ವಿವಿಧ ಜನನೋಪಯೋಗಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಗ್ರಾಮಾಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ಊರಾದ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಬ್ಬವನ್ನು ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಆಚರಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿರುವುದು ಉಲ್ಲೇಖನೀಯ ಅಂಶ. ಅದರ ಅಂಗವಾಗಿ ಊರಿನ ರೈತ ಬಂಧುಗಳಿಗೆ ಪ್ರವಾಸ ಅಧ್ಯಯನ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶ ಹಳ್ಳಿಗಳ ದೇಶ. ಕೃಷಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ನಾಶವಾದರೆ ಬದುಕು ಬರಡಾಗುತ್ತದೆ. ರೈತಬಂಧುಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಆಲೋಚನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಚಿಮ್ಮಿಸಲು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸೆಲೆಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲು ಅವರು ಪ್ರಾಂಜಲ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತಾನು ಪಡೆದಿರುವುದೆಲ್ಲ ಈ ಸಮಾಜದಿಂದಲೇ ಎಂಬ ವಿನಮ್ರ ಭಾವದಿಂದ ಗ್ರಾಮಾಭಿವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೆಗಲುಗೊಟ್ಟು ಇತರರಿಗೆ ಆದರ್ಶಪ್ರಾಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿವರ್ಷ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಜನರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮತ್ತು ಬೌದ್ಧಿಕ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ, ಆರ್ಥಿಕ ಸದೃಢತೆ ಹಾಗೂ ಸ್ವಾವಲಂಬನೆಗೆ ನೆರವಾಗುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರಲಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಪ್ರಶಂಸನೀಯ ಸಂಗತಿ.

1985 ರಲ್ಲಿ ಸಮಾನ ಮನಸ್ಸು ಗೆಳೆಯರೊಡನೆ ಅವರು ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಆರಂಭಿಸಿದ 'ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೇದಿಕೆ' ಕಳೆದ ಮೂರು ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಮಹತ್ವದ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. 50ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಈ ವೇದಿಕೆ ಹೊರತಂದಿದ್ದು ಅನೇಕ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರತಿಭೆಗಳನ್ನು ಲೋಕಮುಖಕ್ಕೆ ಪರಿಚಯಿಸಿದೆ. ಅನೇಕ ಅಂತರ್ಜಾತೀಯ ಅಂತರಾಧಾರ್ಮಿಯ ವಿವಾಹಗಳನ್ನು ಈ ವೇದಿಕೆ ನಡೆಸಿದೆ. ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಆರೋಗ್ಯಕರವಾದ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಬಿತ್ತುವ ಬೆಳೆಸುವ ಬದ್ಧತೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿದೆ. ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿಯವರು ಇಂದು ಅಪಾರ ಜನಮನ್ನಣೆ, ಉನ್ನತ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಗ್ರಾಮಮುಖಿ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಂದಲೂ ನಾಡಿಗೆ ಮಾದರಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಅವರದು ವರ್ಣರಂಜಿತ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಟೆಂಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವರು ಇಂದು ತಮ್ಮ ಸಾಧನೆಗಳಿಂದ ಜಾಗತಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸುದ್ದಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರು ಬಡಕುಟುಂಬದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಬಂದವರು. ಅವರದು ಹೋರಾಟದ ಬದುಕು. ಎಂಬತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ರೈತ ಚಳುವಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ರೈತ ಸಂಘದ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿಯೂ ದುಡಿದವರು. ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತರ ನೇತೃತ್ವದ ಪರಿಸರ ಹೋರಾಟಗಳಲ್ಲೂ ಅವರು ತಮ್ಮನ್ನು ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡವರು. ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರ ಬಹುಮುಖ ಆಸಕ್ತಿ, ಪ್ರತಿಭೆ, ಪಾಂಡಿತ್ಯ, ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆ, ಪ್ರಗತಿಪರ ಚಿಂತನೆ, ಜೀವನ ರಸಿಕತೆ, ಸರಳ ಸಜ್ಜನಿಕೆ, ಸೌಜನ್ಯ ಇವತ್ತಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತೀರಾ ಅಪರೂಪ. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಅತಿ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ಕನ್ನಡದ ಪರಿಚಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರ ಜೀವನ ಸಾಧನೆ ಅನುಕರಣೀಯ ಅಂಶ. ಡಿವಿಜಿ ಅವರ ಒಂದು ಪದ್ಯ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರನ್ನು ಕಂಡು ಬರೆದಂತಿದೆ.

'ಜಗದ ಕಲ್ಯಾಣದೊಳಗಾತ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣವನು
ಜಗದ ಬೀದಿಗಳೊಳು ನಿಜಾತ್ಮ ಯಾತ್ರೆಯನು
ಜಗದ ಜೀವತದಿ ನಿಜ ಜೀವಿತದ ಪೂರ್ತಿಯನು
ಬಗೆಯರಿತವನೆ ಸುಖಿ ಮಂಕುತಿಮ್ಮ'

ತಮ್ಮ ಜೀವನ ಸಾಧನೆಯಿಂದ ನಾಡಿನೆಲ್ಲೆಡೆ ವಿಸ್ಮಯ ಹುಟ್ಟಿಸಿದ ಈ ಸಾಧಕನಿಗೆ ನಮೋ ನಮಃ. ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಚಿಂತಕ, ಮಾನವತಾವಾದಿ ಹಾಗೂ ವಾಸ್ತವವಾದಿ. ಅವರ ಬರವಣಿಗೆ ಜೀವಪರವಾದ ಒಳಹರಿವಿನಿಂದ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿರುವುದು ಗಮನೀಯ ಅಂಶ. ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಬದುಕಿಗೆ ಬದ್ಧರಾದ ಲೇಖಕರು. ಅವರದು ಪ್ರಯೋಗಶೀಲ ಮನಸ್ಸು. ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂಬುದು ಒಳದನಿ. ಅದು ಮಗುವಿನ ಮೊದಲ ತೊದಲು ಮತ್ತು ಸಾವಿನಂಚಿನ ಕೊನೆಯ ಹೇಳಿಕೆ ಕೂಡ. ಅದು ಸ್ಪಷ್ಟ ಸಮಾಜಾಪೇಕ್ಷೆ. ಉತ್ತಮಿಕೆಗೆ ಹಂಬಲಿಸುವ ನಿರಂತರ ತಿದ್ದುಪಡಿ. ಈ ಘನವಾದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯು ಎಂದೂ ಆರಬಾರದ ಸದಾ ಎಚ್ಚರವಿರಬೇಕಾದ ಉರಿ. ಎಂಥ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನೂ ಪಾರಾಗಿಸಬಲ್ಲ ಅಂತಃಪ್ರತಿಭೆ. ಸಾಹಿತ್ಯವು ತನ್ನ ಬದ್ಧತೆ ಮತ್ತು ಆದ್ರ್ವತೆಗಳೆಂಬ ಜೀವಪೋಷಕಗಳಿಂದ ದೃಷ್ಟಿ ಮತ್ತು ಸಮಷ್ಟಿಯನ್ನು ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯಬಲ್ಲ ಮಹಾನದಿ ಎಂಬ ದೃಢ ನಂಬಿಕೆ ಅವರದು.

ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ನುಡಿ ಹರಳು:

* ನನ್ನ ಕಥೆ ಏನೆಂದರೆ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಐಚ್ಛಿಕ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಉತ್ಕರ್ಷ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಆ ಪಂಥಕ್ಕೆ ಬದ್ಧರಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಅನೇಕ ಮಹತ್ವದ ಲೇಖಕರಿದ್ದರು. ಆದರೆ ತುಂಬ ಜನ ದುರ್ಬಲ ಬರಹಗಾರರು ಬಂಡಾಯದ ಲೇಬಲ್ ಅನ್ನು ತಗುಲಿಸಿಕೊಂಡು ಕೆಟ್ಟದ್ದಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾರಣ ತಾನು ಬಂಡಾಯದ ಲೇಖಕ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕೆಲವರಿಗೆ ಚಾರಿತ್ರಿಕವಾಗಿ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ನನಗೆ ಈ ಸಿದ್ಧವಾದ, ನನ್ನೆದುರಿಗಿದ್ದ ವೇದಿಕೆಯನ್ನು ಏರಬಾರದು ಎನ್ನಿಸಿತು. ಜತೆಗೆ ನಾನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದ್ದ ವಸ್ತು ಬಂಡಾಯಕ್ಕೆ ಅತೀತವಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ನನ್ನೊಳಗೆ ನಾನು ಕಂಡುಕೊಂಡದ್ದು ನನ್ನದೇ ಆದ ಭಾಷೆ. ಒಂದು ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅದು ಅಂದಿನ ಬಂಡಾಯಕ್ಕೆ ಎದ್ದ ಬಂಡಾಯ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಅನೇಕ ಕಥೆಗಳು ಬಂಡುಕೋರತನದಿಂದಲೇ ಕೂಡಿವೆ. ಕೆಲವು ಪ್ರೇಮಕಥೆಗಳು ತುಂಬಾ ಜನಪ್ರಿಯವಾದ್ದರಿಂದ ಗಂಭೀರ ಕಥೆಗಳು ವಿಮರ್ಶಕರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಸುಕಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿರಬೇಕು. ವಾದಕ್ಕೆ ಬದ್ಧವಾಗಿ ಬರೆಯುವವನಿಗೆ ಒಂದು ಭಾಷೆ. ಬದುಕಿಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿ ಬರೆಯುವವನಿಗೆ ಒಂದು ಭಾಷೆ. ನನ್ನದು ಎರಡನೆಯ ಗುಂಪಿನದು.

* ನಾವು ಮರಳಿ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗೋಣ ಎಂಬ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಕೈಬಿಡಬಾರದು. ಗ್ರಾಮ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಬೇಕು. ಹಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನಾಗಿಸಬೇಕು. ನಾನು ಇಂತಹ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ನೆಚ್ಚಿ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಾಗ ಅನೇಕರಿಗೆ ಅನುಮಾನಗಳಿದ್ದವು. ಈಗಲೂ

ಇರಬಹುದು. ಕೆಲವರು ಗೇಲಿ ಮಾಡಿದ್ದುಂಟು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಾವು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಹೋಗಬೇಕು. ನೀವು ಕ್ರಾಂತಿ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ಎಂದಾಕ್ಷಣ ನಿಮಗೋಸ್ಕರ ಯಾರೋ ರೆಡ್ ಕಾರ್ಪೆಟ್ ಹಾಸಿ ಹತ್ತಾರು ಜನ ತರುಣಪಡೆ ನಿಮ್ಮ ಅನುಯಾಯಿಗಳಾಗಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿರಬೇಕು ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದು ಮೂರ್ಖತನ. ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹೀಗೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಳಗೆ ನಾವು ಬಡಿದಾಡಬೇಕು. ಈ ಪರಿಪಾಟಲಿನಲ್ಲೇ ನಮ್ಮ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ದೇಶ ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ನಿಂದಿಸುತ್ತಾ ಸಿನಿಕರಾಗಿ ಕೂರುವುದರ ಬದಲು ನಾವು ನಮ್ಮ ನೆಲಕ್ಕೆ ಏನನ್ನು ಮಾಡಬಹುದೋ ಅದನ್ನು ಅದೆಷ್ಟೇ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ್ದಾಗಿದ್ದರೂ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಇಂತಹ ಒಂದು ಪ್ರಯೋಗ ಮತ್ತು ಈ ಪ್ರಯೋಗ ಎಲ್ಲ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲೂ ಆಗಬಹುದಾಗಿದೆ.

* ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ರೆಕ್ಕೆಗಳೂ ಇರಬೇಕು. ಬೇರೂ ಇರಬೇಕು. ಹಾರಿ ಗಳಿಸಿದ್ದನ್ನು ಬೇರೂರಿ ಬೆಳೆಸಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಪ್ರವಾಸದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ರೈತರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ನಾನೂ ಬೆಳೆದಿದ್ದೇನೆ. ಕೇರಳದಲ್ಲಿ ತೆಂಗಿನ ಕಾಯಿ ಕೀಳುವುದಕ್ಕೆ ಯಂತ್ರವಿದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಐದು ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕೂಲಿ ಕೊಟ್ಟರೂ ಜನ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಗೋಣಗಾಡುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ನಾವು ಜಾಗತೀಕರಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕೂರುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಪಾಸಿಟಿವ್ ಆಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿ ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಮಾನವರಾಗಬೇಕು. ನ್ಯೂಜಿಲ್ಯಾಂಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಹದಿನೈದು ಮಿಲಿಯನ್ ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಅರವತ್ತು ಮಿಲಿಯನ್ ಕುರಿಗಳಿವೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ಹೀನಾಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದೆ. ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯ ಕೃಷಿ ಅಧ್ಯಯನ ಪ್ರವಾಸ ರೈತರ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಬದಲಾವಣೆ ತರುವ ಒಂದು ಪ್ರಯೋಗ.

* ನನ್ನಂತೆ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಬರೆಯುವ ಮತ್ತು ಮಾತನಾಡುವ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಉಪನ್ಯಾಸಕ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿದ್ದವರಿಗೆ ಅದು ಒಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಬಳಸಿದರೆ ನನಗೆ ತುಂಬ ಕೋಪ ಬರುತ್ತದೆ. ಉಪನ್ಯಾಸಕನಾಗಿದ್ದಾಗ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತುಂಬ ಕಷ್ಟ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಪದವಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕಪ್ಪು ಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆ ಅ, ಆ, ಇ, ಈ ಬರೆಸಿದ್ದಿದೆ. ನಾವು ಭಾಷೆಯ ಬಗೆಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಕುತೂಹಲವನ್ನು ಕಿರಿಯರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸಬೇಕು. ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಉಡಾಘೆಯಿಂದ ಮುಂದುವರಿಸಬಾರದು. ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗಬೇಕು. ಸಿನಿಮಾ ಜಾಹೀರಾತುಗಳಲ್ಲಿ, ಕಿರುತೆರೆಯ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಕಡೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಗಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಬಳಸುವ ನಿರ್ಲಜ್ಜ ನಡವಳಿಕೆ ಕಂಡಾಗ ಅಪಾರ ಸಿಟ್ಟು ಬರುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ತಾಯಿ ತಂದೆ ಇಬ್ಬರೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿದ್ದವರು. ಅದರಿಂದ ನನಗೆ ಬಹಳ ಪ್ರಯೋಜನವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಪ್ರಜ್ಞಾ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯ.

* ಭಾವಗೀತೆ ರಚಿಸುವುದರಿಂದ ಮಾತ್ರವೇ ಪರಿಸರ ನಿರ್ಮಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವೆಲ್ಲ ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಜಾಗೃತಿ ಮೂಡಿಸುವ ಒಂದು ಪ್ರಯತ್ನವಷ್ಟೆ. ಕಾರಂತರಿಗೆ ಇಂತಹ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಪ್ರಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರದು ಅಪ್ಪಟ ವೈಚಾರಿಕತೆ. ನಾವು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಶಿಬಿರ, ಆರೋಗ್ಯ ನೈರ್ಮಲ್ಯ ಶಿಬಿರಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಪರಿಸರ ಎಂದರೆ ಒಟ್ಟಾರೆ ಮನುಕುಲದ ಆರೋಗ್ಯ ಬಹು ಆದ್ಯತೆಗಳಿರುವ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ನಿಧಾನ. ನಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಾವು ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗಬೇಕು.

* ಲೇಖಕನೊಬ್ಬನ 'ಮಾನಸಿಕ ಹದ' ಎಂಬುದು ಒಂದು ಕ್ಷಣದ್ದಲ್ಲ. ಅದು ಬರಹಗಾರನೊಬ್ಬನ ಬದುಕಿನ ನಿರಂತರ ಸ್ಥಿತಿ. ಅವನ ಪ್ರತಿ ನಡವಳಿಕೆಯಲ್ಲೂ ಲೇಖಕಿ ಹೊರ ಹೊಮ್ಮುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ನಾನು ಪಾಠ ಮಾಡುವಾಗಲೂ, ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡುವಾಗಲೂ, ಭಾಷಣ ಮಾಡುವಾಗಲೂ, ಊರಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗಲೂ ನನ್ನೊಳಗಿನ ಬರಹಗಾರ ತೋರುಗಂಬವಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಭಾರತೀಯರು ಸಮಯಕ್ಕೆ ಬೆಲೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ತಮಗೆ ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷ ಆಯುಷ್ಯವಿದೆ ಎಂಬಂತೆ ನಿರಾಳವಾಗಿ ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡುವವರನ್ನು ಕಂಡು ನನಗೆ ಬೆಚ್ಚಿಬೀಳುವಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಸಮಾನಂತರವಾಗಿ, ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಹಲವು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲ ನನ್ನದು ಮತ್ತು ಈ ಕೆಲಸಗಳು ನನಗೂ ಸಮಾಜಕ್ಕೂ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿ ಆಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಹಲವು ಕೋಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುವುದೆಂದರೆ ಇದೇ ಅರ್ಥ. ಇದನ್ನು ಕೆಲವರು 'ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸಲ್ಲದವರು' ಎಂದು ಅರ್ಥೈಸುತ್ತಾರೆಂದೂ ನಾನು ಬಲ್ಲೆ.

ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಎಂಬ ತನ್ನ ಹುಟ್ಟೂರನ್ನು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ಕಟ್ಟುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಇದೇ ಬದ್ಧತೆಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಸುಮಾರು 15 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಚಂದ್ರು ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಬ್ಬವನ್ನು ಆಯೋಜಿಸಲು ಎಷ್ಟೆಲ್ಲ ಶ್ರಮ ಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ತೀರಾ ಹತ್ತಿರದಿಂದ ಬಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ತಾನು ಓದಿದ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗೆ ಗ್ರಂಥಾಲಯ, ರಂಗಮಂದಿರ, ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಚಂದ್ರು ಶ್ಲಾಘನಾರ್ಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸಿಜಿಕೆಯಂತಹ ರಂಗನಿರ್ದೇಶಕರು, ಜಿ. ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪ, ಎಚ್. ಎಲ್. ನಾಗೇಗೌಡ, ಯು.ಆರ್. ಅನಂತಮೂರ್ತಿ, ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರ, ಕಿ.ರಂ. ನಾಗರಾಜ, ಹಿ.ಶಿ. ರಾಮಚಂದ್ರೇಗೌಡ, ಕೆ.ಎಸ್. ಭಗವಾನ್, ಎಚ್. ಎಲ್. ಕೇಶವಮೂರ್ತಿ, ಎಸ್. ಜಿ. ಸಿದ್ದರಾಮಯ್ಯ ಮುಂತಾದ ಹೆಸರಾಂತ ಲೇಖಕರು ಈ ಊರಿಗೆಬಂದು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದಿಚುಂಚನಗಿರಿಯ ಬಾಲಗಂಗಾಧರನಾಥ ಶ್ರೀಗಳು, ಸಿರಿಗೆರೆಯ ಡಾಕ್ಟರ್ ಸ್ವಾಮಿಗಳು, ಸಾಣೇಹಳ್ಳಿಯ ಪಂಡಿತಾರಾಧ್ಯ ಸ್ವಾಮಿಗಳಂತಹ ಸಂತರು ಬಂದು ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕೆ.ವಿ. ನಾಗರಾಜಮೂರ್ತಿ, ಬಿ.ವಿ. ರಾಜಾರಾಮರಂತಹ ರಂಗಕರ್ಮಿಗಳು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಗೌರಿ ಲಂಕೇಶರಂತಹ ಪತ್ರಕರ್ತರು ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಸಮಕಾಲೀನ ಕವಿಗಳು, ಕಲಾವಿದರು, ಕೃಷಿ ತಜ್ಞರು, ವೈದ್ಯರು, ಹಾಸ್ಯಲೋಕದವರು, ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಈ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಭೇಟಿಕೊಟ್ಟು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬಿ. ಚಂದ್ರೇಗೌಡರಂತಹ ಅಂಕಣಕಾರರು ಈ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಬ್ಬದ ಸಂಘಟನೆಯ ಜತೆಗೆ ಸದಾ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾರೆ.

- ಪ್ರೊ. ಮುಕುಂದರಾಜ್

ಸಾವಿನ ಭಯ

ನಾನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಒಂದೂರ ಪುಟ್ಟಕ್ಕನ ಮಗ ಕೃಷ್ಣ ಎಂಬ ಬಾಲ್ಯದ ಗೆಳೆಯನಿದ್ದ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಊರಾಚೆಯ, ಮಾರಿಗುಡಿ ಹತ್ತಿರ ಧೂಳಿನಲ್ಲಿ ಪಾದ ಮುಳುಗಿಸಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಮುಸ್ಸಂಜೆಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಹಾವು ಕಚ್ಚಿತ್ತು. ನನ್ನನ್ನು ಕಚ್ಚದೆ ಅವನನ್ನು ಕಚ್ಚಿದ್ದು ಕೇವಲ ಆಕಸ್ಮಿಕ. ವಿಷಹೀರಿ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಲು ಕೋಳಿಯನ್ನು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಕಾರಣ ಪುಟ್ಟಕ್ಕ ಬಡವಿ. ಆ ರಾತ್ರಿ ಕೃಷ್ಣ ತೀರಿಕೊಂಡ. ಈ ಸಾವು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ನಚಿಕೇತ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮೂಡಿಸಿರಬೇಕು. ಪ್ರತಿ ಮುಂಜಾನೆಗಳು ನನಗೆ ಇದು ಬದುಕಿನ ಕಡೆಯ ದಿನ. ಏನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಒಂದೇ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸು ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸಾವಿನ ಭಯ, ಇನ್ನೊಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವನಾಕಾಂಕ್ಷೆ. ನೀವು ಸಾವಿನ ಬಗ್ಗೆ ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದರೂ, ವಿಚಾರವಾದಿಯಂತೆ ಮಾತನಾಡಿದರೂ ಸಾವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಸಾವಿನ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಮಾತನಾಡುವಾಗ, ಅದು ನಮ್ಮಿಂದ ಬಹಳ ದೂರವಿದೆ, ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನಾವು ಚಿರಂಜೀವಿ ಎಂಬ ಉಡಾಘೆಯಿಂದ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಈ ತಲ್ಲಣಗಳನ್ನು ಸನ್ನಿಧಿ, ಅಕಾಲ, ಸ್ಥೂಲನ ಮುಂತಾದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗ, ಅಮೃತಧಾರೆಯಂತಹ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದೇನೆ.

-ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರ

ಮೊದಲ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದ ಕತೆ

“ಮಣ್ಣಿನೇರದ ಖೇಜು”

ಗಡ್ಡದಾರಿಯೊಬ್ಬ ಮಹಮ್ಮದನ ಅನುಯಾಯಿಯಂತೆ

ಅವನಿಗೂ ಭೀಮನ ಬುದ್ಧ ಅಸ್ವತ್ಥನಂತೆ

ಬೆಂಕಿಯ ಉರಿಗೆ ಒಣ ಹಸಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಕರಕಲಾಗಿ ನಾವು ಮಾತ್ರ ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ?!

ಉಮ್ಮ ನೋವಿನ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದು: ನೀನು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ನಿನ್ನ ಬಾಪನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಸಂತೋಷವನ್ನು ನೋಡಿದೆ. ಆ ನೋಟದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಸಾಧಿಸುವ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯೊಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೋಚರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಕ್ಷಣವೇ ರಕ್ತದ ಮುದ್ದೆಯಂತಿದ್ದ ನಿನ್ನ ಎತ್ತಿ ಬಲಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಾವು ಅಕ್ಬರ್ ಅಲ್ಲಾವು ಎಂದು ಅಜ್ಜಾನ್ ಮೊಳಗಿಸಿ ಮೂರು ಬಾರಿ ಮೊಹಮ್ಮದ್ ಅಮೀರ್, ಮೊಹಮ್ಮದ್ ಅಮೀರ್, ಮೊಹಮ್ಮದ್ ಅಮೀರ್ ಎಂದು ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟು, ಸಂತ್ರಸ್ತಿಯ ಭಾವದಿಂದ ಪಿಳಿಪಿಳಿ ಎನ್ನುವ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೆ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ ಮತ್ತಷ್ಟು ಮಗದಷ್ಟು ನಿನ್ನ ಸ್ವರ್ತವನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗಂತು ನಿನ್ನ ಬಾಪ ನಿನಗಿಂತಲೂ ಸಣ್ಣ ಮಗುವಿನಂತೆ ನನಗೆ ಗೋಚರಿಸಿದ್ದು ಈಗಲೂ ಕಣ್ಣುಮುಂದೆ ಕಟ್ಟಿದಂತಿದೆ. ನೀನು ಮಾತ್ರ ಅವರ ಯಾವ ಕನಸುಗಳಿಗೂ ಸ್ಪೂರ್ತಿಯಾಗದೆ ಅಂದು ದಿಟ್ಟಿಸಿದ ನಿನ್ನ ಬಾಪನ ನೋಟವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೆಳೆದು ನಿಂತೆ. ನಿನ್ನ ಮೇಲೇಗ ಸಾಸುವೆಯಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ದಯವಿಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿಂದ ಈ ಕ್ಷಣವೇ ಹೊರಟುಹೋಗು - ಉಮ್ಮ ಬಡಬಡಿಸುವಾಗ ಕರುಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ಹೊರಗೆಡವಿದಂತೆ ಸಂಕಟದ ಜೊತೆಗೆ ಕಣ್ಣೀರು ಉಕ್ಕಿಹೊರಹೊಮ್ಮಿತು.

ಭಾರವಾದ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನೊತ್ತು ಉಮ್ಮನ ಕೊಠಡಿಯಿಂದ ಪಕ್ಕದ ಮುಂಬಾಗಿಲಿನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಿಂತೆ. ಬಿಳಿಯ ಮುಂಡಾಸು ದಾರಿಗಳು, ಮದರಸಾಗೆ ತೆರಳುವ ಪುಡಿಮಕ್ಕಳು, ಬಂಧುಗಳು, ನನ್ನ ಅಣ್ಣ ಅಬ್ದುಲ್ ರೆಹಮಾನ್, ತಮ್ಮ ಅಬ್ದುಲ್ ನಿಯಾಜ್ ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಕುರ್ಆನ್‌ನ ಯಾಸೀನ್ ಸೂರತನ್ನು ಜೋರಾಗಿ ಏಕಮೇಯವಾಗಿ ಏರಿದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೂಗಿಗೆ ಅತ್ತರಿಸ ಪರಿಮಳದ ಜೊತೆಗೆ ಊದುಗಡ್ಡಿಯ ಪರಿಮಳವು, ಲೋಬಾನದ ಹೊಗೆಯು

ಲೇಖಕರ ಕಿರು ಪರಿಚಯ

ಮುಸ್ತಾಪ ಕೆ ಎಚ್: 19/09/1993 ರಲ್ಲಿ ಕೊಡಗಿನ ಮಾದಾಪುರದಲ್ಲಿ ಜನನ. ಮಡಿಕೇರಿ ಫೀಲ್ಡ್ ಮಾರ್ಷಲ್ ಕೆ.ಎಂ.ಕಾರ್ಯಪ್ಪ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಬಿ.ಎ. ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮ ಪದವಿ. ಮಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಎಸ್ ವಿ ಪಿ ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿಯನ್ನು 2014-2016 ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮ ರ್ಯಾಂಕ್, ಚಿನ್ನದ ಪದಕ, 5 ದತ್ತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುದರೊಂದಿಗೆ ಪೂರೈಸಿ, ಮೂಡಬಿದಿರೆಯ ಆಲ್ಫಾಸ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಉಪನ್ಯಾಸಕರಾಗಿ ಒಂದು ವರ್ಷದ ಸೇವೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ಎಸ್. ವಿ. ಪಿ ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ “ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ವಿಮರ್ಶೆ: ಕಿ ರಂ ನಾಗರಾಜ ಮಾದರಿ” ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಕುರಿತು ಪೂರ್ಣಕಾಲಿಕ ಪಿಎಚ್.ಡಿ ಸಂಶೋಧನೆ.

2015 ರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಯುವ ಬರಹಗಾರರ ಪ್ರಕಟಣೆಯಲ್ಲಿ “ಕಂಡದ್ದು-ಕಾಡಿದ್ದು” ಪುಸ್ತಕ ಬಿಡುಗಡೆ. ಶಾರ್ಜಾ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಕಥಾ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ “ನಿಮ್ಮವಳಲ್ಲ” ಕಥೆಗೆ ದ್ವಿತೀಯ ಬಹುಮಾನ. ಬೆಂಗಳೂರು ಕ್ರೈಸ್ಟ್ ಯುನಿವರ್ಸಿಟಿಯ ಬೇಂದ್ರೆ ಕವನ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಅನಕೃ ಕಥಾ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ಸುಮಾರು 3 ಬಾರಿ

ಕವನ ಮತ್ತು ಕಥೆ ಆಯ್ಕೆಯಾಗಿವೆ. ಬುಡ್ಕೊಲೊ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯೋತ್ಸವ ಕಥಾಸ್ಪರ್ಧೆ, ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಥಾಸ್ಪರ್ಧೆ, ಸಂಕ್ರಮಣ 2018 ರ ವಾರ್ಷಿಕಾಂಕ ಪ್ರಬಂಧ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ನೇಸರು 2017 ರ ಕವನಸ್ಪರ್ಧೆ, ಕರಾವಳಿ ಲೇಖಕಿಯರ ವಾಚಕಿಯರ ಕವನ ಮತ್ತು ವಿಮರ್ಶಾ ಬರಹಗಳ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಕುವೆಂಪು ವಿಶ್ವಮಾನದ ಪ್ರಬಂಧ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಕನ್ನಡ ಸಂಘ ಸಿಂಗಾಪುರ ಕಥಾ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಬಹುಮಾನ. ಹಲವು ರಾಜ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಮಟ್ಟದ ವಿಚಾರ ಸಂಕರಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಂಧ ಮಂಡನೆ ಹಾಗೂ ನಿಯತಕಾಲಿಕಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟ.

ಆಕಾಶವಾಣಿಯ ರಾಜ್ಯಮಟ್ಟದ ರಸಪ್ರಶ್ನೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಬಾರಿ ಮಡಿಕೇರಿ ಆಕಾಶವಾಣಿ ಕೇಂದ್ರದ ಪ್ರತಿನಿಧಿ. 200 ಕ್ಕೂ ಅಧಿಕ ಚರ್ಚಾಸ್ಪರ್ಧೆ, ಆಶುಭಾಷಣ, ಕವಿಗೋಷ್ಠಿ, ಬರಹ ಕಮ್ಮಟಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ ಅನುಭವ. ಕನ್ನಡದ ಹೆಸರಾಂತ ದಿನಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ 40ಕ್ಕೂ ಅಧಿಕ ಲೇಖನ ಪ್ರಕಟ.

ಬೆರೆತು ಮತ್ತಷ್ಟು ಸಂಕಟಗಳನ್ನು ಒಂದಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಬಾಪ ಮಾತ್ರ ಹಳೆಯ ಮರದ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಬಿಳಿಯ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನೊದ್ದು ಜಗದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು ನಿಶ್ಚಲವಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದರು. ಇನ್ನೇನು ಮಯ್ಯತ್ತನ್ನು ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವಾಗ ಬಾಪನ ಮುಖವನ್ನು ಕೊನೆಯ ಬಾರಿ ಎಂಬಂತೆ ನೋಡಲು ಮುಂದಾದೆ. ಬಾಪನ ದೇಹವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಆಲಿಂಗಿಸಿ ಆ ಮೊಗವನ್ನು ಚುಂಬಿಸುವ ಆಸೆ ನನ್ನದು. ತುಂಬಿದ ಜನಸಮೂಹವನ್ನು ದೂಡಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಬಾಪನನ್ನು ಮುಟ್ಟಬೇಕು ಎಂದು ಜೀವವಿಲ್ಲದೆ ನಿಶ್ಚಲವಾಗಿದ್ದ ದೇಹದ ಮುಂದೆ ಬಾಗಿದೆ. ಅಣ್ಣ ಅಬ್ದುಲ್ ರೆಹಮಾನ್ ಕೆಂಡಾಮಂಡಲನಾಗಿ ಕುರ್ಆನ್‌ಅನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಧರಧರನೆ ಎಳೆದು ಬಾಗಿಲಿನತ್ತ ದೂಡಿದ. ದಿಢೀರ್ ಎಂದು ನನ್ನ ಮೇಲೆರಗಿದ ಈ ಘಟನೆಯಿಂದ ನಾನಂತು ಮತ್ತಷ್ಟು ತತ್ತರಿಸಿ ನೋವಿನಿಂದ ಅಪಮಾನದಿಂದ, ಹತಾಶೆಯಿಂದ ಜೋರಾಗಿ ಅಳಲಾರಂಭಿಸಿದೆ.

ಸಾಕುಮಾಡು ಈ ನಿನ್ನ ನಾಟಕವನ್ನು. ಬಾಪನನ್ನು ಜೀವಂತವಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಶವವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ನಿನ್ನ ಬೂಟಾಟಕಿಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಯಾರು ನಂಬಲಾರರು, ನೀನು ಏನೂ ಅಂತ ಇಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಬಾಪನ ಕೊನೆ ಆಸೆಯು ಅದೇ ಆಗಿತ್ತು. ನಾನು ಸತ್ತರೆ ನನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಲು ಆ ಹರಾಮಿಗೆ ಬಿಡಬೇಡಿ ಎಂದು ಬಾಪ ವಾಗ್ದಾನ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ನಿನಗೂ ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೂ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವು ಇಲ್ಲ ಅಂತ

ಅವತ್ತೆ ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲಾ ಮತ್ತೆ ಯಾವ ಮುಖವನ್ನೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗು ಇಲ್ಲ ಅಂದರೆ ನಾವೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ಬಾಪನ ಮಯ್ಯತ್ತೆ ಜೊತೆಗೆ ನಿನ್ನ ಹಣವನ್ನು ದಫನ್ ಮಾಡಬೇಕಾದಿತ್ತು ಎಂದು ಅಣ್ಣ ಅಬ್ದುಲ್ ರೆಹಮಾನ್ ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿರಲು ನನ್ನ ಜಂಘಾಬಲವೇ ಕುಸಿಯಿತು. ಬಾಪ ಯಾವತ್ತು ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿರಲಾರರು. ಅವರಿಗೆ ನಾನೆಂದರೆ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಪ್ರೀತಿ. ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಕೇವಲ ಮಗನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ; ಅವರ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದೆ. ಬಾಪ ತನ್ನ ಮಯ್ಯತ್ತನ್ನನ್ನು ಆ ಹರಾಮಿಗೆ ನೋಡಲು ಬಿಡಬೇಡಿ ಎಂದೇಳುವಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಟುಕನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಾಪ ಯಾವತ್ತಿಗೂ ಪ್ರೀತಿಯ ಸೆಲೆ. ನನ್ನಿಷ್ಟದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪಡೆದು ಆ ಪ್ರೀತಿಯ ಸೆಲೆಯನ್ನು ಮರೆತಂತೆ ನಟಿಸಿದೆನಲ್ಲ ಎಂದು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಕೋಪಬಂತು. ಮೆಲ್ಲಗೆ ವಿದಾಯದ ಹೊಸ್ತಿಲಲ್ಲಿ ಇನ್ನೇನು ಮಣ್ಣು ಸೇರಬೇಕೆಂದೆ ಬಾಪನ ಬಿಳಿಯ ಕಫಾನ್ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ಮನದ ತುಂಬಾ ವಿಷಾದದ ನೆನಪುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಬಾಪ ಬಾಳಿ ಬದುಕಿದ, ನನ್ನ ತೊದಲು ನುಡಿಗಳು ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸಿದ ತರವಾಡ್ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರನಡೆ.

ಅದು ನನ್ನ ಕಾಲೇಜು ದಿನಗಳು. ಬಿಎ ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮ, ಮನಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಐಚ್ಛಿಕವನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡದ್ದು ಮಾತ್ರ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಮತ್ತು ಬಾಪನ ವಿರೋಧದ ನಡುವೆ. ಪಿಯುಸಿಯಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾನ ಓದಿದ ನನಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮದ ಹುಚ್ಚು ವಕ್ರಿಸಿಯಾಗಿತ್ತು. ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ದಿನಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಗಂಡಸರು ಮಾತ್ರ ಓದಬೇಕು, ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಅಡುಗೆ ಮನೆಯ ಕೆಲಸ ಮತ್ತು ಕುರ್ಹಾನ್ ಪಾರಾಯಣ ಎಂದು ಅಜ್ಜಿ ತರವಾಡಿನ ಪರಂಪರಾಗತ ನಿಯಮವನ್ನು ಉಮ್ಮನ ಮೇಲೆ ಹೇರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಉಮ್ಮ ಮುಟ್ಟಿನ ಸಂದರ್ಭ ನಮಾಜ್ ಮತ್ತು ಕುರ್ಹಾನ್ ಪಾರಾಯಣ ಮಾಡಲು ಇಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ಕೆಲವು ಕಥೆ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಓದುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬಾಪನಲ್ಲಿ ಕಾಡಿ-ಬೇಡಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಗ್ರಂಥಾಲಯದಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಸಾಯಿಸುತ್ತೆ, ಅನುಪಮಾರ ಕಾದಂಬರಿಗಳನ್ನು ತರಿಸಿ ಓದಿ ಅದನ್ನು ತಲೆದಿಂಬಿನಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಚ್ಚಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ಎಲ್ಲಾ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸಣ್ಣವನ್ನಿಟ್ಟಾಗಲೇ ಕದ್ದು ಓದುವ ಚಟವನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಹಲವು ಬಾರಿ ಉಮ್ಮನ ಕೈಗೆ ರೆಡ್ ಹ್ಯಾಂಡ್ ಆಗಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದು ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದಿದ್ದುಂಟು. ಶಾಲೆಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಜೊತೆಗೆ ಮದರಸಾದಲ್ಲಿ ಕುರ್ಹಾನ್, ಫಿಕ್ಟ್, ಪ್ರವಾದಿಯವರ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸಹ ನನ್ನ ಬದುಕನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕವಾಗುವಂತೆಯೂ, ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ದ್ವಂದ್ವದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುವಂತೆಯೂ ಮಾಡಿತ್ತು. ಬಿ ಎ ಪ್ರಥಮ ದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಸ್ ಆದಾಗ ನನ್ನ ಸಾಧನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಬಾಪನಿಗೆ ಯಾವ ಹಿರಿಮೆ ಗರಿಮೆಗಳು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಓದಬೇಕೆಂಬ ನನ್ನಾಸೆಗೆ ಬಾಪಕೊಟ್ಟ ಉತ್ತರ ಮಾತ್ರ ನಿರಾಶಾದಾಯಕವಾಗಿತ್ತು. ಸಾಕು ಓದಿದ್ದು. ಬಿ ಎ ಮಾಡಿ ಏನ್ ಮಾಡ್ತೀಯೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ವಿಜ್ಞಾನ ತಗೊಂಡು ಬಿಎಸ್ಸಿ ಅಥವಾ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಸಾಕಿತ್ತು. ಅದು ಬಿಟ್ಟು ಯಾರಿಗೂ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದ ಬಿ ಎ ಮಾಡಿ ಮುಂದೆ ಏನ್ ಮಾಡ್ತೀಯೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ದುಬೈಗೆ ಹೋಗು, ನಿನ್ನಣ್ಣ ನಿನ್ನಗಾಗಿ ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲಸ ನೋಡಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ವರ್ಷ ದುಡಿದು ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿ ಬಂದ್ರೆ ಇಲ್ಲಿ ಏಲಕ್ಕಿ ಕರಿಮೇಣಸು ವ್ಯಾಪರ ಮಾಡ್ತಾ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಆರಾಮವಾಗಿ ಇರಬಹುದು ಎಂದಿದ್ದರು. ನಾನು ಮಾತ್ರ ಇದ್ದಾವುದಕ್ಕೂ ತಲೆಗೊಡಲಿಲ್ಲ. ಬಾಪನ ಮಾತನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸಿ ಮುಂದಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕನಸುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಎಂ ಎ ಕನ್ನಡ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕೊಂಡೆ.

ಅದ್ಯಾರೋ ಮೌಲವಿ ಬಾಪನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಜೊತೆಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಓದಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಅಂದರೆ ಅದು ರಾಮಾಯಣ ಮಹಾಭಾರತದ ದೇವರ ಭಾಷೆ. ಅದನ್ನು ಓದಿದ್ದೆ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಕುರ್ಹಾನ್ ಹದೀಸ್ಗಳಲ್ಲಿ ಜಾಹಿಲೀಯಾದ ಕಾಲದ ಕವಿತವನ್ನು ಕಾವ್ಯಬಂಧಗಳನ್ನು, ಸಂಗೀತವನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸಿದ ಹಲವು ಉಲ್ಲೇಖಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಆದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಮಗನನ್ನು ಕನ್ನಡ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ವಿಷಯ ತಗೊಳ್ಳಿಕೆ ಹೇಳಿ ಎಂದದ್ದು ಬಾಪನ ಸಿಟ್ಟನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ನನ್ನ ಬದುಕಿಗೆ ಹೊಸಬಗೆಯ ತಿರುವುಗಳನ್ನು ನೀಡಿತ್ತು. ಇಡೀ ನನ್ನ ಬದುಕನ್ನು ಹಸನುಗೊಳಿಸಿದ, ಹಾಗೆಯೇ ಕಲಕಿದ ಕಾಲವದು.

ಅಂತು ಇಂತು ನನ್ನಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರೀತಿಯ ಚಿಲುಮೆ ಪುಟಿಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಕಾಮಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದ ಏನೋ ಒಂದು ಆಕೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಪ್ರತಿ ಬಾರಿ ಅವಳ ಮೊಗದ ಗುಳಿ ಬೀಳುವ ಆ ನಗು ನನ್ನ ಮೈಮನ ರೊಮಾಂಚನಗೊಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹೌದು ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿಯ ಮೊದಲ ದಿನ. ಇಡೀ ತರಗತಿ ಮೌನದ ಮಡುವಿನಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಲವಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲರು ನನಗೆ ಅಪರಿಚಿತರೆ. ಒಬ್ಬಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು. ಅವಳು ನನಗೆ ಅಪರಿಚಿತಳೆಂದು ಅನ್ನಿಸದಷ್ಟು ಅಂತೆಯೇ ಸನಿಹಕ್ಕೆ ಸುಳಿಯಲಾರದಷ್ಟು ಪರಿಚಿತಳಾಗುವ ಮುಗ್ಧ ಹಿನ್ನೋಟದಂತೆ ಗೋಚರಿಸಿದಳು.

ಯಾರಿವಳು? ಏನಿರಬಹುದು ಇವಳ ಹೆಸರು? ಎಂಬ ಸಾಲು ಸಾಲು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ನನ್ನ ಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ ಒಡಮೂಡಿತ್ತು. ಉತ್ತರ ಮಾತ್ರ ಅಷ್ಟೇ ವೇಗದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯಿತು. ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಅಟೆಂಡೆನ್ಸ್ ಪ್ಲೀಸ್ ಎಂದಾಗಲೆ ನಾನು ಮತ್ತೆ ಭ್ರಮಾಲೋಕದಿಂದ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯೆಡೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದೆ. ಅವಳ ಹೆಸರನ್ನು ಕೂಗಿ ಕರೆದಾಗ ಪ್ರಜೆಂಟ್ ಸರ್ ಎಂದು ವಿನಮ್ರವಾಗಿ ನುಡಿದಳಾಕೆ. ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು ಆ ಕೃಷ್ಣ ಸುಂದರಿಯ ಹೆಸರು. ಆಶಿತ..... ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾಡರ್ನ್ ಆಗಿ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಅಪ್ಪಿಕಲ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ತದಕಚಿತದಿಂದ ಉಪನ್ಯಾಸ ಕೇಳುವ ಆಕೆಯನ್ನು ಪರಿಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗೆಯ ಬದಲಾಗಿತ್ತು. ಇವಳೆ ನನ್ನ ಬಾಳಸಂಗಾತಿಯಾಗಲು ಸೂಕ್ತ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಎಂಬ ಧೃಢ ನಿರ್ಧಾರ ಮನಸ್ಸಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ನೋಡಲು ಕಪ್ಪಾದರೂ, ಅವಳ ಮೊಗವು ಪುಟ್ಟ ಮಗುವಿನಂತೆ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳ ಆ ಬಣ್ಣ ಮತ್ತಷ್ಟು ಮಗದಷ್ಟು ಅವಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವಂತೆ ಪ್ರೇರಿಸಿತ್ತು. ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲೇಜಿನ ವಾತವರಣಕ್ಕೆ ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಒಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಇತರ ಸ್ನೇಹಿತರೊಂದಿಗೆ ಪರಿಚಯವಾಗಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಆಕೆ ಮಾತ್ರ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಬೆರೆಯುವ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತೋರಲೆ ಇಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ನೇರವಾಗಿ ಆಕೆಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆಯೊಂದನ್ನು ಕೇಳಿಯೆ ಬಿಟ್ಟೆ. ನೀವು ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರಾ? ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರ ಹೆಸರಿನಂತಿದೆ ಎಂದು ಬಿಟ್ಟೆ. ಅದಕ್ಕವಳು ನಗುತ್ತಾ ಅಲ್ಲ ನಾನು ದಲಿತರ ಮನೆಯ ಹುಡುಗಿ ಎಂಬ ಸ್ಪಷ್ಟ ಉತ್ತರವನ್ನು ನೀಡಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆ ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ವಿಶೇಷವೇನು ಕಂಡುಬರದಿದ್ದರು ಬದುಕನ್ನು ಬದುಕಾಗಿಸಿ ಬಾಳುವಾಗ ಈ ಉತ್ತರ ಮತ್ತೆಮತ್ತೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಹೆಣೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ತರಗತಿಗಳ ಬಿಡುವಿನಲ್ಲಿ ಅವಳ ಜೊತೆ ಚರ್ಚಿಸುವ, ಒಟ್ಟಿಗೆ ಗ್ರಂಥಾಲಯಕ್ಕೆ ತೆರಳುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಎಂದು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಅವಳ ಮುಂದಿಡುವ ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಹೈರಾಣಾಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಬೆವತಿದ್ದೆ, ತೊದಲಿದ್ದೆ, ನಿದ್ರೆಗಾಗಿ ಹಪಹಪಿಸಿದೆ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆಯಂತು ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ತಟಾರನೆ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡಿದ್ದೆ, ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವಾಗ ನೀರಿನ ಶಬ್ದಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದ್ದೆ ಆಶಿತ ಐ ಲವ್ ಯು ಎಂದು. ಕಾಲೇಜು ಅರಂಭವಾಗಿ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಇಡೀ ಕ್ಯಾಂಪಸ್ ಸಂಭ್ರಮದ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿತ್ತು. ಹೊಸ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸೀನಿಯರ್ಸ್ ಸ್ವಾಗತ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹಮ್ಮಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ತರಗತಿಯಿಂದಲೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಸೀನಿಯರ್ಗಳ ಅಜ್ಜಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅಜ್ಜಾಪಾಲಕರಂತೆ ನಾವು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೆವು.

ಅಂದು ನಾನಂತು ಜುಬ್ಬಧಾರಿಯಾಗಿ ಪಕ್ಕಾ ಟಿಫಿಕ್ಲ್ ಮುಸಲ್ಮಾನನಂತೆ ಗೋಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಕೃಷ್ಣ ಸುಂದರಿಯಾದ ಅವಳು ತಿಳಿ ನೇರಳೆ ಮತ್ತು ಬಿಳಿ ಮಿಶ್ರಿತ ಬಣ್ಣದ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅಂದು ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಮನದ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುವ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ನಾನವಳ ಬಳಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆ. ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಅವಳ ಬಳಿ ಹರಟುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇಡೀ ಕೊಠಡಿಯೇ ಕೇಳುವಂತೆ ಮನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಜನರಿರುವಾಗ ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಅದು ಸಾಧ್ಯ. ತುಮುಲಗಳ ನಡುವೆ ಅವಕಾಶಗಳಿಗಾಗಿ ಬಕಪಕ್ಷಿಯಂತೆ ಕಾದುಕುಳಿತೆ.

ನನ್ನವಳು ಡ್ಯಾನ್ಸ್ ಮಾಡಲು ತುದಿಗಾಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಡ್ಯಾನ್ಸ್ ಎಂದರೆ ಆಕೆಗೆ ಪಂಚಪ್ರಾಣ. ಅವಳ ಸ್ನೇಹಿತರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ನೃತ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ

ನನ್ನ ಮನದಲ್ಲಿ ಆಕೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಅಕರ್ಷಣೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಅವಳ ಬಳಿ ತಮಾಷೆಯಿಂದಲೇ ಆಶಿತ ನೀನೆಂದರೆ ನನಗಿಷ್ಟ ನಿನ್ನ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿಸ್ತೀನಿ, ಎಂ ಎ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ನಾವಿಬ್ಬರು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಬಾಳುವೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ತೋಡಿಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿದ್ದ ತಡ ಜೋರಾಗಿ ನಕ್ಕು ನಕ್ಕು ನಿನಗಲ್ಲೋ ದೆವ್ವ ಮೆಟ್ಟಿದೆ. ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದಿರುವ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾತನಾಡಿದ್ದೀಯೆ ಎಂದು ಮತ್ತಷ್ಟು ಕಿಚಾಯಿಸಿ ಇಡೀ ದಿನ ಗೋಳೊಯ್ಯುಕೊಂಡಳು.

ಧೈರ್ಯ ತಂದುಕೊಂಡು ನನ್ನ ಮನದ ಹಂಬಲವನ್ನು ಪದೇಪದೇ ಅವಳ ಮುಂದಿಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದೆ. ಅವಳು ಮಾತ್ರ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಏನೋ ತಳಮಳ. ಪ್ರತಿ ಬಾರಿ ನನ್ನೆಡೆಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ಬೀರಿದಾಗಲೂ ಆ ಮೊಗದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿದ್ದ ತೇಜಸ್ಸು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಏನೋ ಒಂದು ನಿರಾಶೆಯ ಭಾವನೆ. ಕೊನೆಗೆ ಅವಳೆ ಬಂದು ನಾವಿಬ್ಬರು ಒಳ್ಳೆ ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿರುವ ಈ ಸಮಾಜ ನೀನಂದುಕೊಂಡಷ್ಟು ಸುಲಭವಿಲ್ಲ. ನೀನು ಮುಸಲ್ಮಾನ ಬೇರೆ. ನಾವಿಬ್ಬರು ಒಂದಾದರೆ ಇಡೀ ಸಮಾಜ ನಮ್ಮನ್ನು ದೂರಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಸಲ್ಲದ ಲವ್ ಜಿಹಾದ್ ಹಣೆ ಪಟ್ಟಿಯ ಜೊತೆಗೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಉಗ್ರವಾದಿಗಳ ಕಾಟಬೇರೆ. ಯಾರು ನಮ್ಮನ್ನು ಬದುಕಲು ಬಿಡಲಾರರು. ಇದ್ದು ಸಲ್ಲದವರಾಗಬೇಕಾದೀತು ಆದ್ದರಿಂದ ಸುಮ್ಮನಿರುವುದೇ ಸೂಕ್ತ ಎಂದು ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ನಯವಾಗಿಯೇ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದ್ದಳು.

ಎರಡು ವರ್ಷದ ಎಂ.ಎ. ತರಗತಿಗಳು, ವಿಚಾರ ಸಂಕಿರಣ, ಪ್ರವಾಸ, ಪಾಠ ಪ್ರವಚನ ಎಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಹಲವು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ತಿದ್ದಿತ್ತೀಡಿ ಬದಲಾಯಿಸಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಹತ್ತಿರವಾಗಿಸಿತ್ತು. ವೈಚಾರಿಕವಾಗಿ ಪ್ರಬುದ್ಧನಾಗಿದ್ದ ನನಗೆ ಅವಳ ಅಂದಚಿಂತೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಮರೆಯಾಗಿ ದೃಢನಿರ್ಧಾರದ ಜೊತೆಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಎದುರಿಸಬಲ್ಲೆನೆಂಬ ಚಲ, ಹೆಣ್ಣುಗಂಡೆಂಬ ಚೌಕಟ್ಟು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳದೆ ಸಮಾನ ಮನಸ್ಸುಗಳಿಗೆ ಕಲೆತುಬಾಳುವ ಗುಣಗಳು ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚು ಆಪ್ಯಾಯಾಮಾನವೆಂದೆನ್ನಿಸಿತು. ಲೈಂಗಿಕ ಅಕರ್ಷಣೆಗಳಾವು ಉಳಿಯದೆ ಅವಳ ಜೊತೆ ಸೇರಿ ಹೊಸದೇನಾದರು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಹುಚ್ಚು ಸಂಕಲ್ಪ ತಲೆಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬಾಳುವ ನಿರ್ಧಾರ ಅದಾಗಲೇ ಮಾಡಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಕಾಲೇಜೊಂದರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಉಪನ್ಯಾಸಕನಾಗಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದ ನಾನು ಬಾಪನ ಅನುಮತಿಯ ಅನುವಿಗಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ರಜೆಯಲ್ಲಿ ಊರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೆ. ಅದೊಂದು ಜುಲೈ ತಿಂಗಳ ಮಳೆಗಾಲ ತರವಾಡ್ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆಂಟ್ ಬೇರೆ ಇಲ್ಲದೆ ಮನೆ ಗೌವ್ ಎನ್ನುತ್ತಿತ್ತು. ಇಶಾ ನಮಾಜಿನ ನಂತರ ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ಬಂದ ಬಾಪನಲ್ಲಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು 'ಬಾಪ ನಾನು ಒಬ್ಬಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ, ಇಬ್ಬರು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ, ನೀವು ಒಪ್ಪಿಗೆ ನೀಡಬೇಕು' ಎಂದು ಹೇಳಿ ತಲೆ ಎತ್ತುವ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಬಿಳಿಯ ಪಂಚೆಯು ಕಳಚಿಬೀಳದೆ ಇರಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಾಪನ ಹಸಿರು ಬಣ್ಣದ ಅರೆಪಟ್ಟಿಯ ಬೆಟ್ಟ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಬರಿಸಿಡಲಿನಂತೆ ಎರಗಿಯಾಗಿತ್ತು. ಹರಾಮಿ ಸೂಪರ್. ಎಷ್ಟು ಧೈರ್ಯವಿರಬೇಕು? ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡಿದ್ದಾನಂತೆ ಪ್ರೀತಿ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರಿಯನ್ನು ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ನೋಡೋದೇ ಮಹಾಪರಾಧ. ಅಂತಹದರಲ್ಲಿ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳ ಜೊತೆಗೆ ಸಂಬಂಧ ಕುದುರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೀಯಲ್ಲ ಎಂದು ರಪರಪ ದನಕ್ಕೆ ಬಡಿವಂತೆ ಬಡಿದಾಗ ಒಳಗಿನಿಂದ ಉಮ್ಮ ಓಡಿಬಂದು, 'ಯಾರಬ್ಬೆ, ನನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಯಾಕ್ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ನನ್ನ ಕರುಳು ಚುರುಕ್ ಎನ್ನುತ್ತಿದೆ. ಮಗನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ' ಎಂದು ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಗೋಳಾಡಿದಳು. 'ನೀನು ಬೆಳೆಸಿದ ರೀತಿ ನೋಡು. ಕಂಡ ಕಂಡ ಕಥೆ ಕಾದಂಬರಿ ಓದಿ ನೀನು ಹಾಳಾದೆ, ಮಗನನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿದೆ. ಬೇಡ ಬೇಡ ಅಂದು ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಕನ್ನಡ ಎಂ ಎ ಮಾಡಿದ. ಮೊದಲೇ ಆ ಮೌಲವಿ ಹೇಳಿದ್ದು, ಅಲ್ಲಿ ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಭಾರತ ಇರುತ್ತೆ ಅದನ್ನು ಓದಬಾರದು ಅಂತ. ಈಗ ನೋಡಿದ್ದೆ ಹಾಳು ಪ್ರೀತಿ ಬೇರೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಇದು ದಾರಿಗೆ ಬರುವ ವಿಷಯವಲ್ಲ. ಸಾಕು ಮಾಡ್ಡಿ ಇವನ ಹಾಳು ಪಾಠಮಾಡುವ ಕೆಲಸ. ಅದರಿಂದ ಮನೆಗೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಬೆಂಕಿಯಂತೆ ಧಗಧಗಿಸಿದಾಗಲೂ ಎಂದೂ ನೋಡದ ಬಾಪನ ರೌದ್ರರೂಪವನ್ನು ಇಂದು ನೋಡಿದೆನಲ್ಲ ಎಂದು ಮತ್ತಷ್ಟು ನೋವು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿತು.

ಉಮ್ಮ ಮಾತ್ರ ಮರುಗುತ್ತಾ ಬಾಪನ ಮುಂದೆ ಕೈಯೊಡ್ಡಿ 'ಅವನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲಿ, ದಯಮಾಡಿ ಅಡ್ಡಗಾಲು ಹಾಕಬೇಡಿ. ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರಿಗೆ ಧಕ್ಕೆ ತರುವ ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅವನು ಈವರೆಗೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಮುಂದೆಯೂ ಮಾಡಲಾರ' ಎಂದು ವಿನಂತಿಸಿದಾಗ ಬಾಪ ಶಾಂತಚಿತ್ತದಿಂದ ಆಲೋಚಿಸಿ 'ಹುಡುಗಿಯ ತಂದೆಯನ್ನು ಜುಮ್ಮಾ ನಮಾಜಿನ ನಂತರ ನಾಳೆ ಮಸೀದಿಯಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಹೇಳು. ಮಾತು-ಕಥೆ ಮುಗಿದು ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಾದರೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಲು ನನ್ನ ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ' ಎಂದರು. ಆಶಿತಾಳ ಮೇಲಿದ್ದ ಪ್ರೀತಿ, ಬಾಪನ ರೌದ್ರನರ್ತನ, ಉಮ್ಮನ ಬೆಂಬಲ ಎಲ್ಲವೂ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ ನಿಜದ ಪೂರೆಯನ್ನು ಕಳಚುವ ಸ್ಪೈರ್ಯವನ್ನೂ ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಿತು. 'ಬಾಪ ಹುಡುಗಿಯ ಹೆಸರು ಆಶಿತ ಅಂತ, ದಲಿತರ ಮನೆಯ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು, ಇಸ್ಲಾಂ ಧರ್ಮದವಳಲ್ಲ' ಎಂದು ಮಾತು ಮುಗಿಸುವ ಮೊದಲೆ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ತಡೆದ ಉಮ್ಮ 'ಹೊಲೆಯರ ಜಾತಿಯವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾದರೆ ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ನೀನು ಸತ್ತವನ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದೀತು. ಹುಡುಗಿ ನಮ್ಮವಳೆಂದು ನಾನು ನಿನ್ನ ಬಾಪನಲ್ಲಿ ವಕಾಲತ್ತು ವಹಿಸಿದರೆ ಕಾಫಿರಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀಯೆ. ನೀವಿಬ್ಬರು ಕೂಡಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಅದು ನೈತಿಕವಲ್ಲ. ಇಸ್ಲಾಂ ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಲಾರದು. ಅವಳೇ ಬೇಕು ಅಂತ ಹರ ಮಾಡಿದ್ದೆ ಈ ಕ್ಷಣವೆ ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋಗು.

ನಿನ್ನಂತ ಮಗ ನಮಗಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಬಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ' ಎಂದೇಳಿ ಬಾಪನ ಮುಖವನ್ನೆ ದಿಟ್ಟಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಬಾಪ ಮಾತ್ರ ತದೇಕಚಿತ್ತದಿಂದ ಕತ್ತಲೆಯ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹಳದಿ ಕೆಂಪಿನಿಂದ ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಬುಡ್ಡಿದೀಪದ ಮಂದಬೆಳಕು ವೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ಒಂದೇ ಸಮನೆ 'ನಾನು ಸಾಕಿದ ಮಗ ನನ್ನನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸಿ ಹೋದನೇ, ಯಾ ಅಲ್ಲಾ' ಎಂದು ಎದೆಎದೆ ಬಡಿದುಕೊಂಡು ಅಪಮಾನ ಬೆರೆತ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ 'ನಿನ್ನಿಷ್ಟದಂತೆ ಮಾಡಿಕೋ ಆದರೆ ಮತ್ಯಾವತ್ತಿಗೂ ಈ ಮನೆಯ ಕಡೆ ಸುಳಿಯಬೇಡ' ಎಂದೇಳಿ ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಯ ಕಡೆ ನಡೆದರು. ಬಾಪನ ಮನೆಯ ಉಪ್ಪಿನ ಋಣದ ಕೊನೆಯ ರಾತ್ರಿಯದು.

ಈ ಪ್ರೀತಿಯೇ ಹಾಗೆ. ನಂಬಿ ನೀಡಿದ ಆಶಿತಾಳ ಕೈಯನ್ನು ಕೊಡವಿ ಬರುವಷ್ಟು ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನೀಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನಮ್ಮ ಬಾಪರನ್ನು ಸಾವಿರಪಾಲು ನೋಯಿಸಿದ ಪಾಪದ ಮೂಟೆಯನ್ನೊತ್ತು ಆಶಿತಾಳ ಜೊತೆಗೆ ಮದುವೆ ಎಂಬ ಬಂಧವಲ್ಲದ ರುಜುವಾತುಗಳ ಮೂಲಕ ಪುಟ್ಟ ಬದುಕಿಗೆ ಲಗ್ನಿಟ್ಟೆ. ಆಶಿತಾಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನೂ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ತಂದೆ ತಾಯಿ ಅಣ್ಣಂದಿರ ವಿರೋಧದ ನಡುವೆ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಟ್ಟುಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಧಾರ್ಮಿಕ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳಂತು ಕೆಂಡಕಾರಿದವು. ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ನಮ್ಮ ಮದುವೆಯ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ಕೊಂಡಾಡಿದವು. ನಾವು ಮಾತ್ರ ಯಾವುದನ್ನೂ ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ನಮ್ಮತನಗಳ ಜೊತೆಗೆ ದಿನದೊಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದವು. ಎಂದೂ ಆಶಿತಾ ಕೊಂಕು ನುಡಿದವಳಲ್ಲ. ಆಚರಣೆಗಳು ನಂಬಿಕೆಗಳು ಅವಿರಪ್ಪದಂತೆ. ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಕಾಲೇಜಿನ ಪಾಠ ಪ್ರವಚನ, ಇಬ್ಬರ ದುಡಿಮೆ ಬದುಕಿಗಾಗುವಷ್ಟು ಹಣ. ನಮ್ಮದಿ ಪ್ರೀತಿ ತುಂಬಿ ತುಳುಕಿದ ದಿನಗಳದು. ಆದರೂ ನನಗೂ ಅವಳಿಗೂ ಎಲ್ಲೋ ಒಂದು ಕಡೆ ಕಾಡುವ ಪಾಪ ಪ್ರಜ್ಞೆ :ಹೆತ್ತವರನ್ನು ಬದಿಗೆ ಸರಿಸಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಸ್ವಾರ್ಥದ ಬದುಕಿನಂತೆ ಸದಾ ಕಾಡುವ ಬೆನ್ನುಬಿಡದ ಭೂತದಂತೆ. ಆದರೆ ತಿಂಗಳೂ ಕಳೆದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಈಗ ಬಾಪನ ಮಯ್ಯತ್ ಪಡಸಾಲೆಯಿಂದ ಮಸೀದಿಯ ಕಡೆ ಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಲಾಹಿಲ್ಟಾ ಇಲ್ಲಲ್ಟಾ ಲಾಹಿಲ್ಟಾ ಇಲ್ಲಲ್ಟಾ ಎಂಬ ತಕ್ಬೀರ್ ಮೊಳಗಿಸುತ್ತಾ ಮಸೀದಿಯ ಒಳಭಾಗವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿತು. ಅಣ್ಣ ಅಬ್ದುಲ್ ರೆಹ್ಮಾನ್ ಮಯ್ಯತ್ ನಮಾಜ್‌ಗೆ ಇಮಾಮ್ ಆಗಿ ನಿಂತನು. ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಸೀದಿ ಪಕ್ಕದ ಕಬರ್‌ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬಾಪನ ದೇಹವನ್ನು ಮಣ್ಣಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣಾಗುವಂತೆ ದಫನ್ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಧ್ವನಿಯಾಗಲು ಉಳಿದವಳು

ನನ್ನ ಪಾಲಿನ ಆಶಿತ ಮಾತ್ರ, ಅವಳ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ತಲೆ ಇಟ್ಟು ನಾನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಮೋಕ್ಷ ಬೇಡಬೇಕಾಗಿದೆ, ಜೋರಾಗಿ ಮಗುವಿನಂತೆ ಅಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮನದ ತುಮುಲಕ್ಕೆ ಇದೇ ಮದ್ದು ಎಂದುಕೊಂಡು ಮನೆಯ ಕಡೆ ನಡೆದೆ. ಹಲವು ದಿನಗಳು ಬಾಪನ ಮುಖವೇ ನೆನಪಿನಾಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಭಂಜಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ತಪ್ಪು ಒಪ್ಪುಗಳ ನಡುವೆ ನಾನು ಆಶಿತ ಮಾತ್ರ.

ಆಕಾಶ ಕೆಂಬಣ್ಣಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಪಕ್ಷಿಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಗೂಡು ಸೇರುವ ಸಮಯವದು. ಕಾಲೇಜು ಮುಗಿಸಿ ಬೈಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಕಡೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆಶಿತಾ ಅವಳ ಕಾಲೇಜಿನಿಂದ ಈಗಾಗಲೇ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿರಬಹುದು. ಮಸೀದಿ ರಸ್ತೆಯನ್ನು ದಾಟಿ ಬಾವಿಕಟ್ಟೆ ಸಮೀಪದ ಹನುಮಂತನ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಮುಂಬಾಗಕ್ಕೆ ಬರುವಾಗ ಶರವೇಗದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿದ ಓಮಿನಿಕಾರೊಂದರಿಂದ ನಾಲ್ಕಾರು ಮಂದಿ ಇಳಿದು, ಹಿಡಿರೋ ಈ ಸೂಳೆಮಗನ್ನು; ಮದುವೆಯಾಗಿಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗಿಯೇ ಬೇಕಿತ್ತಾ. ಸಾಬುನನ್‌ಮಕ್ಕು ಗೋವುಗಳ ರಕ್ತವನ್ನು ಹೀರಿಯಾಯಿತು. ಈಗ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗಿಯರನ್ನು ಬುಟ್ಟಿಗಾಕೊಳ್ಳಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಸರಿಯಾಗಿ ಪಾಠ ಕಲಿಸದೇ ಇದ್ದರೆ ಅವಜಿಹಾದ್ ಮಾಡಿ ಇಡೀ ದೇಶನಾ ಹಾಳ್ ಮಾಡಿಬಿಡ್ತಾರೆ. ಇವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪಾಕಿಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಗಡಿಪಾರು ಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲಾಂದ್ರೆ ನಮ್ ಮನೆಯ ಒಳಗೆ ಬಂದುಬಿಡ್ತಾರೆ. ಸಾಯಿಸಬೇಕು ಈ ಹಲ್ಲುಟ್ ನನ್ ಮಗನ್ನು ಎಂದು ಬೈಕನ್ನು ತಳ್ಳಿ ನನ್ನ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು. ಪಾರಾಗುವ ಬಗೆಯ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೂಗಿಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುವವರನ್ನೂ ಕಾಣೆ. ಜನ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ತಮ್ಮ ಬಳಿ ಇದ್ದ ದೊಣ್ಣೆ ಬಡಿಗಳಿಂದ ಒಂದೆ ಸಮನೆ ಬಡಿದು ಪಲಾಯನಗೈದರು. ಏನಾಗ್ತಾ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲೆ ನನ್ನ ಬಿಳಿಯ ಶರ್ಟ್ ಪೂರ್ತಿ ಆಕಾಶದ ಕೆಂಬಣ್ಣಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಯಾಗಿತ್ತು. ನೋವು, ಸಂಕಟ, ಯಾತನೆ. ಅದು ರಂಜಾನ್ ತಿಂಗಳು. ಅಷ್ಟೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ಮಸೀದಿಯ ಮಿನಾರದ ಮೈಕ್‌ನಿಂದ ಅಲ್ಲಾವು ಅಕ್ಬರ್ ಅಲ್ಲಾವು ಅಕ್ಬರ್ ಎಂದು ಇಬ್ರಾಹಿಂ ಮುಸ್ಲಿಯಾರ್ ಅಜಾನ್ ಮೊಳಗಿಸಿದರು. ಅಜಾನ್ ಕೇಳಿದ್ದೆ ತಡ ಉಮ್ಮ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ನೀನು ಈ ಭೂಮಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ ರಕ್ತದ ಮುದ್ದೆಯಂತಿದ್ದೆ. ನಿನ್ನ ಬಲಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಬಾಪ ಅಲ್ಲಾವು ಅಕ್ಬರ್ ಅಲ್ಲಾವು ಅಕ್ಬರ್ ಎಂದು ಅಜಾನ್ ಮೊಳಗಿಸಿ ನಿನ್ನ ನೋಡಿ ನೋಡಿ ಸಂಭ್ರಮ ಪಟ್ಟಿದ್ದರು ಎಂದು ಆ ಮಾತು ಅಜಾನ್‌ನಂತೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಬಾಪನ ನೆನಪು ಕಾಡಲಾರಂಭಿಸಿತು.

ಕಣ್ಣು ಕತ್ತಲೆಯನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಏನೋ ಒಂದು ಸಂಭ್ರಮ ಮರೆಯಾಗುವ ಬೇಸರವಿಲ್ಲದ ಗದ್ದಲಗಳಿಲ್ಲದ ನಿದ್ರೆಗೆ ಜಾರುವ ಸಂಭ್ರಮ. ಮಗ್ಗರಿಬ್ ನಮಾಜ್ ಮುಗಿಸಿ ನನ್ನ ದೇಹವನ್ನೂ ಗಮನಿಸದೆ ಹಲವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆ ಸೇರಿ ಇಫ್ತಾರ್‌ನ ಸವಿಯುಣ್ಣುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಮಾತ್ರ ಯಾರ ಹಂಗನ್ನು ಬಯಸದೆ ಮತ್ತೆಮತ್ತೆ ಮೌನಕ್ಕೆ ಜಾರುವ ಖುಷಿಯಲ್ಲಿದ್ದೆ. ಒಂದೇ ಬೇಸರ ಆಶಿತಾಳ ಬಗ್ಗೆ, ಪಾಪ ನಂಬಿಬಂದವಳು. ಕಣ್ಣು ತೇವವಾಯಿತು. ಒಂದು ಹನಿಕಣ್ಣೆರು ಹಣೆಯಿಂದ ಉಕ್ಕಿದ ರಕ್ತದ ಜೊತೆಗೆ ಉಪ್ಪು ಒಗರು ಬೆರೆತು ಮಣ್ಣುಸೇರಿತು.

ಅಣ್ಣ ಅಬ್ದುಲ್ ರೆಹಮಾನ್, ತಮ್ಮ ನಿಯಾಜ್ ಉಮ್ಮ ಎಲ್ಲರೂ ಜೋರಾಗಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಪೋಸ್ಟ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಮುಗಿಸಿ ಕಟ್ಟಿತಂದ ದೇಹವಿದು. ಬಾಪನ ಮಯ್ಯತ್ ನೋಡಲು ಕೊನೆಯ ಬಾರಿ ತರವಾಡ್ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಬೈದು ಅಟ್ಟಿದ ಬಂಧುಬಾಂಧವರೆ ನಿಂತು ನನ್ನ ಮೈಯತ್‌ಗೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸಿ, ಅತ್ತರ್ ಪೂಸಿ, ಲೋಬಾನದ ಹೊಗೆ ಹಾಕಿ, ಬಿಳಿಯ ಕಫಾನ್ ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿ ಇಟ್ಟರು. ನಾನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದೆ. ನನ್ನವಳಿಗಾಗಿ, ನಂಬಿ ಬಂದವಳಿಗಾಗಿ, ತತ್ಪಬಂಧವನ್ನು ಒಪ್ಪಿ ಬಂದವಳಿಗಾಗಿ, ಹೊರಗೆ ಗೇಟಿನ ಬಳಿ ಅಳುತ್ತಾ ರೋದಿಸುತ್ತಾ ತನ್ನ ಇನಿಯನನ್ನು ಕೊನೆಯ ಬಾರಿ ಸಂದರ್ಶಿಸುವ ಅವಕಾಶಕ್ಕಾಗಿ ಕಾದು ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಒಡಲ ಉರಿಯನ್ನು ಅದುಮಿಟ್ಟುಕೊಂಡು. ಬಿಡಬೇಕಲ್ಲ, ಕಾಫಿರಳೆಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಲೆತು ಅವಳ ಒಡಲಿನೊಳಗೆ ನನ್ನಸಿರ ತುಂಬುವಾಗ ನನಗಿಲ್ಲದ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆ ಇವರಿಗೇಕೇ ಎಂದೆನ್ನಿಸಿತು.

ಇನ್ನೇನು ನನ್ನ ಮಯ್ಯತ್ ಮಸೀದಿಯ ಕಡೆಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಬೇಕು ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆಂಬುಲೆನ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಂದ ವೈದ್ಯರ ಗುಂಪೊಂದು ತರವಾಡ್ ಮನೆಯ ಆವರಣವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿತು. ಅವರಂದರು: ದಯವಿಟ್ಟು ಈ ದೇಹವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸುಪರ್‌ಡಿನ್ ಕೊಡಬೇಕು. ಮೊಹಮ್ಮದ್ ಅಮೀರ್ ತನ್ನ ದೇಹವನ್ನು ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ದಾನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಎಲ್ಲ ದಾಖಲೆಗಳು ಇಲ್ಲಿದೆ ನೋಡಿ. ಇಡೀ ಕುಟುಂಬ ಪರಿವಾರವೇ ಕ್ಷಣಕಾಲ ಕಕ್ಕಾಬಿಕ್ಕಿಯಾಗಿ ಗೊಂದಲಕ್ಕಿಡಾಯಿತು. ಸಾವನ್ನು ನನ್ನ ಮಗ ತನ್ನಿಷ್ಟದಂತೆ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡನಲ್ಲ ಎಂದು ಉಮ್ಮ ಅಲುಬುತ್ತಾ ಕಣ್ಣೆರು ಸುರಿಸಿದಳು. ದಫನಿಗೆ ಬಂದವರಿಗೆ 'ಅದನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಹೊರಗೆ ನಿಂತ ಆಶಿತ ಕಫಾನ್ ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿದ್ದ ಅಮೀರನ ವದನವನ್ನೊಮ್ಮೆ ಚುಂಬಿಸಿ ಪ್ರೀತಿಯ ವಿದಾಯವನ್ನಿತ್ತಳು. ಮಣ್ಣುಸೇರದ ಈ ದೇಹ ನನ್ನವಳ ಒಡಲೊಳಗೆ ಮತ್ತೆ ಹುಟ್ಟಿಬರುವ ಭರವಸೆಯಿಂದ ಸಂಗೀತದಂತೆ ಇಂಪಾಗಿ ವಿದಾಯವನ್ನಿತ್ತೆ.

With best compliments from:

R. M. Hegde

Mob :99306 37027

Email :rhegde92@gmail.com

JYOTHI CATERERS

Specialist in: PUNJABI & SOUTH INDIAN DISHES

Let us be your personal chef for your SPECIAL EVENT

Buffets set ups for Breakfast, Lunch and Dinner

Bhau Daji Road, Matunga, Mumbai - 400 019.

ಎರಡನೆಯ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದ ಕತೆ

“ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಜಡೆ”

ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಿರಬೇಕು. ಎಚ್ಚರಾಯಿತು ನನಗೆ. ಮೈ ಭಾರವಾಂದಂತೆನಿಸಿತು. ಚಳಿಯೆಂದು ಅಮ್ಮ, ಹೊದಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ರಗ್ಗು, ರಗ್ಗಿನ ಮೇಲೆ ಜಾಡಿ ಹಾಕಿ, ನನಗೂ ಸ್ವೆಟರ್ ಹಾಕಿ, ತಲೆಗೆ ಸ್ಯಾಫ್ ಕಟ್ಟಿ ಮಲಗಿಸಿದ್ದಳು. ಹೊರಗಡೆ ಮಳೆ ಬೀಳುವ ಶಬ್ದ ಮತ್ತು ರಿಯೇರುಂಡೆಯ ಕೊರಕೊರ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೇನೂ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಜಿಟಿ ಜಿಟಿ.. ಊಹೂಂ

ಪಿಟಿ ಪಿಟಿ.. ಊಹೂಂ

ಪಟ್ ಪಟ್.. ಊಹೂಂ

ಟಪ್ ಟಪ್.. ಊಹೂಂ

ಛೇ.. ಮಳೆಯ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಹೊಂದುವ ಯಾವ ಪದವು ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆ ಕಡೆ ಈ ಕಡೆ ಹೊರಳಿದರೂ ನಿನ್ನ ಬರಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಅಣ್ಣನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸುವ ಮನಸ್ಸಾಯಿತು. ಕೈ ಜಾಚುವ ಮೊದಲು ಒಮ್ಮೆ ಯೋಚಿಸಿದೆ. ರಾತ್ರಿ ಮಲಗುವಾಗ ಊಟ ಮಾಡುವ ಕೈಯ ಕಡೆ ಅಮ್ಮ ಇದ್ದಳು. ಬರೆಯುವ ಕೈಯ ಕಡೆ ಅಣ್ಣ ಇದ್ದ ಸರಿ. ಎಡಗೈಯನ್ನು ಚಾಚಿ ರಗ್ಗನ್ನು ಎಳೆದೆ. ಯಾವ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯೂ ಬರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಎಳೆದೆ. ‘ಅಮ್ಮಿ..’ ಎಂಬ ಅಮ್ಮನ ಕ್ಷೀಣ ದನಿ ಕರೆದು ನನ್ನ ಕಾಲನ್ನು ತಡವಿದಳು. ಅಮ್ಮ ಹೇಗೆ ನನ್ನ ಕಾಲ ಬಳಿ ಹೋದಳು ಎಂದು ಯೋಚಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮ ನನ್ನನ್ನು ಹೊದಿಕೆ ಸಮೇತ ಎತ್ತಿ ಶಾವಿಗೆ ಮಣೆ ತಿರುಗಿಸುವಂತೆ ತಿರುಗಿಸಿ ಮಲಗಿಸಿದಳು. ನಿನ್ನ ಬಂದಂತೆ ನಾಟಕ ಮಾಡಿದೆ. ಅಮ್ಮ ನನ್ನ ದಿಂಬನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸರಿ ಮಾಡಿ, ಹೊರಳಿ ಮಲಗಿದಳು. ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದ ಹಾಗೆ ತಲೆ ಕೆಳಗಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದ ನನ್ನ ಅಪ್ರತಿಮ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೇ ಹೆಮ್ಮೆ ಮೂಡಿತು. ಈಗ ಕತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಆಕರಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಅಣ್ಣನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಿಟಕಿಯನ್ನು ನೋಡಿದೆ. ಆರು ದಿನಗಳಿಂದ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಳೆಯಿಂದ ಮಲನಾಡಿಗರ ಬದುಕು ಅಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ನೀರು. ಹಳ್ಳ ಕೊಳ್ಳಗಳೆಲ್ಲ ತುಂಬಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ದಾಟಲು ಹಾಕಿರುವ ಸಂಕಗಳೇ ಮುಚ್ಚಿ ಹೋಗುವಂತೆ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದವು. ದಾರಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೊಂಡ ಬಿದ್ದು, ಓಡಾಡಲು ದುಸ್ತರವಾಗಿದ್ದವು. ಮಳೆಯನ್ನೇ ನೆನಸುತ್ತಾ

ಲೇಖಕರ ಕಿರು ಪರಿಚಯ

ಮಲೆನಾಡಿನ ಮಡಿಲಲ್ಲಿರುವ ಕರ್ನಾಟಕದ ಚಿರಪುಂಜಿಯೆಂದು ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಸರಿಕಟ್ಟೆಯ ಪ್ರತಿಭೆ ದಿವ್ಯಾ ಕಾರಂತ್. ಉಡುಪಿ ಹಾಗೂ ಮಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮುಗಿಸಿ, ಉದ್ಯೋಗದ ಮೇರೆಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ವಲಸೆ ಬಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ರೆಡಿಯೋ ಕಂಪನಿಗಳಲ್ಲಿ ಆರ್. ಜಿ. ಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಕನ್ನಡ ರಂಗಭೂಮಿಯ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ನಿರ್ದೇಶಕರ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ನಟನಾಭ್ಯಾಸ ನಡೆಸಿ ಸೈ ಎನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಇವರು ಕನ್ನಡ ರಂಗಭೂಮಿ ಹಾಗೂ ಕಿರುತೆರೆಯ ಪ್ರಖ್ಯಾತ ನಟಿ. ಅಕ್ಕಾ, ನಮ್ಮಳಗೊಬ್ಬ ನಾಜೂಕಯ್ಯ, ಅಗ್ನಿವರ್ಣ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಟೈಲ್ ನೈಟ್ ಇತ್ಯಾದಿ. ಮಹಾದೇವಿ, ದೇವತೆ ಮಹಾಪರ್ವ, ನಾ ನಿನ್ನ ಬಿಡಲಾರೆ ಇತ್ಯಾದಿ. ಇವರು ಅಭಿನಯಿಸಿರುವ ನಾಟಕಗಳು ಮತ್ತು ಧಾರಾವಾಹಿಗಳು.

ಕೇವಲ ನಟನೆಗಷ್ಟೇ ಸೀಮಿತಗೊಳ್ಳದೆ ನಾಟಕಗಳ ರಚನೆ ಹಾಗೂ ನಿರ್ದೇಶನದತ್ತ ದಿವ್ಯಾ ದಾಪುಗಾಲಿಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರರ ಸಿಂಗಾರವ್ವ ಮತ್ತು ಅರಮನೆ ನಾಟಕದ ರೂಪಾಂತರ ‘ಕಂಚುಕಿ’ ಇವರು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ ಮೊದಲ ನಾಟಕ. ‘ಹೇ-ಸಿರಿ’ ಇವರು ರಚಿಸಿ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿರುವ ಎರಡನೇ ನಾಟಕ. ಈ

ಎರಡೂ ನಾಟಕಗಳು ರಾಜ್ಯಾದ್ಯಂತ ಸಂಚರಿಸಿ, ಜನ ಮನ್ನಣೆ ಪಡೆದಿದೆ. ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರ ತೇಜಸ್ವಿಯವರ ದೊಡ್ಡ ಅಭಿಮಾನಿಯಾದ ಇವರು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಅಂಕಣಕಾರ್ತಿಯೂ ಹೌದು.

ನಿನ್ನ ಬರದೆ ಹೊರಲಾಡಿದೆ. ಅಮ್ಮ ಮತ್ತೆ ಕಥೆ ಹೇಳಬಾರದೆ ಎನಿಸಿತು. ಪ್ರತಿ ರಾತ್ರಿ ಮಲಗುವ ಮುನ್ನ ಅಮ್ಮ ನಮ್ಮನ್ನು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮಹಾಭಾರತ-ರಾಮಾಯಣದ ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಿನ್ನಿಗೆ ಜಾರಿದ್ದರಿಂದ ಇಂದು ಹೇಳಿದ ಕರ್ಣನ ಕಥೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಮುಕ್ತಾಯವಾಯಿತೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮನ ದ್ವಂದ್ವಿಯಲ್ಲಿನ ಭಾವದಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಕರ್ಣನೆಂದರೆ ಬಹಳ ಇಷ್ಟವೆಂದೆನ್ನಿಸಿತ್ತು. ಅವಳು ಕರ್ಣನನ್ನು ಹೊಗಳುವ ಕಾರಣ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೂ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ಕರ್ಣ ನನಗೂ ಪ್ರೀತಿಪಾತ್ರನಾಗಿದ್ದ. ಕಥೆ ಮುಂದುವರಿಸುವಂತೆ, ಬೆಳಗ್ಗೆ ಶಾಲೆಗೆ ಹೊರಡಲು, ನನ್ನ ತಲೆ ಬಾಚಿ ಜಡೆ ಹಣೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕೇಳಿದೆ. ನನ್ನ ನಾಜೂಕಾದ ಕೂದಲು ಅಮ್ಮನ ಹಿಡಿತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕದೆ ಅವಳನ್ನು ಆಟವಾಡಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಪದೇ ಪದೇ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಜಡೆಯೂ, ನನ್ನ ರಚ್ಚಿಯೂ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಕೋಪ ತರಿಸಿದರೂ ಅವಳ ಬಾಯಿಂದ ಒಂದು ಬೈಗುಳವೂ ಬರಲಿಲ್ಲ.

‘ಎಣ್ಣೆ ಹಾಕಿ ಕಟ್ಟಮ್ಮ’ ಎಂದೆ.

‘ಬೇಡ, ಮಳೆ, ಚಳಿ, ಶೀತ ಆಗುತ್ತೆ’. ಅಂತ ಕೊನೆಗೂ ಹರಸಾಹಸ ಮಾಡಿ, ರಿಬ್ಬನ್ನಿನ ಜೊತೆ ಸೇರಿಸಿ ಅಮ್ಮ ಜಡೆ ಕಟ್ಟಿದಳು.

ಈಗ ಕರ್ಣನಿಂದ ಜಡೆಯ ಕಡೆ ಹರಿದ ಗಮನ ನನಗೆ ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮೀ ನೆನಪನ್ನು ತಂದಿತು. ಶಾಲೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹದಿನೈದರಿಂದ ಇಪ್ಪತ್ತು ಮಕ್ಕಳು ಊಟಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಲೆನಾಡಿನ ಮಳೆಯ ಚಳಿಗೆ ತಂದ ಬುತ್ತಿಯ ತಂಗಳನ್ನದ ಬದಲು ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಊಟ ಮಾಡಲಿ ಎಂಬುದು ಅಮ್ಮನ ಆಶಯವಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಅಮ್ಮನ ಪರಿಚಯದವರಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಮಂದಿ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಊಟಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದವರಲ್ಲಿ ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಒಬ್ಬಳು. ತೆಳ್ಳಗೆ, ಬೆಳ್ಳಗೆ, ಎತ್ತರವಿದ್ದ ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಜಡೆ ಅವಳ ಮೊಣಕಾಲು ಮುಟ್ಟುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳು ಸಿಕ್ಕಿದಾಗೆಲ್ಲ ಆ ಜಡೆಯನ್ನು ಎಳೆಯುವುದು, ತಿರುಚುವುದೇ ನನ್ನ ಕೆಲಸ. ಅವಳೂ. . ಬಿಡು ಬಿಡು ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳೇ ವಿನಹ ಯಾವತ್ತು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡವಳಲ್ಲ. ಅವಳು

ಅಣ್ಣನ ತರಗತಿಯಾಗಿದ್ದರಿಂದ ನನಗೆ ಅವನ ಬಗೆಗಿನ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳು ಅವಳಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಹೀಗಾಗಿ ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ನನ್ನ ಜೀವನದ ಬಹುಮುಖ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದಳು.

‘ನನಗೂ ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯಷ್ಟು ಉದ್ದ ಜಡೆ ಬೇಕು’

‘ಸರಿ’ ಎಂದ ಅಮ್ಮನನ್ನು, ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದೆ.

‘ಅಲ್ಲ.. ಮಳೆ ಸುರಿತಾ ಇದೆ. ಶಾಲೆಗೆ ರಜ ಕೊಡೋಕೆ ಏನು? ದೂರದಿಂದ ಬರೋ ಮಕ್ಕಳು ಒದ್ದಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು..ಪಾಪ!’ ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಪಾತ್ರ ಮಳೆಯಿಂದ ಅಮ್ಮನಿಗಾದ ತೊಂದರೆಯೇನು ಎಂದು ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದೆ, ಚೀಲವನ್ನು ಬೆನ್ನಿಗೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಶಾಲೆಯ ಕಡೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದೆ. ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದ, ‘ನಿಧಾನ ಹೋಗು, ನೆಲ ನೋಡಿಕೊಂಡು ನಡಿ, ಗಾಳಿ ಹಾರಬೇಡ’ ಎಂಬ ಅಮ್ಮನ ಕೂಗು ಮುಗಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾನು. ಮನೆಯನ್ನು ದಾಟಿ, ತೋಟಕ್ಕೆ ಬಂದು, ತೋಟದ ಬೇಲಿ ಹಾರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮಳೆ ಕಮ್ಮಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ನಾನು ಅಣ್ಣ ಇಬ್ಬರೂ ಸಂಜೆಯಾದೊಡನೆ ಆಟ ಆಡಲು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಾಗಿ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅವಳು ಖಡಾಖಂಡಿತವಾಗಿ ಬೇಡವೆಂದ ಮೇಲೆ, ಹ್ಯಾಪ್ಪಿ ಮೋರೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಟಿವಿಯ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತೆವು. ಕರೆಂಟ್ ಇರದೆ ಒಂದು ವಾರವಾದ್ದರಿಂದ ಟಿವಿಯೂ ನಮ್ಮಂತೆ ಹ್ಯಾಪ್ಪಿ ಮೋರೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯ ನಂತರ ನಮ್ಮ ಮುಖಗಳನ್ನು ನೋಡಲಾರದೆ ಅಮ್ಮ ‘ಹೋಗಿ, ಬೇಗ ಬನ್ನಿ. ಕೊಡೆ ತಗೊಂಡು ಹೋಗಿ’ ಎಂದಳು. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಅಷ್ಟೇ ಸಾಕಾಗಿತ್ತು. ಅಮ್ಮ ಒಳಗಿನಿಂದ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ‘ಕೊಡೆ, ಅರ್ಧಗಂಟೆ’ ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸುವುದು ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಕೊಡೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣ ಚಪ್ಪಲಿ ಮೆಟ್ಟಿ ಅಂಗಳಕ್ಕಿಳಿದಿದ್ದ.

ಕೊಡೆಯನ್ನು ಅವನಡೆ ಚಾಚಿ ‘ತಗೊಳೊ’ ಎಂದೆ

‘ತಗೊಂಡು ಬಾ’

‘ತಗೋ’

‘ತಗೊಂಡಿದಿಯಲ್ಲ’

‘ನಾನು ತಗೊಳಲ್ಲ’

‘ಬಿಸಾಕಿನಿ’

‘ಬಿಸಾಕು’

ಅವನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೊಡೆಯನ್ನು ಬಿಸಾಕಿ ಅವನ ಹಿಂದೆ ನಡೆದೆ. ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಅವನನ್ನು ಕಣಕುವ ಏಕಮಾತ್ರ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ, ‘ನಿಂಗಿವತ್ತು ಶ್ರೀಧರ್ ಮಾಷ್ಟು ಬೈದಂತೆ?’

ಅಣ್ಣ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ತಿರುಗಿ ‘ಇಲ್ಲ’ ಎಂದ.

‘ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಬೇಡ ನೀನು’

‘ಇಲ್ಲ ನಂಗ್ಯಾಕೆ ಬೈತಾರೆ?’

‘ಯಾರು ಹೇಳಿದ್ದು?’

‘ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ’ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದೆ.

‘ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಹೇಳೋದೇ ಇಲ್ಲ!’

ಅಣ್ಣ ನನಗಿಂತ ಚಾಸ್ತಿ ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆಯಿಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೋ ಅಥವಾ ನಾನು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದ್ದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದದ್ದಕ್ಕೋ, ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಕೋಪ ಬಂತು. ಒಂದು ದಿನ ಈ ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಜಡೆ ಕತ್ತರಿಸಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡೆ. ಸುಖಾಸುಮ್ಮನೆ ಕೋಪ ಏರಿತು.

‘ನೀನು ಅವತ್ತು ಲ್ಯಾಂಪಿನ ಗಾಜು ಒಡೆದಿದ್ದು ಅಪ್ಪಂಗೆ ಹೇಳಿನಿ’.

‘ನಾನೇನು ಒಡೆದಿಲ್ಲ’ ಅಣ್ಣನ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಯ ಮತ್ತು ಅಸಮಾಧಾನ ಕಾಣಿಸಿತು. ಇದೇ ಸರಿಯಾದ ಸಂದರ್ಭವೆಂದು ನಾನು ‘ನಂಗೊತ್ತು ನೀನೆ ಒಡೆದಿದ್ದು’ ಎಂದೆ.

‘ಇಲ್ಲ ನಾನು ಒಡೆದಿಲ್ಲ. ಅದು ತಾನಾಗೇ ಬಿದ್ದಿದ್ದು’.

‘ಹೂಂ. . ಬೀಳುತ್ತೆ. ನಾನೇ ನೋಡಿದೀನಿ. ನೀನೆ ಬೀಳಿಸಿದ್ದು. ತಾಳು ನಿಂಗಿ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ಅಪ್ಪಂಗೆ ಹೇಳಿನಿ, ಹೇಳಿನಿ, ಹೇಳಿನಿ, ಹೇಳಿನಿ, ಹೇಳಿನಿ, ಹೇಳಿನಿ, ಹೇಳಿನಿ. .’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅವನನ್ನು ಅಡ್ಡ ಹಾಕಿ, ಅವನ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ಕುಣಿದೆ. ಅಣ್ಣನ ಅಸಮಾಧಾನ ಈಗ ಕೋಪಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿತು. ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಬೆನ್ನಿಗೆ ಎರೆಡು ತದುಕಿದ. ನನಗೆ ನೋವಾಗದಿದ್ದರೂ ಅವಮಾನವಾಯಿತು. ‘ಆಆಆಆ..’ ಎಂದು ದೊಡ್ಡ ಬಾಯಿ ತೆಗೆದು ಅಳುತ್ತಾ ಮನೆಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ನಡೆಯಲು ಶುರುಮಾಡಿದೆ. ಹತ್ತು ಹೆಜ್ಜೆ ನಡೆದ ಮೇಲೆ ಅಣ್ಣ ಹಿಂದಿನಿಂದ ‘ಈಗ ಮನೆಗೆ ಹೋದರೆ, ಅಮ್ಮ ಇನ್ ಮೇಲೆ ಯಾವತ್ತೂ ಆಟಕ್ಕೆ ಹೋಗೋದಕ್ಕೆ ಬಿಡೋದಿಲ್ಲ, ನೋಡು’ ಅಂದ. ನಿಂತೆ. ‘ಬಾ.. ಬೇಗ ಹೋಗೋಣ’ ಎಂದು ಕೈ ಚಾಚಿದೆ. ನನಗೂ ಆಟ ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಮನೆಗೆ ವಾಪಸು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಇವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಬಹುದೆಂದು ಲೆಕ್ಕಚಾರ ಹಾಕುತ್ತಾ ಅವನ ಕೈ ಹಿಡಿದೆ. ಇಬ್ಬರೂ ನಮ್ಮೂರಿನ ರಸ್ತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದೆವು. ಅಣ್ಣ ನನ್ನನ್ನು ಕಳ್ಳ ಪೋಲೀಸ್ ಆಡಲು ಬಿಟ್ಟು ತಾನು ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಆಡಲು ಹೋದ. ದೇವಸ್ಥಾನದ ಜಗುಲಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತ ನಮ್ಮ ಗುಂಪಿನ ಕಳ್ಳ ಸಿಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ನಮಗೆ ಆಟದ ಮೇಲಿನ ಆಸಕ್ತಿ ಹೊರಟು ಹೋಗಿ, ಕಷ್ಟ ಸುಖ ಹರಟುತ್ತಾ ಕುಳಿತೆವು. ಅಣ್ಣನ ಗುಂಪು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಮಳೆಯಲ್ಲೇ ಆಡುತ್ತಿದ್ದವರು ನಂತರ ಆಟ ಬಿಟ್ಟು ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಕುಣಿಯಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ನಾವೂ ತಡೆಯಲಾರದೆ ಅವರನ್ನು ಸೇರಿದೆವು. ಮಳೆ ಬಂದೊಡನೆ ಕಾಣದಂತೆ ಮಾಯವಾಗುವ ಬಸರಿಕಟ್ಟಿಯ ಮಂದಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮಂಗಾಟಗಳ್ಯಾವುದೂ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಕೈ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಕೇಕೇ ಹಾಕುತ್ತಾ ಲಾಗ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ನನಗೆ ಅಪ್ಪನಂತೆ ಕಾಣುವ ಯಾರೋ ಕೊಡೆ ಹಿಡಿದು, ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಂತೆ ಅದು ಅಪ್ಪನೇ ಎಂದು ಖಾತ್ರಿಯಾಯಿತು. ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಕುಣಿಯುತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿದಾಕ್ಷಣ ಅಪ್ಪ ತಾಳುವ ನರಸಿಂಹವತಾರವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಹಚಾರದ ಘಂಟೆ ಮೊಳಗಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಅಪ್ಪನನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ನನ್ನ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಕ್ಕರೆಲ್ಲ ಕಾಲುಕಿತ್ತರು. ಎಲ್ಲರೂ ಅಪ್ಪನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾದ್ದರಿಂದ ಅವರುಗಳ ಕಿವಿಯಲ್ಲೂ ಘಂಟೆ ಮೊಳಗಿತೇನೋ! ಗರಬಡಿದಂತೆ ನಿಂತಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು ಅದ್ಯಾವ ಮಾಯಾಲೋ ಎಳೆದುಕೊಂಡ ಅಣ್ಣ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಬಲಭಾಗದ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಅಪ್ಪನ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ, ಎಡಭಾಗದಿಂದ ಓಡಿ, ಸಂಪಿಗೆಮರದ ಕೆಳಗಿನ ಕಾಲುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ನುಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಕಾಡಿನಂತಿದ್ದ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಸರಿಸುತ್ತಾ, ಮುಳ್ಳುಗಳಿಂದ ತರಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಮಳೆಯಿಂದ ನೀರಾಗಿದ್ದ ಕಲ್ಲುಗಳ ಮೇಲೆ ಕಾಲಿಟ್ಟು ಜಾರುತ್ತಾ,

ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಬಂಗಾರ ಹಬ್ಬ ದತ್ತಿ ಉಪನ್ಯಾಸ ಸಿನಿಮಾ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವಂತಿರಬೇಕು - ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ

ಸಿನಿಮಾದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ 3 ಪ್ರಕಾರಗಳಿವೆ. ಒಂದು ಆರ್ಟ್ ಪಿಲ್ಮ್, ಕಲೆಗಾಗಿ ಕಲೆ ಎನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ರಚಿತವಾಗುವಂತದ್ದು. ಇನ್ನೊಂದು ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಮಾದರಿಯದ್ದು. ನನ್ನದು ಇವೆರಡರ ನಡುವಿನ ದಾರಿ. ಮಧ್ಯಮವರ್ಗದ ಸಿನಿಮಾವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡವನು ನಾನು. ಸಿನಿಮಾ ಅನ್ನುವುದು ಭಯಂಕರವಾದ ಜೂಜು. ಈ ಜೂಜಿನ ಆತಂಕದಲ್ಲಿ ನಾವು ಕೆಟ್ಟ ಸಿನಿಮಾವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಬಾರದು. ಸಿನಿಮಾ ನಿರ್ದೇಶಕನಿಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಿರ್ದೇಶಕನೇ ನಿಜವಾದ ನಾಯಕ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಜಾಣ್ಣೆ ಅವನಿಗಿರಬೇಕು. ಸಿನಿಮಾ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವಂತೆ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಖ್ಯಾತ ಸಾಹಿತಿ, ಸಿನಿಮಾ ನಿರ್ದೇಶಕ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಅವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟರು. ಅವರು ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ, ಮುಂಬಯಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಹಾಗೂ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್, ಮುಂಬಯಿ ಇವರು ಜೊತೆಗೂಡಿ ನಡೆಸಿದ್ದ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಬಂಗಾರ ಹಬ್ಬ ದತ್ತಿ ಉಪನ್ಯಾಸದ ಎರಡನೆ ದಿನ ಆದಿತ್ಯವಾರ 'ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಸಿನಿಮಾ' ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಕುರಿತು ಉಪನ್ಯಾಸ ನೀಡಿದರು.

ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ ಕಾಡಿನ ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಅಮೇರಿಕಾ ಅಮೇರಿಕಾ ಹಾಗೂ ಇತ್ತೀಚಿನ ಇಷ್ಟಕಾಮ್ಯದವರೆಗೆ ತಮ್ಮ ವಿವಿಧ ತರದ, ಸಿಹಿ ಕಹಿ ಅನುಭವಗಳನ್ನು, ಸೋಲು ಗೆಲುವಿನ ದಾರಿಯನ್ನು ಸವೆಸಿದ ರೀತಿಯನ್ನು ತೆರೆದಿಟ್ಟರು. ಅಮೇರಿಕಾ ಅಮೇರಿಕಾ ದೊಡ್ಡ ವಿಸ್ಮಯವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಚಿತ್ರ, ಹೊಸಬರನ್ನೇ ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ಆ ಚಿತ್ರ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಗೆ ಪಾತ್ರವಾದದ್ದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಅನೇಕ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಬಾಚಿಕೊಂಡಿತು. ಅನಂತರ ಅದೆಷ್ಟು ಪರಿಶ್ರಮಪಟ್ಟು ಸಿನಿಮಾ ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡಾ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕಾ ಅಮೇರಿಕಾ ಚಿತ್ರ ಮಾಡಿದ ಯಶಸ್ಸು ಗಳಿಸಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದವರು ನುಡಿದರು.

ನಿರ್ದೇಶಕನ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಮಾಪಕನ ಹಣದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಹೊತ್ತು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಆತ ದುಡಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆಯಾಯ ನಟ ನಟಿಯರ ಗುಣ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ತಾಳ್ಮೆ, ಅವರಿಂದ ಉತ್ತಮವಾದ ಅಭಿನಯವನ್ನು ಹೊರಹಾಕಿಸುವ ಜಾಣ್ಣೆ

ನಿರ್ದೇಶಕನಿರಬೇಕು ಎಂದು ಅವರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಿನಿಮಾಗಳನ್ನು ವಿವಿಧ ಮಗ್ಗುಲುಗಳಲ್ಲಿಟ್ಟು ನೋಡುವ, ವಿಮರ್ಶಿಸುವ ಕುರಿತು ಅವರು ಚರ್ಚಿಸಿದರು. ಅನಂತರ ನಡೆದ ಸಂವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಸಿನಿಮಾ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಕುತೂಹಲಕರ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾ ನಿರ್ದೇಶಕನ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ಚಿತ್ರ ಮೂಡಿಬರಬೇಕಾದರೆ ಪಟ್ಟಪಾಡನ್ನು ಅಮೇರಿಕಾ ಚಿತ್ರದ ಕೊನೆಯ ದೃಶ್ಯದ ಉದಾಹರಣೆ ನೀಡಿದರು.

ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನ ಜಾಗತಿಕ ಮಟ್ಟದ ಕಥಾ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ತೀರ್ಪುಗಾರರು ಹಾಗೂ ಮುಖ್ಯ ಅತಿಥಿಗಳಾಗಿ ಉಪಸ್ಥಿತರಿದ್ದ ಖ್ಯಾತ ಸಾಹಿತಿ, ವಿಜ್ಞಾನಿ ಡಾ.ವ್ಯಾಸರಾವ್ ನಿಂಜೂರು ಅವರು ಕಥೆಗಾರರು ಇನ್ನಷ್ಟು ಮಾಗಬೇಕು. ಮಾಸ್ತಿಯವರನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ಸಾಲದು. ಅವರ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಏರುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಸತತ ಓದು ಅಗತ್ಯ ಎಂದು ಸ್ಪರ್ಧಿಗಳಿಗೆ ಕಿವಿಮಾತು ಹೇಳಿದರು.

ಪ್ರಾಸ್ತಾವಿಕ ನುಡಿಗಳನ್ನಾಡಿದ ಮುಂಬಯಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾದ ಡಾ.ಜಿ.ಎನ್.ಉಪಾಧ್ಯ ಅವರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಬೆಳೆಸುವ 93 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಕಳೆದ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಕಥೆ, ಕಾವ್ಯ

ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಆಯೋಜಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಅಭಿಮಾನದ ಸಂಗತಿ. ಈ ಉಪಕ್ರಮ ಹೊಸ ಲೇಖಕರನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ಸು ಕಂಡಿದೆ. ಬಹುಮುಖ ಪ್ರತಿಭೆಯ ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಅವರು ಸಿನೆಮಾ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಆಯಾಮವನ್ನು ನೀಡಿದವರು. ಮೂಲತಃ ಸಾಹಿತ್ಯಿಯಾಗಿ ಸಿನೆಮಾ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಮಹತ್ವದ ಯೋಗದಾನ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಅವರನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸಿದರು. ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಆಯೋಜಿಸಿದ ಕಥಾ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ವಿಜೇತರಿಗೆ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ನೀಡಲಾಯಿತು. ಮುಸ್ತಾಫ.ಕೆ.ಎಚ್, ಮಂಗಳೂರು(ಪ್ರಥಮ), ದಿವ್ಯಾ ಕಾರಂತ, ಬೆಂಗಳೂರು(ದ್ವಿತೀಯ), ಹುಳಗೋಳ ನಾಗಪತಿ ಹೆಗಡೆ, ಅಂಕೋಲಾ(ತೃತೀಯ), ಪ್ರವೀಣ್ ಕುಮಾರ್.ಜಿ., ಬೆಂಗಳೂರು ಹಾಗೂ ಎಸ್.ಜಿ.ಶಿವಶಂಕರ್, ಮೈಸೂರು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡರು. ಖ್ಯಾತ ಸಾಹಿತಿ ಸುನಂದಾ ಕಡಮೆ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ ಹಾಗೂ ಡಾ.ವ್ಯಾಸರಾವ್ ನಿಂಜೂರು, ಮುಂಬಯಿ ಇವರು ತೀರ್ಪುಗಾರರಾಗಿ ಸಹಕರಿಸಿದ್ದರು. ನಾರಾಯಣ ನವಿಲೇಕರ್ ಅವರು ಕಥಾ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ವಿಜೇತರನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿ ಯಾದಿಯನ್ನು ಓದಿದರು. ವಿಜೇತರು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡರು. ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬೇಂದ್ರೆ ಕಾವ್ಯಕೂಟ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮುಂಬಯಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗದ ಎಂ.ಎ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಅನಿತಾ.ಪೂಜಾರಿ ತಾಕೋಡೆ ಅವರನ್ನು ಗೌರವಿಸಲಾಯಿತು.

ಪದ್ಮನಾಭ ಅವರು ಸ್ವಾಗತ ಗೀತೆ ಹಾಡಿದರು. ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ, ಮುಂಬಯಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಸಹಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾದ ಡಾ.ಪೂರ್ಣಿಮಾ ಸುಧಾಕರ ಶೆಟ್ಟಿ ಅವರು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ನಿರೂಪಿಸಿದರು. ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಶ್ರೀಮತಿ ಕೆ. ಕಮಲಾ ಅವರು ಧನ್ಯವಾದ ಸಮರ್ಪಿಸಿದರು.

ನಾವು ಓದಿಗೆ ಮರಳಬೇಕು

- ಡಾ. ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್

ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ, ಮುಂಬಯಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಮತ್ತು ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಮುಂಬೈ ಇವುಗಳ ಸಹಯೋಗದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಬಂಗಾರ ಹಬ್ಬದ ದತ್ತಿ ಉಪನ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಕೃತಿ ಬಿಡುಗಡೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಜರಗಿತು. ದತ್ತಿ ಉಪನ್ಯಾಸ ನೀಡಲು ಆಗಮಿಸಿದ ಖ್ಯಾತ ಸಾಹಿತಿ ಮತ್ತು ಇತರ ಅತಿಥಿಗಳನ್ನು ಮುಂಬಯಿ ವಿ.ವಿ.ಯ ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರಾದ ಡಾ. ಜಿ.ಎನ್. ಉಪಾಧ್ಯ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದರು. ಸಹ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕಿ ಡಾ. ಪೂರ್ಣಿಮಾ ಶೆಟ್ಟಿಯವರು ಡಾ. ಚಂದ್ರಶೇಖರ್

ಅವರನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿದರು.

“ನಾನು, ನನ್ನ ಸಮಕಾಲೀನರು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಸಾಹಿತ್ಯ” ವಿಷಯದ ಬಗೆಗೆ ಡಾ. ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಉಪನ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದರು. ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಆಸಕ್ತಿ, ಕುಂದುತ್ತಿರುವ ಓದು ವ ಆಸಕ್ತಿಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮಾಧ್ಯಮವಾದ ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು ಕಥಾಗಾರನಿಗೆ ನೀಡುವ ಅವಕಾಶ - ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು. 1977 ರಿಂದ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕತೆ ಬರೆಯಲು ತೊಡಗಿದ ಡಾ. ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ತಮ್ಮ ಕಥಾಗಾರಿಕೆ ನಡೆದು ಬಂದ ದಾರಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಸಾಹಿತ್ಯವು ನಾಡಿನ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಕಾಲೂರಿರಬೇಕೆಂದು ತಮ್ಮ ಅಭಿಮತವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು. ಅಗಾಧವಾದ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಶಾಶ್ವತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಓದಿಗೆ ನಾವು ಮರಳಬೇಕೆಂದು ಕರೆಕೊಟ್ಟರು.

ಕನ್ನಡ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಿಂದ ಎಂಟು ಚಿನ್ನದ ಪದಕಗಳನ್ನು ಪಡೆದ ಡಾ. ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಅಂದಿನ ಗುರುಗಳಾದ ಡಾ. ಹಾ.ಮಾ. ನಾಯಕ, ಶ್ರೀ. ಟಿ.ವಿ. ವೆಂಕಟಾಚಲ ಶಾಸ್ತ್ರಿ ಮುಂತಾದ

ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಗುರುಗಳನ್ನು ನೆನೆದುಕೊಂಡರು. ಹಾಗೆಯೇ ಸಮಕಾಲೀನ ಕತೆಗಾರರಾದ ಜಯಂತ ಕಾಯ್ಕಿಣಿ, ರವಿ ಬೆಳಗೆರೆ, ಲಂಕೇಶ್ ಮುಂತಾದವರನ್ನೂ ಸ್ಮರಿಸಿದರು.

ಡಾ. ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಅವರು ಯಾವುದೇ ವಿಶಿಷ್ಟ ಪಂಥಕ್ಕೂ ಸೇರದೆ ತಮ್ಮದೇ ಜಾಡು ಹಿಡಿದು ಕಥೆ ಕಟ್ಟಿದವರು. ನನ್ನ ಕತೆಗಳು ನನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಎಂದು ನಂಬಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನೆ ಮಾಡಿದವರು. ಅವರು ಬದುಕನ್ನು ವಿಭಿನ್ನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡು ತಮ್ಮ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೊಳಿಸಿದರು.

ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಡಾ. ಲೀಲಾ ಬಿ. ಜೋಹಿಸ್ ಅವರು ಸಂಪಾದಿಸಿದ “ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮದ ಮೇರು ಪ್ರತಿಭೆ ಆರ್. ವಿ. ಮೂರ್ತಿ” ಕೃತಿಯನ್ನು ಡಾ. ನಾಗತಿಹಳ್ಳಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರ್ ಅವರು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದರು. ಮುಂಬಯಿಯ

ಖ್ಯಾತ ನಾಟಕಕಾರ ಡಾ. ಬಿ. ಆರ್. ಮಂಜುನಾಥ್ ಕೃತಿಯನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುತ್ತಾ ಪತ್ರಕರ್ತ ಆರ್. ವಿ. ಮೂರ್ತಿಯವರ ಕನ್ನಡಪರ ಕಾಳಜಿ, ಸಮಾಜ ಸೇವಾ ಮನೋಭಾವ ಮತ್ತು ಪತ್ರಕರ್ತನ ವೃತ್ತಿಪರತೆಯನ್ನು ಶ್ಲಾಘಿಸಿದರು.

ಈ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮುಂಬಯಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ - ಕಲಾವಿದ ಶ್ರೀ ಜಯ ಸಾಲ್ಯಾನ್ ಅವರ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಹಿರಿಯ ಚಿತ್ರ ಕಲಾವಿದರಾದ ಶ್ರೀ ದೇವದಾಸ ಶೆಟ್ಟಿ ಅವರು ಉದ್ಘಾಟಿಸಿದರು. ಚಿತ್ರ ಕಲಾ ಪ್ರದರ್ಶನದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಿದ ಎಂ. ಮಂಜುನಾಥಯ್ಯನವರು “ಕಲಾವಿದ ಜಗತ್ತನ್ನು ನೋಡುವ ದೃಷ್ಟಿಯಂತೆ ಕಲಾಕೃತಿ ಮೂಡಿ ಬರುತ್ತದೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಯುವ ಕಲಾವಿದ ಶ್ರೀ ಸಾಲ್ಯಾನರಿಗೆ ಶುಭ ಹಾರೈಸಿದರು.

ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಡಾ. ಶ್ಯಾಮಲಾ ಪ್ರಕಾಶ್ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಹಾಡಿ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನ ಗೌರವ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಡಾ. ಜಿ. ಎಸ್. ಶಂಕರಲಿಂಗ ಅವರು ವಂದನಾರ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದರು.

ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ತಾ. 4-3-2019ರಂದು ಮಹಾಶಿವರಾತ್ರಿಯ ಪ್ರಯುಕ್ತ ವಿಶೇಷ ಪೂಜೆ ಜರಗಿತು.

ರಾಮಾಯಣ ಇತಿಹಾಸವೋ ಕಟ್ಟುಕಥೆಯೋ

ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಶನಿವಾರ, ಫೆಬ್ರವರಿ 23, 2019ರ ಸಂಜೆ 6.30ಕ್ಕೆ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ, ರಾಮಾಯಣದ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸಿದರು. ರಾಮಾಯಣ, ಕೇವಲ ಕಟ್ಟು ಕಥೆ ಅಥವಾ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯ ಕಲ್ಪನೆ ಎನ್ನುವ ಸಾಹಿತಿಗಳೂ, ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳೂ ತಮ್ಮ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಇದರಿಂದ ಇದು ಒಂದು ಕಾವ್ಯ ಮಾತ್ರ ಇತಿಹಾಸವಲ್ಲ, ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆ ಹಲವಾರೇ. ಅದರಲ್ಲೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದೆ. ಆದರೆ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲಿ, ರಾಮನೆಂಬ ನಾಯಕನಿದ್ದ, ಅದನ್ನು ಅಯೋಧ್ಯೆಯಿಂದ ಲಂಕೆಯವರೆಗೂ ನಡೆದು, ಲಂಕೆಯರಸನನ್ನು ಕೊಂದಿದ್ದ ದಿಟ ಎನ್ನುವ ನಂಬಿಕೆ ಇದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಹಲವಾರು ಸ್ಥಳ ಪುರಾಣಗಳೂ ಇವೆ. ಇದರಲ್ಲಾ ವಿವೇಚನೆಗಳನ್ನು ಈ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸಿತು.

ಶ್ರೀ. ಕೆ. ಮಂಜುನಾಥಯ್ಯ, ಶ್ರೀಮತಿ ಅನಸೂಯಾ ಶೆಣೈ, ಶ್ರೀಮತಿ ಸುಮಾ, ಶ್ರೀ. ನೀಲಕಂಠ ಮೇಡರ್, ಡಾ. ಮಂಜುನಾಥ್ ಶ್ರೀ ನಾರಾಯಣ ನವಿಲೇಕರ್ ಅವರುಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮುಂಡನೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟರು.

ಶ್ರೀಮತಿ ಅನಸೂಯಾ ಶೆಣೈ ಅವರ ಪ್ರಕಾರ, ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಬಂದಿರುವ ಈ ಕಥೆ ಕಟ್ಟು ಕಥೆಯಾಗಿರಲಾರದು; ಏಕೆಂದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ಭರತಖಂಡದ ವರ್ಣನೆ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಈ ಹೊತ್ತು ಅವುಗಳ ಅವಶೇಷಗಳಿವೆ. ಜನರ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ತಲೆಮಾರುಗಳಿಂದ ಉಳಿದು ಬಂದಿರುವ ಈ ಸಂಗತಿ ಕಥೆಯಾಗಿರುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ನೀಲಕಂಠ ಮೇಡರ್ ಅವರು, ಈ ಹೊತ್ತು ಹಂಪಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳಗಳಿವೆ. ತಮಿಳು ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಎಡೆಗಳಲ್ಲಿ, ರಾಮ - ಲಕ್ಷ್ಮಣರು ನಡೆದು ಹೋದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಮಂದಿರಗಳಿವೆ. ಲಂಕೆಯಲ್ಲಿಯೇ ರಾವಣನ ಅರಮನೆ, ಸೀತಾದೇವಿ ಇದ್ದ ಅಶೋಕ ವನಗಳಿವೆ. ರಾಮ ಸೇತುವೆಯಂತೂ ಇಂದು NASAದ ಉಪಗ್ರಹಗಳಿಂದ ಒಂದು ಮನುಷ್ಯರಿಂದಲೇ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟ ಸೇತುವೆ ಎಂದಾಗಿದೆ. ಇಂದು ಅಯೋಧ್ಯಾದಲ್ಲಿ ರಾಮಜನ್ಮಭೂಮಿಯ ಕೆಳಗೆ ರಾಮನ ಅರಮನೆಯೋ, ಇಲ್ಲ ದೇವಾಲಯವೋ ಅವಶೇಷಗಳು ಸಿಕ್ಕಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದು ಕಟ್ಟು ಕಥೆಯಲ್ಲ. ದಿಟವಾಗಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಎಂದರು.

ಡಾ. ಮಂಜುನಾಥ್‌ರವರು, ಕೇವಲ ಜನ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಸ್ಥಳ ಪುರಾಣಗಳಾಗಲಿ, ಪುರಾವೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂದು ಕಾರ್ಬನ್ ಡೇಟಿಂಗ್ ಮೂಲಕ ಯಾವ ಕಲ್ಲು ಯಾವ ಕಾಲದ್ದು ಎನ್ನುವುದು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾವುದಾದರೂ ಸ್ಥಳ ಪುರಾಣಗಳು ಕಥೆಯೋ ಇತಿಹಾಸವೋ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಿಗದಿ ಮಾಡುವುದು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ಪುರಾವೆ, ಆ ಕಾವ್ಯ - ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಗ್ರಹ-ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ಗತಿ ಅಂದು ಹೇಗಿತ್ತು ಎನ್ನುವುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ರಾಮ ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಗ್ರಹ - ನಕ್ಷತ್ರಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಅದು ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಆಯಿತು? ಡಾ. ನರಹರಿ ಆಚಾರ್ ಮತ್ತು ಡಾ. ವರ್ತಕ್ ಅವರು ಇದನ್ನು 7328 ಅಥವಾ 7472 ಎಂದು ಗುಣಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಭರತ ಖಂಡದ ಭೂಗೋಳ ಇಂದಿನಂತೆಯೇ ಇತ್ತೇ, ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆ ಇತ್ತೇ? ಕಡಲಿನ ಮಟ್ಟ ಅಂದು ಕೆಳಗಿದ್ದರೆ, ಆಗ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತ ಮತ್ತು ಲಂಕೆಯ ನಡುವೆ ನೆಲ

ಅಂಟಿಕೊಂಡೋ ಇಲ್ಲವೇ ಉಬ್ಬುಗಳು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಇದ್ದು, ನಡೆದು ಹೋಗುವಂತೆ ಇತ್ತೇ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಸೇತುವೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದು ಕೇವಲ ಕಟ್ಟು ಕಥೆಯಾಗಿರಬಹುದು. ಮತ್ತೊಂದು ಕೆಲವರ ವಿವರಣೆಯಲ್ಲಿ, ಲಂಕೆ ಸಮುದ್ರದ ನಡುವೆ ಇರದೆ, ಗಂಗಾ-ಬ್ರಹ್ಮಪುತ್ರಾ ನದಿಗಳ ನಡುವೆ ಇದ್ದ ಒಂದು ನಡುಗಡ್ಡೆಯಾಗಿತ್ತು. ರಾಮ-ಲಕ್ಷ್ಮಣರು ದಕ್ಷಿಣಕ್ಕೆ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದಾಗಿದೆ.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅನಿಸಿಕೆಗಳ ನಡುವೆ ಪುರಾವೆ ಕೇವಲ ಸಮುದಾಯದ ನಂಬಿಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಾ ಶ್ರೀ. ಕೆ. ಮಂಜುನಾಥಯ್ಯನವರು, ಇಂದು ಸಾಕ್ಷ್ಯ ಪುರಾವೆಗಳಲ್ಲಿ ಜಾನಪದ ಹಾಡು, ಕಥೆಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ, ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷ, ತಲೆಮಾರುಗಳು ತಮ್ಮ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದವುಗಳಾಗಿವೆ. ಈಗ ಮತ್ಸ್ಯಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಜಲಪುಳಯ, ಬೈಬಲ್ ಮತ್ತು ಈಜಿಪ್ಟ್‌ನ ಕಥೆಗಳಲ್ಲೂ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಇದು ಜನ್ಮ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ನೆನಪುಗಳ ಆಧಾರದ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಕೇವಲ ಕಲ್ಪನೆಯಾಗಲಿ, ಕಾಗದದ ಮೇಲಾಗಲಿ ಮೂಡಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಕ್ಷ್ಯ ಏತಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ನಂಬಿಕೆಯೇ ಸಾಕು ಎಂದರು. ಡಾ. ಮಂಜುನಾಥ್ ಅವರು, ಭೂತಗಳು ಇವೆ ಎನ್ನುವುದು, ಆತ್ಮಗಳು ಇವೆ ಎನ್ನುವುದು ಕೇವಲ ನಂಬಿಕೆಯೇ ಆಗಿದ್ದು, ಅವುಗಳಿಗೆ ಯಾವ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಪುರಾವೆಗಳೂ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಕೇವಲ ಕಟ್ಟುಕಥೆಯೆಂದೇ ತೀರ್ಮಾನಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂದರು.

ಮುಗಿಯದ ಈ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಮುಂದುವರಿಸುವುದೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಲಾಯಿತು.

ಅಭಿನಂದನೆಗಳು

ಡಾ| ಜಯಂತ ಕಾಯ್ಕಿಣಿ

ದಕ್ಷಿಣ ಏಷಿಯಾ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ವಲಯದಲ್ಲಿ 2010 ರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲಾದ ಡಿ.ಎಸ್.ಸಿ. ಪ್ರಶಸ್ತಿಯ ಬಹಳ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಬಂದ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದೀಗ ಎಂಟನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಆರು ಜನ ಕೃತಿಯನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದ್ದು, ಅದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮುಂಬಯಿನ ಜನಪ್ರಿಯ ಸಾಹಿತಿ, ಕವಿ, ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳ ಸರದಾರ ಡಾ| ಜಯಂತ ಕಾಯ್ಕಿಣಿಯವರ 'ನೋ ಪ್ರೆಸೆಂಟ್ಸ್ ಪ್ಲೀಸ್' ಎಂಬ ತೇಜಸ್ವಿನಿ ನಿರಂಜನರ ಅನುವಾದಿತವಾದ ಕೃತಿ ಆಯ್ಕೆಯಾಗಿದ್ದು ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಹೆಮ್ಮೆಯ ವಿಷಯ.

ಈ ವರ್ಷ ಮುಂಬಯಿನ "ವೆಂಕಟರಮಣ ಕರ್ಕಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿ" ಪ್ರಶಸ್ತಿಗೂ ಭಾಜನರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಜಯಂತ ಅವರಿಗೆ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಪರವಾಗಿ ಹಾರ್ದಿಕ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು.

*****

ಡಾ| ಭರತ್ ಕುಮಾರ್ ಪೊಲಿಪು

ಈ ವರ್ಷದ ಕರ್ನಾಟಕ ನಾಟಕ ಅಕಾಡೆಮಿಯವರು ಕೊಡಮಾಡುವ ಸಂಶೋಧನಾ ಶಿಷ್ಯವೃತ್ತಿಯ ನಮ್ಮ ಮುಂಬಯಿನ ಹೆಸರಾಂತ ನಾಟಕಕಾರ, ದಿಗ್ಗರ್ವಕ ಡಾ| ಭರತಕುಮಾರ್ ಪೊಲಿಪು ಅವರಿಗೆ ಪ್ರದಾನಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇವರು ಹೊರನಾಡ ಕನ್ನಡಿಗರಲ್ಲಿ ಈ ಶಿಷ್ಯವೃತ್ತಿ ಪಡೆದವರಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವರ ಈ ಸಾಧನೆಗೆ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಸೇರಿದಂತೆ ಎಲ್ಲ ನಾಟಕ ಪ್ರಿಯರ ಪರವಾಗಿ ಹಾರ್ದಿಕ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು.

ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆಗೆ ಬಂದು, ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡುತ್ತ, ಓಡುತ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಅವನು ಬಿಡದೇ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ನನ್ನ ಕೈ, ಕೆಂಪು ಕೆಂಪಾಗಿ ನೋಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದನ್ನು ಉಜ್ಜಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ತಲೆ ಎತ್ತುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದ ಅವನು ಮುಖ, ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ಕಳಾಹಿನವಾಯಿತು. ಮಾತನಾಡದೆ ಒಳಹೋಗಿ, ಟವಲು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತಂದಳೂ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಲೆ, ಮೈಗಳನ್ನು ಒರೆಸಿ, ಚಂಡಿ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ, ಬೇರೆ ಹಾಕಿ, ಮಲಗುವ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿ, ಬೆಚ್ಚಗಿನ ರಗ್ಗನ್ನು ಹೊದಿಸಿ ಹೋದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ತುಟಿಪಿಟಕ್ಕೆನ್ನದೆ ಕುಳಿತೆವು. ಅಣ್ಣನ ಕಡೆ ವಾಲಿ ಪಿಸುಗುಟ್ಟದೆ, 'ಅಮ್ಮಂಗೆ ಬೇಜಾರಾಯಿತೇನೋ'.

ಅವನು ತಲೆ ಕೆಳಹಾಕಿ 'ಹುಂ' ಎಂದ.

'ಅಪ್ಪ ಬಾರಿಸ್ತಾ ಇದ್ದು, ಮಳೇಲಿ ಕುಣಿತಾ ಇದ್ದಿದ್ದು ನೋಡಿದೆ'.

ಸುಮ್ಮನಾದೆ. ಎರಡು ಕ್ಷಣದ ಮೌನದ ನಂತರ ಅವನೇ, 'ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಣ' ಎಂದ. ಇದು ನನಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. 'ಬೇಡ, ಇನ್ನಾವತ್ತಾದರು ಮತ್ತೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದರೆ? ತಪ್ಪಾಯ್ತು ಅಂತ ಹೇಳಣ ಸಾಕು'.

ಅಣ್ಣ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ, ಅಮ್ಮ ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಹಾಲಿನ ಲೋಟಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಂದಳು. ಆ ಚಳಿಗೆ ಹಿತವೆನಿಸಿ, ಇಬ್ಬರೂ ಚಪ್ಪರಿಸಿ ಚಪ್ಪರಿಸಿ ಕುಡಿದೆವು. ಆಗಲೇ ಹಲ್ಲುಗಳು ಕಟಕಟ ಸದ್ದು ಮಾಡುವ ಪರಿ ನನ್ನ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದು. ಅಮ್ಮ, ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಏನೋ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕೇಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮ ಮೂಕಭಾಷೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಯೇ? ಅವಳ ಹಾವ ಭಾವ ನೋಡಿ ಹಾಗೆ ಅನ್ನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದಾಗ, ಕಿವಿ ಗುಂಯ್ ಎಂದಿತು. ಅಪ್ಪನನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಮೊಳಗಿದ ಘಂಟೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಲೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ! ಅಮ್ಮ ನನ್ನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದಂತೆ, ನನಗೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ವಾಲುತ್ತಿರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು.

ಎದ್ದಾಗ ನಮ್ಮೂರಿನ ಸರಕಾರಿ ಚಿಕ್ಕಿತ್ತಾ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಬೆಡ್ಡಿನ ಪಕ್ಕ ಇನ್ನೂ ಎರಡು ಬೆಡ್‌ಗಳಿದ್ದವು. ಅಮ್ಮ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಕೂತು, ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಬಿಳಿಯ ಗೋಡೆಯನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕರೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದೊಡನೆ ಮೈ ಕೈ ಎಲ್ಲ ಆಸಾಧ್ಯ ನೋವಿನಿಂದ ಎದ್ದು ಬಂದು, 'ಅಮ್ಮ . . ಅಮ್ಮ . . ಒನೋ ಕಂದಾ . . ಪಾಪದ್ದೇ . . ' ಎಂದೇನೋ ಮುದ್ದುಗರೆದಳು. ಆದನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸಲಾಗದಷ್ಟು ನಿದ್ರೆ ಎಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಮತ್ತೆ ಎಚ್ಚರಾದಾಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದೆ. ಬೆವರಿ ಬೆವರಿ ತಲೆ, ಬೆನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒದ್ದೆಯಾಗಿತ್ತು. ಯಾರೋ ತಗ್ಗಿದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಧ್ವನಿ ಬಂದತ್ತ ದೃಷ್ಟಿ ಹೊರಳಿಸಿದೆ. ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತ ಅಣ್ಣ, ಅಮ್ಮನಿಗ್ಯಾವುದೋ ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ.

'ಅವರು, ಇಬ್ಬರು ಹುಡುಗೀರಿದಾರಲ್ಲ ಅಂತ ಹೋದ್ರಂತೆ. ಇವಳು ಮುಂದೆ ಇದ್ದಂತೆ. ಅವಳು ಹಿಂದೆ ಇದ್ದಂತೆ. ಸಂಕ ದಾಟಿ ಅರ್ಧಕ್ಕೆ ಬಂದಕೂಡಲೇ, ಹೊಳೆ ನೀರು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಉಕ್ಕಿ ಬಂದು, ಸಂಕದ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಬಂತಂತೆ. ಇವಳು ಜಾಕೋಂಡೆ ಈಚೆ ದಡಕ್ಕೆ ಬಂದ್ರಂತೆ. ನೋಡಿದೆ ಅವಳು ಕಾಣಿಸ್ಸೇ ಇಲ್ಲಂತೆ. ಇವಳಿಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ, ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಬಸ್ ಸ್ಟ್ಯಾಂಡ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದವರನ್ನು ಕರೆದ್ರಂತೆ. ಅವರು ಬಂದು ಹುಡುಕಿದ್ದು ಅವಳು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಅವಳ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ಬಂದು ಹೊಳೆಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಹುಡುಕಿದಾರೆ, ಸುಮಾರು ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಂಡೆಗೆ ಕೂದಲು ಸಿಕ್ಕೊಂಡಿತ್ತಂತೆ, ಹಿಡಿದು ಎಳೆದಾಗ ಅವಳ ಹೆಣ ಮೇಲೆ ಬಂತಂತೆ'.

ಅಣ್ಣನ ಕಥೆ ಮುಂದುವರಿದಂತೆ ನನ್ನ ರೆಪ್ಪೆಗಳು ಭಾರವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಮ್ಮನ ದನಿ 'ರಾತ್ರಿ ಮಲಗುವಾಗ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬಾರದು .ಗಣೇಶ ಪಂಚರತ್ನ ಹೇಳ್ತಾ ಮಲ್ತೋ' ಎಂದಿತು. ಅಣ್ಣ ತಲೆ ಕುಣಿಸಿ ಒಳಬಂದ. ಮಲಗಲು ತಯಾರಾಗಿ ಹೊದಿಕೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವನು, ನಾನು ಎಚ್ಚರವಿರುವುದು ನೋಡಿ, ಮುಖದ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ.

'ಗಂಟೆ ಎಷ್ಟು?'

'ಎಂಟು' ಹೇಳಿ ಹಾಗೆ ಮಲಗಿದೆ. ಮತ್ತೆ ಎದ್ದು,

'ನೀನು ಇನ್ ಮೇಲೆ ನನ್ ಚೊತೆ ಬರಬೇಡ ಪುಟ್ಟಿ'.

'ಯಾಕೆ?'

'ಸುಮ್ಮೆ! 'ಹುಂ'

'ನಾಳೆ ಶಾಲೆಗೆ ರಜ' ಎಂದ.

'ಹುಂ'

ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳು ತೆರೆಯಲು ಒಪ್ಪದೆ ಮುಷ್ಟು ಹೂಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಆದರೂ ತೆರೆಯುತ್ತಾ ಕೇಳಿದೆ,

'ಯಾರ ಕೂದಲು ಸಿಕ್ಕೊಂಡಿದ್ದು?'

ಹೊದಿಕೆಯ ಒಳಗಿಂದ ಉತ್ತರ ಬಂತು, 'ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ!'

ಪ್ರಯತ್ನ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿದೆ.

*****

ಶ್ರದ್ಧಾಂಜಲ

ಶ್ಯಾಮ ಸುಂದರಮ್ಮ ಪಿ.ಎನ್. ಮೂರ್ತಿ

ಅವರು ಕಳೆದ ಜನವರಿ 23, 2019 ರಂದು ತೀರಿಕೊಂಡವರೆಂದು ತಿಳಿದು ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಬಹು ನೋವಾಗಿದೆ. ಶ್ಯಾಮ ಸುಂದರಮ್ಮನವರು 56, 60, 70ರ ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿಗಾಗಿ ಅದರಲ್ಲೂ ಮಹಿಳಾ ವಿಭಾಗಕ್ಕಾಗಿ ಬಹಳ ದುಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಶ್ರೀಮತಿ ಶಾರದಮ್ಮ ಮತ್ತು ಶ್ಯಾಮಲಾಂಬ ವರದರಾಜನ್ ಅವರ ಒಡನಾಡಿಗಳು. ಅವರ ಮಕ್ಕಳಾದ ಮೋಹನ್ ಮೂರ್ತಿ, ನಳಿನಾ ಮೂರ್ತಿಯವರು ಮತ್ತು ಅವರ ಕುಟುಂಬದವರಿಗೆ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ ಸಂತಾಪವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಮೂರನೆಯ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದ ಕಥೆ

“ಎಲ್ಲ ಮುಚ್ಚಿದ ಮೇಲೆ...”

ಮರದಲ್ಲಿ ವಾಟಿಕಾಯಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದೂ ಬಿಡದಂತೆ ಬಡಿದು ಉದುರಿಸಿ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದು ಚಣ ಹೊತ್ತು ದಣಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಕುಣಬಿ ಲಾಸ್ಕೋ. ಸೊಂಟದ ಚಂಚಿ ಬಿಚ್ಚಿ ಕವಳ ಹಾಕುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ತಿಂಗಳ ಮಗ ಸೈರು ಕೇಳಿದ್ದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಧುತ್ತೆಂದು ನೆನಪಾಯಿತು. ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ದಿನ ಉಡದ ಸುಕ್ಕಾದೊಂದಿಗೆ ರಾಗಿ ಅಂಬಲಿ ಸುರಿದು ಕವಳ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಸೈರು ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದ. ಉತ್ತರಿಸಲು ತಡಕಾಡಿದ ಲಾಸ್ಕೋಗೆ ಅಂದಿನಿಂದ ಮಗನೇ ಉತ್ತರಿಸಲಾಗದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನು ಕೇಳಿದ್ದ, ‘ಅಪ್ಪಾ, ನಾವು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದವರು? ನಾವೇಕೆ ಈ ಕಾಡಿನ ಮಧ್ಯೆ, ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ದೂರವಾಗಿ ಈ ತಡಿಕೆಯ ಗುಡಿಸಲುಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದೇವೆ? ಎಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮನ್ನೇಕೆ ತುಚ್ಛವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ? ನಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳೇಕೆ ಇತರರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ? ಭಾವನೆಗಳೂ ಕೂಡ! ನಮ್ಮಿಡೀ ಜನಾಂಗದ ಹೆಂಗಸರ ಕತ್ತು, ಕಿವಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಗಾರದ ದಾಗೀನೆಗಳೆಲ್ಲ? ನಮ್ಮನ್ನೇಕೆ ಪದೇ ಪದೇ ಒಕ್ಕಲೆಬ್ಬಿಸುತ್ತಾರೆ?...’ ಮಗನ ಬಾಯಿಂದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಪುಂಖಾನುಪುಂಖವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೆ ತಾನು ಮಾತ್ರ ಬೆಪ್ಪುತಕ್ಕಡಿಯಂತೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಅಡಿಕೆ ಕತ್ತರಿಸುವುದರಲ್ಲೇ ಮಗ್ನನಾಗಿದ್ದ! ಗೊತ್ತಿದ್ದರಲ್ಲವೆ, ಉತ್ತರಿಸುವುದಕ್ಕೆ?!

ಸೈರು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಲಾಸ್ಕೋ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಸಾಮಾನ್ಯ ಕುಣಬಿಗಳಾರೂ ಉತ್ತರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಡೀ ಕುಣಬಿ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯದ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಹೇತುವು ಅವುಗಳಲ್ಲಿತ್ತು. ವಾಟಿಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿ ಕುಕ್ಕಿಗೆ ತುಂಬುತ್ತಲೇ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ, ಲಾಸ್ಕೋ. ತಾನು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೂ ಸುಮ್ಮನಿರುವವನಲ್ಲ, ಸೈರು! ಸದ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಮತ್ತೆ ಕೆದಕುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ವಯಸ್ಸಿಗಾಗಲೇ ಮಾನಕಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಮದುವೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ಅವನಂತೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು, ಯೋಚನೆಗಳು ತನಗೆ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಾಲೆಗೆ ಹೋದ ಹುಡುಗ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬಲ್ಲ ಒಬ್ಬನೇ ಮನುಷ್ಯನೆಂದರೆ ಲಾಡು ವೆಳಪ ಮಾತ್ರ. ಕುಮ್‌ಗಾಳ್‌ಗೆ ಹೋಗಿ ವೆಳಪನಿಂದ ಇವುಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಉತ್ತರ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಸೈರೂಗೆ ಉತ್ತರಿಸಬೇಕೆಂಬ ನಿರ್ಧಾರದೊಂದಿಗೆ ವಾಟಿಕಾಯಿ ತುಂಬಿದ್ದ ಕುಕ್ಕಿಯನ್ನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ತಲೆಯ ಮೇಲೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಯ ಕಡೆ ಹೊರಟ ಲಾಸ್ಕೋ.

* * * * *

ಕುಂಡಲದಿಂದ ಕಾಲ್ಕಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟ ಕುಮ್‌ಗಾಳ್ ತಲುಪುವ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಸಂಜೆ ಐದು ಗಂಟೆ ಸಮೀಪಿಸಿತ್ತು. ಜೊಯ್ಯಾದ ಕುಣಬಿ ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳ ಹಿರಿ ಮನುಷ್ಯ ಲಾಡು ವೆಳಪ. ಅವನಿಗಾಗಲೇ ನೂರರ ಮೇಲೆ ವಯಸ್ಸಾಗಿತ್ತು. ಸರಿಯಾಗಿ ಎಷ್ಟೆಂಬುದು ಬಹುಶಃ ಅವನಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾಗಿದ್ದ. ಲಾಸ್ಕೋ ಅವನ ಮನೆ ತಲಪುವ ವೇಳೆಗೆ ಕೆಸುವಿನ ಓಳಿಗೆ ಮಣ್ಣು ಏರಿಸಿ ಮುಗಿಸಿ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಚಾಪೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಅದಾಗಲೇ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಕುಂಟೆಗಳನ್ನು ಪೇರಿಸಿ ಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದ ಹೊಡಸಲು ಚಿಕ್ಕದಾಗಿ ಉರಿಯಲಾರಂಭಿಸಿತ್ತು. ಅದರಿಂದಲೇ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಅದು ಲಾಡು ವೆಳಪ ‘ಗುಡಗುಡಿ’ ಸೇರುವ

ಲೇಖಕರ ಪರಿಚಯ

ತ್ರಿಯಾಶೀಲ ಶಿಕ್ಷಕರೂ, ಸಾಹಿತಿ ಮತ್ತು ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಾಶಕರೂ, ಸಮಾಜ ಸೇವಕರೂ, ಉತ್ತಮ ಸಂಘಟಕರೂ ಆಗಿರುವ ಹುಳಗೋಳ ನಾಗಪತಿ ಹೆಗಡೆ ಶಿರಿಸಿ ತಾಲೂಕಿನ ಹುಳಗೋಲದಲ್ಲಿ 19-03-1971ರಂದು ದಿ. ವೆಂಕಟಮಣಿ ಹೆಗಡೆ ಹಾಗೂ ಶ್ರೀಮತಿ ರಾಧಾ ದಂಪತಿಯ ನಾಲ್ಕನೇ ಪುತ್ರನಾಗಿ ಜನಿಸಿರುವರು. ಎಂ.ಎ.ಬಿ.ಎಡ್. ಪದವೀಧರವಾಗಿರುವ ಇವರು ಹಲವು ಪ್ರೌಢ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ, ಪ್ರಸ್ತುತ ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಅಂಕೋಲಾದ ಪಿ.ಎಮ್. ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

1986-87ರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ದೆಸೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿ, ಇಂದು ಅದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುನ್ನಡೆದು ಒಬ್ಬ ಉತ್ತಮ ಬರಹಗಾರರಾಗಿ ಹೆಸರು ಮಾಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವರ 200ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ನುಡಿಚಿತ್ರಗಳು, 20ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಥೆಗಳು ಕನ್ನಡದ ವಿವಿಧ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ. ಸಣ್ಣಕಥೆಯ ಪ್ರಕಾರದಲ್ಲಿ ಪಳಗಿದವರಾಗಿದ್ದು ಉಲವು ರಾಜ್ಯಮಟ್ಟದ ಕಥಾ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಮಾನಿತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. 2004ರಲ್ಲಿ ‘ಉತ್ತರಾರ್ಧ’ ಎಂಬ ಚೊಚ್ಚಲ ಕಥಾ ಸಂಕಲನವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವರ ಕಥೆಗಳು ಹಿಂದಿ ಹಾಗೂ ಮಲಯಾಳಂ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಅನುವಾದಗೊಂಡಿರುವುದು ಅವುಗಳ ಗಟ್ಟಿತನಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ. ತದನಂತರದಲ್ಲಿ ಗುರುವಂದನಾ, ವೀರಪುಲಿಕೇಶಿ ಮತ್ತು ಇತರ ನಾಟಕಗಳು, ಅಭಿನವ ಸರ್ವಜ್ಞ ಡಾ|| ದಿನಕರ ದೇಸಾಯಿ, ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನ ಕೈಪಿಡಿ, ಸಂಕೀರ್ಣ, ಪ್ರಗತಿಗಾಮಿ, ತೋಟ ಗೆಜ್ಜೆ-ಹೆಜ್ಜೆ, ನೂರು ಮೆಟ್ಟಲೇರಿ ಹಾಗೂ ಶತಮಾನದ ಸಹಕಾರಿ ಎಂಬ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಸಾರಸ್ವತ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಉತ್ತಮವಾದ ಕೊಡುಗೆಗಳನ್ನೇ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಸ್ಕರಣಾ ಗ್ರಂಥಗಳೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಹಲವು ಹೊತ್ತಿಗೆಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿರುತ್ತಾರೆ.

ಸಮಯವೆಂದು. ಅವನು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಚಾಪೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ಹರಡಿದ್ದ ಭಂಗಿ ಸೊಪ್ಪಿ ಕಟ್ಟು, ಮಣ್ಣಿನ ನಳಿಕೆ... ಇತ್ಯಾದಿ ಪರಿಕರಗಳೂ ಅದನ್ನೇ ಸಾರಿ ಹೇಳುವಂತಿದ್ದವು.

ಅಂಗೈಯಲ್ಲಿ ಬೆರಳಿನಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನುರಿದ ಬಂಗಿಯ ಸೊಪ್ಪನ್ನು ಗುಡಗುಡಿಗೆ ತುರುಕುತ್ತಲೇ ಲಾಸ್ಕೋವನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡ ವೆಳಪ, ಅವನ ಬರವಿನ ಕಾರಣವನ್ನು ಕೇಳುವಂತೆ ಮುಖಭಾವವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ. ಅದರಿಂದ ಉತ್ತೇಜಿತನಾದ ಲಾಸ್ಕೋ ತನ್ನೆದುರು ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿ ನಿಂತ ಮಗ ಸೈರುವಿನ ಕತೆಯನ್ನು ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಲಾಸ್ಕೋನ ಮಾತು ಮುಗಿಯುವ ವೇಳೆಗೆ ವೆಳಪ ಗುಡಗುಡಿಗೆ ಬಂಗಿ ತುಂಬಿ ಮುಗಿಸಿದ್ದ. ಅದರ ಬಾಯಿಗೆ ಹೊಡಸಲ್ಪೆನಿಂದ ಕೆಂಪನೆಯ ಕೆಂಡವೊಂದನ್ನು ಕೈಬೆರಳುಗಳಿಂದಲೇ ತೆಗೆದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಒಂದು ಜುರುಕಿ ಎಳೆದು ಬಾಯಿತುಂಬ ಹೊಗೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಬಾಯಿ, ಮೂಗುಗಳಿಂದ ಬುಸಬುಸನೆ ಹೊರಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಆ ಧೂಮವು ಸುರುಳಿಯಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಊರ್ಧ್ವಮುಖವಾಗಿ ಮೇಲೇರುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ವೆಳಪ ಮೆಲ್ಲಗೆ ನೆನಪುಗಳಾಳಕ್ಕೆ ಚಾರತೊಡಗಿದ.

ಕತ್ತಿನವರೆಗೆ ಇಳಿದಿದ್ದ ವೆಳಪನ ಹತ್ತಿಯಂತಹ ಬಿಳಿಗಡ್ಡೆ ಅರೆನಿಮೀಲಿತವಾಗಿದ್ದ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಗುಡಗುಡಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿದರೆ ಯುಗಯುಗಾಮರಗಳ ಕತೆ ಹೇಳಲು ಹೊರಟ ಅವಧೂತನಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ ನಿಬಿಡ ಕಾಂತಾರದೊಳಗಿನ ಇಡೀ ವಾತಾವರಣವು ಯುಗಾಂತರಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಆಗ ದಟ್ಟ ಕಾನನವನ್ನೇ ಕಲಕಿ ಹಾಕುವಂತೆ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಗತೊಡಗಿದ ವೆಳಪ! ‘ಅಂತೂ ನಮ್ಮ ಕುಲದಲ್ಲಿಯೂ ಒಬ್ಬ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ ಅಂತಾಯಿತು! ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯೂ ನೂರಾರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿವೆ. ಅವು ಕೇಳಲೇ ಬೇಕಾದವು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಿಸಬೇಕಾದ ಉತ್ತರದಾಯಿತ್ವ ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ತಲೆಮಾರಿನವರ ಮೇಲೆ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವಷ್ಟು ನಮ್ಮವನೊಬ್ಬ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡಿದ್ದಾನೆಂದರೆ ಹುಚ್ಚೆದ್ದು ನಗದೇ ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಲೋ ಲಾಸ್ಕೋ? ಶಾಳ್ (ಶಾಲೆ) ಕಲ್ತವ ಅಂವ! ಶಾಳಾ ಎಲ್ಲ ಕಲಿಸ್ತದೋ ಲಾಸ್ಕೋ. ನನಗೆ, ನಿನಗೆ ಪ್ರಶ್ನೇನೇ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಿಲ್ಲ ಯಾಕೆ? ನಾನು ನೀನು ಶಾಳ್

ಕಲ್ಪವರಲ್ಲ! ಅದಕ್ಕೇ ನಾವೇ ನಿನ್ ಮಗನಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಆಗಿದ್ದೇವೆ'. ಎಂದು ಮತ್ತೊಂದು ಜುರಕಿ ಮತ್ತು ಮೌನಕ್ಕೆ ಶರಣಾದ ವೆಳಿಪ.

ಅಂತೂ ಅರ್ಧ ತಾಸರ್ಧತಾಸಿನ ಮಹಾಮೌನವನ್ನು ಮುರಿದು ಲಾಡು ವೆಳಿಪ ಮಾತನಾಡತೊಡಗಿದ. ಅವನ ಮಾತು ಜೊಯ್ಯಾದ ದಟ್ಟ ಕಾನನದೊಳಗಿನ ಊರುಗಳೊ, ತಾಂಡಾಗಲೋ ಎಂದು ಸರಿಯಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಗದ ಕಾರ್ತೋಳಿ, ಮುಡೆ, ಪಿಸೋಸಾ, ಪಣಸೋಳಿ, ಡಿಗ್ಗಿ, ಚಾಪೇಳಿ, ಕಾನೇರಿ, ಕಳ್ಳಾ, ತಿನೈಖಂಡ್, ಕುಮ್‌ಗಾಳಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ಕುಣಬಿಗಳ ಇಡೀ ಕುಲದ ಮಾತಾಗಿತ್ತು. ಎಳೆದ ಜುರಕಿಯ ಪ್ರಭಾವವೋ ಏನೋ, ವೆಳಿಪನ ಕಣ್ಣುಗಳು ತೇಲುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದಾವುದೋ ಅಗೋಚರ ಲೋಕದಿಂದ ಅದೃಶ್ಯವಾದದ್ದೇನನ್ನೋ ಹುಡುಕಿ ತರುವ ಅನಿಮಿಷನಂತೆ ಕಾಣತೊಡಗಿದ್ದ ವೆಳಿಪ. 'ನಮ್ಮ ಪೆಸೊ ಅಜ್ಜ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನೋ ಲಾಸೊ. ಅವನು ಐದೋ ಆರೋ ವರ್ಷದವನಿದ್ದಾಗ ಗುಜರಾತಿನ ಖೇಡಾ ಪಂಚಮಹಲ್ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರೀ ಕ್ಷಾಮ ತಲೆದೋರಿತಂತೆ. ಪೆಸೊ ಅಜ್ಜನ ಆಯಿ, ಹಾಗೂ ಅವನ ಇಬ್ಬರು ಭಾವ್, ಇದ್ದೊಬ್ಬ ಬಯಿಣೇ ಬರದ ಹೊಡತಕ್ಕೆ ಸತ್ತು ಹೋದರಂತೆ. ಆಗ ಖೇಡಾದ ಮಿರಾಶಿ ಕೂಟ ಕರೆದು ಇನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರೆ ಕುಳಾಯಿಯೇ ನಾಮಾವಶೇಷವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಕಳವಳದಿಂದ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಮಳೆ-ಬೆಳೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವ ದೇಶಕ್ಕೆ ವಲಸೆ ಹೋಗುವ ಫರ್ಮಾನು ಹೊರಡಿಸಿದನಂತೆ.

ಮಿರಾಶಿಯ ಫರ್ಮಾನಿನಂತೆ ನಮ್ಮ ಕುಳಾಯಿಗಳು ಮಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಯಾವುದೋ ಊರಿಗೆ ವಲಸೆ ಬಂದು ನೆಲೆಸಿದ್ದರಂತೆ. ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷ ಅಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ವತನ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರಂತೆ. ಪೆಸೊ ಅಜ್ಜ ದೊಡ್ಡವನಾಗಿ ಲಗ್ನದ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ನಮ್ಮವರು ಮರಾಟ ಮಂದಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಬೆಸೆಯುವಷ್ಟು ಅಲ್ಲಿಯ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿದ್ದರಂತೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಪೆಸೊ ಅಜ್ಜನಿಗೆ ಮರಾಠಿ ಹುಡುಗಿಯನ್ನೇ ತಂದು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ್ದರಂತೆ! ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರ ಗುಜರಾತಿ ಭಾಷೆಯೊಂದಿಗೆ ಮರಾಠಿ ಹುಡುಗಿಯನ್ನೇ ತಂದು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ್ದರಂತೆ! ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರ ಗುಜರಾತಿ ಭಾಷೆಯೊಂದಿಗೆ ಮರಾಠಿ ಮಿಸಲ್ ಆಯಿತು! ಅಂಗ್ರೇಜಿಗಳ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಕಾಲ "ಹತ್ಯಾರು ಕಾಯ್" ಜಾರಿಗೆ ತಂದರಂತೆ. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ನಮ್ಮವರು ಯಾರೂ ಯಾವುದೇ ಆಯುಧ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಜಮಾ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಬೇಟೆಯಾಡುವುದೇ ನಮ್ಮವರ ಕುಲಕಸುಬು. ಆಯ್ದು ಇಲ್ಲದೆ ಅವರು ಬದುಕುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಕಾಯ್ದೆ ವಿರುದ್ಧ ನಮ್ಮವರು ಹೋರಾಟ ಶುರು ಮಾಡಿದರು. ಅಂಗ್ರೇಜಿಗಳು ನಮ್ಮವರನ್ನು ದಸ್ತಗಿರಿ ಮಾಡಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕ್ಕವರಿಗೆ ಪಾಸಿ ಹಾಕತೊಡಗಿದರಂತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಹೆದರಿದ ಪೆಸೊ ಅಜ್ಜ ಹಾಗೂ ಕೆಲವು ಕುಟುಂಬಗಳು ಗೋವಾದ ಬಾಜೂ ಇರುವ ಈ ಜೊಯ್ಯಾ ಜಂಗಲ್‌ಗೆ ಬಂದು ತಲೆಮರೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರಂತೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಹೆದರಿದ ಪೆಸೊ ಅಜ್ಜ ಹಾಗೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೂ ನಮ್ಮದು ಗುಜರಾತಿ, ಮರಾಠಿ, ಮಿಸಲ್ ಭಾಷೆಯೇ ಆಗಿತ್ತು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಕೊಂಕಣಿಯೂ ಸೇರಿ ಇನ್ನೂ ಮಿಸಲ್ ಆಯಿತು! ನಾವು ಮೊದಲೇ ಗುಜರಾತಿನಲ್ಲಿ ಇರುವಾಗಲೇ 'ಕುಣಬಿ' ಎನ್ನುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಈ ಕಾನಡಾ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲಿನ ಹೆಸರು. ಈಗ ನಾವಿರುವ ಊರುಗಳೆಲ್ಲ ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮನುಷ್ಯರು ಕಾಲಿಡಲೂ ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದ ಜಂಗಲ್. ನಮ್ಮವರು ಇಲ್ಲಿ ಬೇಸಾಯವು ಮುಖ್ಯ ಕಸುಬಾಗಿ ಬೇಟೆ ಉಪಕಸುಬಾಯಿತು. 'ಕುಂಞಿ' ಬೇಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವರು 'ಕುಣಬಿ'ಗಳೆನಿಸಿಕೊಂಡವು. ಮುಂದೆ ಅಂಗ್ರೇಜಿ ಸರ್ಕಾರ ಹೋಯಿತು. ನಮ್ಮ ಜನರದೇ ಸರ್ಕಾರ ಶುರು ಆಯಿತು. ಅದೇನೋ ಒಡೆಯುವುದು, ಸೇರಿಸುವುದು ಎಲ್ಲ ಮಾಡಿ ಈಗ ನಾವಿರುವ ಈ ಜೊಯ್ಯಾ ಪ್ರದೇಶವು ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯವೆಂದು ಹೆಸರಾಯಿತು. ಆಮೇಲಿನ ಘಟನೆಗಳಿಗೆ ನೀನೂ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿರುವೆಯಲ್ಲ. ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯವು ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯವಾಯಿತು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಬವಣೆ ಮಾತ್ರ ಹಾಗೇ ಉಳಿಯಿತು'.

ಕತೆಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಸೊಪ್ಪು ತುಂಬುವುದು, ಕೆಂಡವನ್ನಿಡುವುದು, ಜುರಕಿ ಎಳೆಯುವುದು ನಡೆದೇ ಇತ್ತು. ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದವನಿಗೂ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದವನಿಗೂ ಕಾಲ-ದೇಶಗಳ ಪರಿವೆಯೇ ಇದ್ದಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೇರೆಯದೇ ಆದ ಯಾವುದೋ ಆಯಾಮವೊಂದರ ಕೈವಾಡಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿದವರಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ವೆಳಿಪನ ಚಿಹರೆಯೇ ಬದಲಾಗತೊಡಗಿತು. ತೇಲುತ್ತಿದ್ದ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಅವನಿಗಿವಿಲ್ಲದಂತೆ ಹನಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದವು!

'ನಾನು ಯಾರೂ ಗತಿಯಿಲ್ಲದ ಘೋರನೆಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಡ ಲಾಸೊ. ನನಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಇದ್ದರು. ಹೆಂಡತಿಯಿದ್ದಳು-ಸೀಳು. ಮೂವರು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬಳೇ ಮಗಳು-ಕಾಸೈ ಇದ್ದಳು. ಬಾಚಾರಕುಣಂಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಿತ್ತು. ಆ ದುರ್ದಿನವನ್ನು ಹೇಗೆ ಮರೆಯಲಿ ಲಾಸೊ? 'ಕಾಫಿ ದೇವರ' ಹಬ್ಬದ ದಿನವದು. ರಾತ್ರಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೂ ನಾನು ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕಾಫಿ ದೇವರ ಪದ ಹಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೆ. ಸೀಳು ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಮಲಗಿದ್ದಳು. ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ನಿದ್ರಿಸಿದ್ದರು. ಅದೇನು ಹುಕಿ ಬಂದಿತ್ತೋ, ಹಾಡು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸೀಳುವನ್ನೆಬ್ಬಿಸಿ ಹೊರತೆಣೆಗೆ ಕರೆತಂದು ಅವಳ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದೆ! ಅದೇ ಕೊನೆಯ ಬೇಟೆವಾಗುತ್ತದೆಂದು ನನಗಾದರೂ ಅನ್ನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಸೀಳು ಯಾವ ವೆಳೆಗೆ ಒಳಗಿದ್ದು ಹೋಗಿ ಮತ್ತೆ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಮಲಗಿದ್ದಳೋ ನಾ ಕಾಣೆ. ನನ್ನ ಮೂವರು ಗಂಡುಮಕ್ಕಳು ಬೆಳೆದರೆ ಭೀಮಕಾಯರೇ ಆಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರೇನು ಮಾಡಿದ್ದರು ಲಾಸೊ? ಇನ್ನೂ ಎರಡು ವರ್ಷದ ಹಸುಗೂಸು ಕಾಸೈ ಯಾರಿಗೇನು ಮಾಡಿತ್ತು? . . ಅದಾವುದೋ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಹಿಂಭಾಗದಿಂದ ಮನೆಯ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡಿದ ಆನೆಗಳ ಹಿಂಡು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಬಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿತ್ತು. ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಕಾಸೈ ಆನೆಗಳ ತುಳಿತಕ್ಕೆ ಗುರುತೂ ಸಿಗದಂತೆ ನೊರೆದು ಹೋಗಿದ್ದಳು! . . ' ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳತೊಡಗಿದ ವೆಳಿಪ. ಗುಡಗುಡಿ ಯಾವಾಗಲೋ ಕೈಜಾರಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು.

* * * * *

ವೆಳಿಪನಿಂದ ಬೀಳ್ಕೊಂಡು ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಚೂಡಿ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಕುಂಡಲಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದು ಲಾಸೊನ ಕಣ್ಣಿಂದ ಮುಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತಾವೆಲ್ಲ ಸೂಪಾ ಕಾಡನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಂದ ಸನ್ನಿವೇಶವೇ ಕುಣಿಯತೊಡಗಿತು. ವೆಳಿಪನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗಿನಿಂದ ಲಾಸೊನಲ್ಲಿಯೂ ವಿಚಾರಶಕ್ತಿ ಜಾಗೃತವಾಗಿತ್ತು. ಸೂಪಾ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿ ಬೇಟೆಯಾಡಿಕೊಂಡು, ಮರಗಣಸು, ನೇಗಿಲಗಣಸು, ವಾಟೆಹುಳಿ, ಮುರುಗಲಹುಳಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡು ಬದುಕಿದ್ದವು. ಒಂದು ದಿನ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಭರೆಯದು ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿಳಿದ ಸಾಹೇಬರು ಬಳ್ಳಿ ಹಿಡಿದು ಅಳಿಯುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಓದಲು ಬಾರದ ಯಾವುದೋ ಕಾಗಜ ಬಂದಿತ್ತು. ಶಾಳಾ ಮಾಸ್ತರ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಓದಿ ಹೇಳಿ ಗಣೇಶಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಣೆಕಟ್ಟು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿ ಕರೆಂಟು ತಯಾರಿಸುತ್ತಾರೆ. ತಾವೆಲ್ಲ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಸರ್ಕಾರದವರು ತೋರಿಸಿದ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಆಸುಪಾಸಿನ ಎಲ್ಲ ಕುಣಬಿಗಳ ಕೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೊಬ್ಬೆ ಬಿದ್ದು ಹೋಗಿತ್ತು. ತಮ್ಮ ಗೋಳನ್ನು ಕೇಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರವಿರಲಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರ ತೋರಿಸಿದ ಜಾಗೆಗೆ ತಾವು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಸಿಟ್ಟಿಗಿದ್ದ ಸರ್ಕಾರ ಒಂದು ನಯಾಪೈಸೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

ಸೂಪಾದಿಂದ ಹೊರಟ ತಾವು 'ಗಾಂವ್ ಆನಿ ದೇವ್ ಎಕ್ಕೂಪಟ ಸೋಡೆ' (ಊರ ಮತ್ತು ದೇವರನ್ನು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಬಿಟ್ಟೆವು!) ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಂದು ಚಾಪೇಲಿ, ಬಾಪೇಲಿಗಳಲ್ಲಿ ಗುಡಿಸಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಅದಾಗಿ ಹತ್ತಿಪತ್ತು ವರ್ಷವೂ ಕಳೆದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅದು 'ಹುಲಿ ಯೋಜನೆಯ ಜಾಗ' ಎಂದು ಕಾಗಜ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಸಿ ಒಕ್ಕಲೆಬ್ಬಿಸಿದರು. ಅತಿಕ್ರಮಣದಾರರು ತಾವೆಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಆಗಲೂ ದಮ್ಮಡಿ ಕೈಗೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಪ್ರಧಾನಿಗೇಹೋದವು. ಅಲ್ಲಿ ಎದುರಾದದ್ದು 'ಆನೆ ದಾರಿ' ಎಂಬ ಕಂಟಕ. ಮತ್ತೆ ಎತ್ತಂಗಡಿಯಾಯಿತು. ನಗುಬರುತ್ತದೆ 'ಆನೆ ನಡೆದದ್ದೇ ದಾರಿ' ಎನ್ನುವ ಮಾತು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆ?! ಈಗ ತಾವು ವಾಸವಾಗಿರುವ ಕುಂಡಲ, ಕುಮ್‌ಗಾಳ, ಮುಡೆ, ಪಿಸೋಸಾ, ಪಣಸೋಳಿ, ಡಿಗ್ಗಿ, ಚಾಪೇಲಿ, ಕಾನೇರಿ, ಕಳ್ಳಾ, ತಿನೈಖಂಡ್ ಎಲ್ಲ ಅದೇನೋ ಹೇಳಿದ್ದರಪ್ಪ, "ಪರಿಸರ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಲಯ"ವಂತೆ! ತಾವು ಗಿಡಗಳನ್ನು ಕಡಿಯುವಂತಿಲ್ಲ, ಮಣ್ಣು ಅಗೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. . ಇತ್ಯಾದಿ. ಏನೂ ಮಾಡಬಾರದೆಂದರೆ ಬದುಕುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಹುಣ್ಣು, ಅದರ ಮೇಲೆ ಬರೆ! ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿರುವಾಗ ತಮ್ಮ ಕುಲದವರು ಉಚ್ಚರಾಗಿ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಮಗಾ ಎಂದು ಸೈರೂಗೆ ಹೇಳಬೇಕು. ಬಡತನವನ್ನೇ ಉಂಡುಟ್ಟು ಬದುಕುವ ತಮ್ಮ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ದಾಗಿನೆ ಬರೆದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮನ್ನು ಹೆದರಿಸುವವರನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ನಮಗಿಲ್ಲವೆಂಬ ಸತ್ಯವನ್ನು ಮಗನಿಗೆ ಹೇಳಲೇಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮುಳುಗುತ್ತಲೇ ಬಂದಿರುವ ತಾವು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡವರು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕು ಎಂಬ ನಿರ್ಧಾರ ಬಲಿಯುವುದಕ್ಕೂ ಮನೆಯ ಮೆಟ್ಟಲು ಕಾಲಿಗೆ ಎಡವುವುದಕ್ಕೂ ಸರಿ ಹೋಯಿತು!

ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದ ಕತೆ

‘ರೊಟ್ಟಿ-ಬಿಂಡೆಕಾಯಿ ಚಟ್ನಿ’

“ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಂಗಾಗೆ, ಯಾವಾಗ್ಲಿರಿಯಪ್ಪಾ” ಎಂದ ಆ ಕಡೆ ಫೋನಲ್ಲಿದ್ದ ತಾಯಿಯ ತಂದೆ ರುದ್ರಜ್ಜನಿಗೆ, “ಯಾದನಾ ಹುಡ್ಡೀನ ತೋರುತ್ತೀನಂದೆ ಹೇಳು, ಇವಾಗ್ಲೇ ಬರೀನಿ” ಎಂದು ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಇನ್‌ಸ್ಟಾಟಿಕ್ ಕಂಪನಿಯ ಇಪ್ಪತ್ತಾರು ವಯಸ್ಸಿನ ಸಾಫ್ಟ್‌ವೇರ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ -ವಂಶದ ಮುಂದಿನ ಮೊದಲ ಕುಡಿ- ಪ್ರೀತಿಯ ಮೊಮ್ಮಗನಾದ ವಿಜಯ್ ಉತ್ತರಿಸಿದ. ಅಜ್ಜ, “ಎಂಥಾಕಿ ಬೇಕಪ್ಪಾ” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಾಗ ವಿಜಯ್, “ಹುಡುಗಿ ಹೆಂಗಾನಾ ಇರಲ್ಲೆಚಾ, ರೊಟ್ಟೀನ ರೊಂಡುಗ ಮಾಡಾಕ ಬರ್ರೇಕು. ಜೊತೀಗೆ ಬೆಂಡೀಕಾಯಿ ಚಟ್ನಿ ಇರ್ರೇಕು. ಹಂಗೇ ಅಜ್ಜಿಯಂಗ ಸಂಸಾರಾನೂ ಮಾಡ್ಬೇಕು” ಎಂದ. ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನು “ನಮ್ಮಪ್ಪಾ ನಮ್ಮಪ್ಪಾ” ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಅಜ್ಜ, “ರೊಟ್ಟಿ-ಚಟ್ನಿ ಮಾಡಾಕಿನ ತರೋದಪಾ, ಆದ್ರೆ ನೀನು ಭಾಳ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ನಿನೀಗೆ ನಿಮ್ಮಜ್ಜಿ ದುರ್ಗಿಯಂಥಾಕಿ ಬ್ಯಾಡೇ ಬ್ಯಾಡೇ! ಕಷ್ಟಾ ಅನ್ನಾದೆಲ್ಲಾ ನನ್ ಜನ್ನುಕ್ಕೇ ಕೊನಿ ಆಗ್ಲಿ. ನಾನ್ ಆಗಿದ್ದುಕೆ ಇಷ್ಟ್ ದಿನ ಈಕೀ ಜೊತೀಗೆ ಉಳ್ಳೀನಿ. ಇನ್ ಯಾವಾನಾ ಆಗಿದ್ದೆ ಮೂರೇ ದಿನಕ್ಕ ಓಡೋಗಿದ್ದೆ” ಎಂದು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಸಂಗಾತಿಯಾಗಿರುವ ಪ್ರತೀ ಹೆಂಗಸಿನ ಜನ್ಮದಿದ್ದ ಡೈಲಾಗನ್ನು ಗಂಡಸರದ್ದು ಎಂಬಂತೆ ಹೊಡೆದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ದುರ್ಗಜ್ಜಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ತರಿಸಿದ. ವಿಜಯ್ ಎಂದಿನಂತೆ, “ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ರಜ ಸಿಗಂಗಿಲ್ಲಜಾ. ನೀವೇ ಬಂದ್ಬುಡಿ” ಎಂದ. ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿಯು ಎಂದಿನಂತೆ, “ನೀನೇ ಬಂದಾಗ ಕರ್ಕಂಡ್ ಹೋಗಾವಂತೆ” ಎನ್ನದೇ, “ಆಯ್ತು ಬರೀವಿ” ಎಂದಾಗ ವಿಜಯ್ ಭರ್ಜರಿ ಖುಷಿಯಾದ.

ಬೆಂಗಳೂರು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಲೇ ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿ ಬೃಹತ್ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಬೃಹತ್ತಿಗೆ ಮಾರು ಹೋದರು. ಮೆಜೆಸ್ಟೀಕ್ ಬಸ್‌ಸ್ಟಾಂಡಿನಿಂದ ಮೊಮ್ಮಗನೊಂದಿಗೆ ಕಾರಲ್ಲೇ ಬಂದು ಅವನಿದ್ದ ಇಪ್ಪತ್ತಮೂರು ಅಂತಸ್ತಿನ ಅಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್‌ನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ಅಜ್ಜ ಕತ್ತು ಉಳುಕಿಸಿಕೊಂಡ. ಹದಿನೆಂಟನೆಯ ಮಹಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮನೆ ಹೊಕ್ಕ ಅಜ್ಜಿ, “ಮನೀನ ಭಾಳ ಚನಾಗ ಇಟ್ಟಂಡಿ ಬುಡು” ಎಂದಾಗ ವಿಜಯ್ ಟಕ್ಕನೆ, “ಅಮ್ಮ ಇದ್ದಿದ್ದೆ ಇದುಕ್ಕಂತಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಇಟ್ಟಂಡಿದ್ದು” ಎಂದು ಗಟ್ಟಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಈ ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ರಾತ್ರಿ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವಾಪಸ್ಸು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಆದ ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ವಿಜಯ್‌ನ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮ ತೀರಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಹೋದವರು ಅವರಾಗಿದ್ದರೂ ಇವರು ಸತ್ತಿದ್ದರು.

ಬೆಂಗಳೂರು ತೋರಿಸುವಾಗ ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿಯನ್ನು ವಿಜಯ್ ಇಸ್ಟಾನ್ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದ. ಜನರಿದ್ದರೂ ಗದ್ದಲವಿಲ್ಲದ್ದಕ್ಕೆ ಹೆದರಿದ ಅಜ್ಜಿ, “ಇದು ಗುಡಿ ಇದ್ದಂಗಿಲ್ಲ” ಎಂದು, ಮೊದಲ ಸಲ ಗುಡಿಯೊಂದಕ್ಕೆ ಬಂದೂ ದೇವರಿಗೆ ಹಣ್ಣು-ಕಾಯಿ ಮಾಡಿಸದೇ ಬರೀ ಕೈ ಮುಗಿದು ಹೊರಬಂದಳು. ಮೆಜೆಸ್ಟೀಕ್ ಅಣ್ಣಮ್ಮನ ದೇವಸ್ಥಾನ ಮತ್ತು ಬಸವನಗುಡಿಯ ದೊಡ್ಡಗಣಪತಿ ದೇವಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆಯೇ ಅಜ್ಜಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಿದ್ದು.

ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ವಿಜಯ್, ವಿಜಯನಗರದ ರೊಟ್ಟಿ ಊಟದ ಅಂಗಡಿಗಳಿಗೆ ಕರೆತಂದಾಗ ಪಲ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿ ಗಾಬರಿಯಾದರು. ಅಜ್ಜ, ‘ರೊಟ್ಟೀ ನೋಡು ಹೆಂಗೈದಾವ! ನೀರ್ ನೀರ್ ಪಲ್ಯ ಉಪ್ಪಿಲ್ಲ-ಖಾರಿಲ್ಲ. ನಡಿಯಪ್ಪಾ ಬ್ಯಾರ ಕಡೀಗೆ ಹೋಗಾನ’ ಎಂದ. ವಿಜಯ, “ಅಜ್ಜಾ, ಇಲ್ಲಿ ಭಾಳಾ ಕಡೀಗೆ ಹಿಂಗೇ” ಎಂದ. ಅಜ್ಜ ಸಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, “ಮಣ್ಣಿನಾಯಿ ಉಳ್ಳಾಗ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟುಟ್ಟಿ ನಮ್ ಕಡೀ ಊಟ ಆಗಂಗಿಲ್ಲಲೇ ಅಂತ ಮುಕ್ಕಿಗೆ ಒಂದು ಹೇಳ್ಬೇಕು ಇವ್ವಿಗೆ.

ಲೇಖಕರ ಪರಿಚಯ:

ಪರ್ವೀನ್ ಕುಮಾರ್ ಜಿ. ಅವರು ಎಲೆಕ್ಟ್ರಾನಿಕ್ಸ್ ಮತ್ತು ಕಮ್ಯೂನಿಕೇಶನ್ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಪದವೀಧರರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ವೃತ್ತಿ ಕನ್ನಡ ಚಲನಚಿತ್ರಗಳ ನಿರ್ದೇಶನ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಕ ನಿರ್ದೇಶನ, ಸಂಭಾಷಣೆ ಮತ್ತು ಗೀತರಚನೆ. ಗಿರೀಶ್ ಕಾಸರವಳ್ಳಿ ನಿರ್ದೇಶನದ ಕೂರ್ಮಾವತಾರ, ಯೋಗರಾಜ್ ಭಟ್ ನಿರ್ದೇಶನದ ದನಕಾಯೋನು, ಮುಗುಳು ನಗೆ ಮುಂತಾದ ಚಲನಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಕ ನಿರ್ದೇಶಕರಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಅನುಭವ ಇವರಿಗಿದೆ. ‘ಕಹಿ’ ಮತ್ತು ವಿನಾಶಿನಿ ಎಂಬ ಚಲನಚಿತ್ರದ ‘ಮನಾ ಮರುಭೂಮಿ’ ಮತ್ತು ‘ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ನನ್ನನ್ನೂ’ ಗೀತೆಯನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಳಿದು ಉಳಿದವರು ಮತ್ತು ವೃಕ್ಷಂ ಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಹಲವಾರು ಕತೆ, ಕವನಗಳು ಒಳನಾಡಿನ ಅನೇಕ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿದೆ. ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಗೆ ಅನೇಕ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳು ದೊರಕಿವೆ.

ನೋಡು, ಅನ್ನುಕ್ಕ ಸಾರೂ ಅಂಟುಲ್ಲ” ಎಂದ. ವಿಜಯ್, “ಇವು ಸಿಗಾದೇ ದೊಡ್ಡದಜಾ” ಎಂದಾಗ ಅಜ್ಜ, “ಕಾಟಾಚಾರುಕ್ಕ ಯಾಕ್ ಮಾಡ್ಬೇಕು? ಏನ್ ಪುಗಟ್ಟಿ ಕೊಡ್ತಾ? ಮಿಂಡಿ ಮಕ್ಕು ರೊಟ್ಟಿ ಮರ್ಯಾದಿ ತೆಗಿಯಾಕತ್ತಾರ. ದುಡ್ಡಿನ ಆಸೀನೆ ಅನ್ನುಕ್ಕ ಮೋಸಾ ಮಾಡೋ ಯಾ ನನ್ ಮಕ್ಕೂ ಮ್ಯಾಲೆ ಬರಲ್ಲ” ಎಂದ. ಈ ಮಾತಿಗೆ ಅಜ್ಜ, “ಇವ್ ಪಿಂಡಾನ ಕಾಗಿ ತಿನ್ನಂಗಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಸೇರಿಸಿದಳು. ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ತಿಂದು ಗೋಣುಗುತ್ತಲೇ ಎದ್ದರು.

ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ವಿಜಯ್, ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿಯನ್ನು ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಮಾಲ್‌ಗೆ ಕರೆ ತಂದ. ಮಲ್ಟಿಪ್ಲೆಕ್ಸಿನೊಳಗೆ ಕಿಕ್ಕಿರಿದ ಕಾಲೇಜು ಬ್ಯಾಗುಗಳೊಂದಿಗಿನ ಹುಡುಗ-ಹುಡುಗಿಯರನ್ನು ಕಂಡ ರುದ್ರಜ್ಜ, ತಮ್ಮೂರ ಶಾಲೆಯವರಂತೆ ಕಾಲೇಜಿನವರೇ ಸಿನಿಮಾಕ್ಕೆ ಹುಡುಗರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡ. ಒಂದೇ ಕಡೆ ಎಂಟೊಂಬತ್ತು ಸ್ಟೀನುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅಚ್ಚರಿಯಾದ. “ಇಷ್ಟಾಗ ಕನ್ನಡ ಸಿನಿಮಾ ಎಷ್ಟೆದಾವ?” ಎಂದು ಕೇಳಿ ಮೊಮ್ಮಗನಿಂದ ‘ಒಂದೋ ಎರಡೋ’ ಎಂಬ ಉತ್ತರ ಪಡೆದು ಬೇಜಾರಾದ, ಅವಕ್ಕೂ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಟಿಕೇಟು ರೇಟನ್ನು ನೋಡಿ ಸಿಟ್ಟಾದ. ಆ ರೇಟಿಗೆ ಮೊಮ್ಮಗ ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದೇ ಪರ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಎಟಿಎಂ ಕಾರ್ಡೊಂದನ್ನು ಉಜ್ಜಿದನ್ನು ಕಂಡು, “ನೋಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ಪರ್ಸು ಖಾಲಿಯಾಗದುನ್ ಕಂಡಾದ್ರೂ ಸಂಕ್ಚ ಆಗ್ಲೋದೇನೋ, ಹಂಗಾದ್ರೂ ಕಡೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡಂಗಾಗ್ಲೋದೇನೋ?” ಎಂದು ತನಗೆ ತಾನೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡ.

ರುದ್ರಜ್ಜನ ಸಿನಿಮಾ ಅಭಿಮಾನವೆಲ್ಲಾ ಡಾ.ರಾಜ್‌ಕುಮಾರ್‌ರೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ಕೊನೆಯ ಚಿತ್ರ ‘ಶಬ್ದವೇಧಿ’ಯ ನಂತರ ಈಗ ಮೊಮ್ಮಗನ ಹಟದಿಂದ ಹದಿನೇಳು-ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಅಜ್ಜ ಚಿತ್ರಮಂದಿರದೊಳಗೆ ಬಂದಿದ್ದ. ಅದೂ ಮೊಮ್ಮಗ, “ಯೆಚಾ, ರಾಜ್ಕುಮಾರುನ್ ಸಣ್ ಮಗ ಐದಾನಲ್ಲಾ ಆತುಂದೇ ಸಿನಿಮಾ, ರಾಜ್ಕುಮಾರ ಅಂತ” ಎಂದ ಮೇಲೆಯೇ ಅಜ್ಜ ಅದರ “ಬೊಂಬೆ ಹೇಳುತ್ತೇತೆ” ಎನ್ನುವ ಹಾಡೊಂದನ್ನು ಅಲ್ಲಿ-ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ, ‘ಕಸ್ತೂರಿ ನಿವಾಸ’ ಚಿತ್ರದ ಹಾಡನ್ನು ನೆನೆಪಿಸಿಕೊಂಡು ಖುಷಿಯಾಗಿದ್ದ. ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ನಾಯಕನ ಕುಟುಂಬ ಅಪಘಾತಕ್ಕೇಡಾಗಿ ಅವನು ಅನಾಥನಾಗುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅಜ್ಜ ಅಜ್ಜಿ ಅತ್ತರು. ವೃದ್ಧರಡೆಗೆ ಅವನು ತೋರಿಸುವ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅತ್ತರು. ಅಳುತ್ತಾ ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನೇ ನೆನೆದರು.

ಸಂಭ್ರಮದ ವಾರದ ನಂತರ ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿ ವಾಪಸ್ ಊರಿಗೆ ಹೋಗುವ ದಿನ ಬಂತು. ಸಂಜೆ ಇನ್ನೇನು ಆಫೀಸು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ ವಿಜಯ್‌ನಿಗೆ ಅಪರಿಚಿತ ನಂಬರಿನಿಂದ ಕರೆ ಬಂತು. ಅವನ ಕೆಳಗಿನ ಫ್ಲಾಟ್‌ನ ಯಜಮಾನನ ಫೋನು. ಈಶಾನ್ಯ ಭಾರತದವನಾಗಿದ್ದ ಅವನು ಕಲಿತಿದ್ದ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪರಿಚಯ

ಹೇಳಿಕೊಂಡು, 'ಮಿಸ್ಟರ್ ವಿಜಯ್, ಯಾರೋ ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಒಳಗೆ ಗೋಡೆ ಹೊಡೀತಾ ಇದಾರೆ. ಫುಲ್ ಶಬ್ದ, ವಿಲ್ ಯು ಪ್ಲೀಸ್ ಲುಕ್ ಇನ್ ಟು ಇಟ್? ಮೈ ವೈಫ್ ಜಸ್ಟ್ ಕಾಲ್ಡ್ ಮೀ. ಶೀ ಈಸ್ ಸ್ಕೇರ್ಡ್' ಎನ್ನುತ್ತಾ ಗಾಬರಿಯಲ್ಲೇ ಅಜ್ಜನಿಗೆ ಅಜ್ಜನಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ ವಿಜಯ್‌ನಿಗೆ ಅಜ್ಜಿ ರೊಟ್ಟಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ವಿಷಯ ತಿಳಿದು ನಕ್ಕು, ಸಮಾಧಾನವಾದ. ಕೆಳಗಿನ ಮನೆಯವನಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ, "ನಧಿಂಗ್ ಟು ವರಿ ಸರ್, ಮೈ ಗ್ರಂಡ್ ಪೇರೆಂಟ್ಸ್ ಆರ್ ಮೇಕಿಂಗ್ ಮೈ ಹೋಂಟೌನ್ ಡಿಶ್ ಕಾಲ್ಡ್ ರೊಟ್ಟಿ" ಎಂದಾಗ ಅವನು, "ಕ್ಯಾ ರೋಟೀ?" ಎಂದಾಗ ಅವನು "ಅಲ್ಲ ರೊಟ್ಟೀ" ಎಂದು ಶುರು ಮಾಡಿ ರೊಟ್ಟಿಯ ವಿಶೇಷತೆಯನ್ನೂ, ಅದನ್ನು ಮಾಡುವ ವಿಧಾನವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದ.

'ಪ್ರತಿದಿನ ಕೇರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಮನೆಯಿಂದ ರೊಟ್ಟಿ ಬಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಸದ್ದು ಬರದಿದ್ದರೆ, "ಪಾಪ ಆ ಮನೆಯ ಹೆಂಗಸಿಗೆ ಹುಷಾರಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಮರುಕಪಡುವ ಹಳ್ಳಿಯವರನ್ನು ಮತ್ತು ಅದೇ ಸದ್ದಿಗೆ ಈಗ ಕಂಗಾಲಾದ ಅಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನವರನ್ನು ಹೋಲಿಸಬಾರದು. ಮೊದಲ ಸಲ ಕೇಳುವ ಶಬ್ದಗಳಿಗೆ ಯಾವುದೇ ನೆನಪುಗಳು ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾ ವಿಜಯ್ ಅಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ತಲುಪಿದ. ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟವನ ಕಿವಿಗಳಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಅಜ್ಜಿ ರೊಟ್ಟಿ ಬಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಸದ್ದು ಜೀವ-ಭಾವಗಳಿಗೆ ಅಮೃತವುಣಿಸಿತು. ಪ್ರತಿಸಲ ಊರಲ್ಲಿ ರೊಟ್ಟಿ-ಚಟ್ನಿ ತಿನ್ನುವಾಗಾಗುವ ಸಂಭ್ರಮ ವಿಜಯ್‌ನಿಗೆ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಸಿಲಿಕಾನ್ ಸಿಟಿಯಲ್ಲಾಯಿತು. ಅಜ್ಜ ತಾನೇ ಹೋಗಿ ಸೂಪರ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಒಂದರಿಂದ ಜೋಳದ ಹಿಟ್ಟು, ಎಳೇ ಬೆಂಡೆಕಾಯಿ ಮತ್ತು ಖಾರದ ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿಗಳನ್ನು ತಂದಿದ್ದ. ಮೊದಲ ಸಲ ಅವನು ತನ್ನ ಫ್ಯಾಟಿನಲ್ಲಿ ಕುಕ್ಕುಗುಲಲ್ಲಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಕೂತ. ಚಪ್ಪರಿಸಿಕೊಂಡು ಆರು ರೊಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಪರಮಾನಂದಲ್ಲಿ ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿಯರನ್ನು ಊರ ಬಸ್ಸು ಹತ್ತಿಸಿದ.

"ಒಂದೆರಡು ದಿನಾಗ ಸರಿ ಹೋಗ್ತಾನೆ" ಎಂದು ಅಜ್ಜನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಡಾಕ್ಟರ್ ಅಂದುಕೊಂಡಂತೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಎರಡು ದಿನದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ ಗ್ಲೂಕೋಸ್ ದೇಹವನ್ನು ಸೇರದೇ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ಕಂಡ ಡಾಕ್ಟರ್, "ಊರಿಗೆ ತಗಂದೋಗ್ಗಿಡಿ" ಎಂದು ಬಿಟ್ಟರು. ಮೊದಲ ಸಲ ಕೇರಿಗೆ ಬಂದ ಅಂಬುಲೆನ್ಸ್‌ನನ್ನು ನೋಡೇ ಕೇರಿಯ ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಅಳು ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿತು. ಶಾಸ್ತ್ರವೆಂದು ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದ ಅಜ್ಜನನ್ನು ಚಾಪೆಯಲ್ಲೇ ಹೊತ್ತು ತಲೆಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಒಮ್ಮೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಒಯ್ದು ಹಿತ್ತಲ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಹೊರತಂದು, ಮುಂದಿನ ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದರು. ಸುದ್ದಿ ಊರೂರು ಮುಟ್ಟಿ ಭರ್ತಿ ಜನ ಸೇರಿದರು. ಸಂಜೆಯಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಂದ ವಿಜಯ್ ಮಂಕಾಗಿಬಿಟ್ಟ. ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ಅಜ್ಜ ಬೆಂಗಳೂರನ್ನು ಸುತ್ತಿದ್ದು ನೆನಸಿಕೊಂಡು ಅತ್ತ. ಲೋಟದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ನೀರು ಕೊಟ್ಟ ಅಜ್ಜಿ, "ತಗಾ ಕುಡ್ಲು" ಎಂದಳು. "ಈ ನೀರ್ ಕುಡೀತಿದ್ದಂಗೇ ಅಜ್ಜ ಎದ್ದ ಕುಂಶಬಿಡ್ಡೇಕು" ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ವಿಜಯ್ ಅಜ್ಜನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹನಿ ಹನಿಯಾಗಿ ನೀರು ಬಿಡುತ್ತಲೇ ಹೋದ. ಲೋಟ ಖಾಲಿಯಾಗಿ, ಅಜ್ಜ ಒಂದು ಹನಿಯನ್ನೂ ಹೊರ ಚೆಲ್ಲಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ವಿಜಯ್ ತಾಯಿಯ ಅಣ್ಣ ಗಿರಿಮಾಮ, "ಆ ಜೀವುಕ್ಕೆ ನೀರ್ ಕುಡ್ಡಾಕ ನೀನೇ ಬರ್ಬೇಕಾಯ್ತು ನೋಡು" ಎಂದ. ನೆರೆದವರೆಲ್ಲರೂ ಸಮಾಧಾನಗೊಂಡ ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಅಜ್ಜ ನೀರನ್ನೆಲ್ಲ ಕಕ್ಕಿದಾಗ ವಿಜಯ್ ಅಳಲತ್ತಿದ. ವಿಜಯ್‌ನನ್ನು ನೋಡಿದ ಸುತ್ತಲೂ ಸೇರಿದ್ದವರ ಅಳುವೂ ಜೋರಾಯಿತು.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವಿಜಯ್‌ನ ಮೊಬೈಲು, ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ನಾಳೆಯಿಂದ ಶುರುವಾಗುವ ಮೂರು ದಿನಗಳ ಮೀಟಿಂಗಿನ ಮೆಸೇಜುಗಳಿಂದ ಸದ್ದು ಮಾಡಿತು. ಆರೇಳು ತಿಂಗಳುಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ನಾಳೆ ಸಂಜೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ನಿಗದಿಯಾಗಿತ್ತು. ದೇಶ-ವಿದೇಶಗಳಿಂದ ಕಂಪನಿಯ ಗಣ್ಯಾತಿಗಣ್ಯರು ಬರುವವರಿದ್ದರು. ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಿಂದ ಕಂಪನಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಿ ಮಾತನಾಡುವವರಲ್ಲಿ ವಿಜಯ್ ಮುಖ್ಯ ಭಾಷಣಕಾರನಾಗಿದ್ದ. ವಿಜಯ್ ಗಿರಿಮಾಮನಿಗೆ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಿದ.

ರಾತ್ರಿ ಒಂಬತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಅಜ್ಜಿ ವಿಜಯ್‌ನನ್ನು ಊಟಕ್ಕೆ ಕರೆದು ರೊಟ್ಟಿ ಮತ್ತು ಬೆಂಡೆಕಾಯಿ ಚಟ್ನಿಯನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟಳು. ಅವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ವಿಜಯ್‌ನಿಗೆ, "ನಮ್ಮಪ್ಪುನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಕೆಟ್ಟೋಗಿರಾತೆ. ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ರೊಟ್ಟಿ ಬೆಂಡೆಕಾಯಿ ಚಟ್ನಿ ಮಾಡೋಗು" ಎಂದು ತಾನು ಹಿಂದೆಲ್ಲಾ ಊರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಅಜ್ಜಿಗೆ ಅವಸರಿಸಿ, ಪ್ರಯಾಣದ ಸುಸ್ತಿನಿಂದ ಮಲಗಿರುತ್ತಿದ್ದ ತನ್ನ ಮೂಗಿಗೆ ಅವುಗಳ ವಾಸನೆ ಬಡಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಂದು "ಉಣ್ಣೆ ಎದ್ದಳಪ್ಪಾ" ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಅಜ್ಜನ ನೆನಪಾಗಿ ಉಸಿರು ಹದ ತಪ್ಪಿತು. 'ಜಲ್ಲಿ ಉಣ್ಣಪಾ. ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಇರಾದಾಗೇ ಆತ ಹೋಗ್ಗಿಟ್ಟೆ, ಮಣ್ ಮಾಡಾವರೇಗೂ ನೀನು ಉಳ್ಳಂಚೇಕಾಗತೆ" ಎಂದು ಅವಸರಿಸಿದಳು ಅಜ್ಜಿ. ಮೊಮ್ಮಗನ ನಿಶ್ಚಲನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, 'ಮನೀಗೆ ಬಂದು ನೀನು ರೊಟ್ಟಿ ಬೆಂಡೆಕಾಯಿ ಚಟ್ನಿ ಉಂಡು ಹೋಗ್ಗಿಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ಆತ ಬೈತಾನೆ" ಎಂದಳು. ಕಟ್ಟಿದ ಗಂಟಲಲ್ಲೇ ವಿಜಯ್ ರೊಟ್ಟಿ-ಬೆಂಡೆಕಾಯಿ ಚಟ್ನಿಯನ್ನು ಮುಗಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಂದ ಗಿರಿಮಾಮ, "ಹೋಗಾನಾ?" ಎಂದ. ಬೈಕು ಸ್ವಾರ್ತ್ ಆಗಿ ವಿಜಯ್‌ನನ್ನು ಹತ್ತಿಸಿಕೊಂಡು ಊರ ಬಿಟ್ಟು ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಕರಗಿ ಹೋಯಿತು.

ತಾಲೂಕಲ್ಲಿ ಕೆಂಪು ಬಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ಕುಳಿತವರಿಗಲ್ಲಾ ಟಿಕೇಟುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ಕಂಡಕ್ಟರ್ ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ಡ್ರೈವರ್ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಸಣ್ಣಗೆ ವಿಶಲ್ ಊದಿದಾಗ ಲೈಟುಗಳೆಲ್ಲಾ ಆರಿ ಕತ್ತಲಾಯಿತು. ಕಿಟಕಿಯ ಪಕ್ಕ ಕೂತಿದ್ದ ವಿಜಯನ ಕಣ್ಣೀರು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಹರಿಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಮುಖಕ್ಕೆ ಬೀಸುತ್ತಿದ್ದ ತಂಗಾಳಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದಾಯಿತು. 'ಅತ್ತರೆ ದುಃಖ ಕಮ್ಮಿಯಾಗುವುದಾದರೆ ನಾನು ತುಂಬಾ ಅಳಬೇಕು, ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನ ಸಾವಿಗೆ ತಾನು ಸಾಕಷ್ಟು ಅತ್ತಿಲ್ಲ' ಎನಿಸಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಣ್ಣೀರು ಹರಿದವು.

ಎದೆ ನೋವೆಂದು ಬೆಳಗ್ಗೆ ಏಳದೇ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಸೇರಿದ ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ಅಜ್ಜ ಊಟ ಮಾಡುವಾಗ, "ಜಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಪ್ಪುಗ ಹೆಣ್ಣು ನೋಡಿ ಮದ್ದಿ ಮಾಡ್ಬೇಕು" ಎಂದಿದ್ದ. ಅಜ್ಜಿ, "ಯಾರನ್ನ ನೋಡಿದ್ರೂ ಬ್ಯಾಡ ಬ್ಯಾಡ ಅಂತಾನ. ಈಗ್ಲೇ ಹದ್ದೈದೋ ಹದ್ದಾರೋ ಹುಡುಗ್ಯಾರ್ ಆದ್ರೆ" ಎಂದಿದ್ದಳು. ಅಜ್ಜ, "ಆವಾಗ್ಯಾವಾಗೋ ನಿಮ್ಮ ಅಜ್ಜಿ ನಾನ್ ನೋಡಿದ್ ಇಪ್ಪತ್ತೇ ಹುಡ್ಡಿ ಅಂತಂದಿದ್ದೆ. ಅದಿಕ್ಕ ನಾನೂ ಅಷ್ಟೇ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡ್ಬೇನಿ ಅಂದಿದ್ದೆ" ಎಂದಿದ್ದಕ್ಕೆ ದುರ್ಗಜ್ಜಿ ಸಿಟ್ಟಾಗಿ, "ಇಂಥಾ ಕೆಲ್ಸುಕ್ಕೆ ಬರ್ದಾರದ್ದು ಹೇಳ್ಕೊಡು ನೀನು. ಅಪ್ಪು ಹಂಗ, ನೀನ್ ಹಿಂಗ. ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬು ಕೈಯಾಗ ಉರಿಯಾಕಾಗ್ಗಲ್ಲು ನನೀಗೆ. ಆ ದೇವ್ರು ನೋಡಿದ್ರೆ ಇನ್ನಾ ಕರ್ಕಣಾವಲ್ಲ ನನ್ನ" ಎಂದು ಹಣೆ ಚಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ರುದ್ರಜ್ಜ, "ಪರಮಾತ್ಮ ಮೊದ್ಲು ನನ್ನನ್ನ ಕರ್ಕಂತಾನ. ನಮ್ಮಪ್ಪುನ ನೋಡ್ಬೇಕಾಕ ನೀನ್ ಇರ್ಬೇಕು. ನಾನ್ ಮೊದ್ಲು ಹೋಗಿ ಆತುನ್ ಹೊಟ್ಟಾಗ ಹುಟ್ಟಿ ಬರ್ಬೇನಿ" ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾಗಿದ್ದ. ಅದಕ್ಕೆ ಅಜ್ಜಿ ಟಕ್ಕನೇ, "ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದು ಹೆಂಡ್ಡಿಗೇ ಮುತ್ತಜ್ಜೇ ಕರೀಬೇಕು ಅಂತ ಮಾಡೀಯಾ? ಕರ್ಕು ನೋಡು, ನಿನ್ ಕಾಲ್ ಮುರ್ಕು ಕೈಗ್ ಕೊಡ್ಬೇನಿ" ಎಂದು ಗದರಿಸಿ ನಕ್ಕಾಗ, ಅಜ್ಜನೂ ನಕ್ಕಿದ್ದ.

ಇತ್ತ, ಜಗುಲಿಯ ಮೇಲೆ ರುದ್ರಜ್ಜನ ಪಕ್ಕವಿರುವ ದುರ್ಗಜ್ಜಿ ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಿಂತ ಚಂದ್ರ-ನಕ್ಷತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂತಿದ್ದಾಳೆ. ಅತ್ತ ವೇಗವಾಗಿ ಚಲಿಸುತ್ತಿರುವ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವಿಜಯ್, ಬಸ್ಸಿನೊಂದಿಗೇ ಬರುತ್ತಿರುವ ಅದೇ ಚಂದ್ರ-ನಕ್ಷತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಅಳುತ್ತಾ ಕೂತಿದ್ದಾನೆ. ಪ್ರಯಾಣದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಯಾವಾಗ ತನ್ನ ಮೊಬೈಲು ಸದ್ದಾಗಿ ಅಜ್ಜ ಸತ್ತ ಸುದ್ದಿ ಕೊಡುವುದೋ ಎಂಬ ಭಯದಲ್ಲೇ ವಿಜಯ್ ಬೆಂಗಳೂರು ತಲುಪಿದ.

ತಾನು ಊರಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ, ಬರೀ "ಅಜ್ಜ" ಎಂದರೂ - ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೂ "ಅಜ್ಜ ಹೋದ್ದಾ?" ಎಂಬ ಅರ್ಥವೇ ಬರುವುದು ಅರಿವಾಗಿ ವಿಜಯ್ ಫೋನು ಮಾಡದೇ ಸಂಜೆ ದೆಹಲಿ ಸೇರಿದ. ತುಂಬಿದ ಸಭೆಯನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿದ ಸರಳ ಭಾಷಣದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ, "ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೆ ಬದುಕು ಇದೆ ಎಂದರೆ ಜೊತೆಗೆ ಕಂಪನಿ ಇದೆ ಎಂದರ್ಥ" ಎಂದು ಸೇರಿಸಿದ ವಿಜಯ್ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಭರ್ಜರಿ ಚಪ್ಪಾಳೆ ಗಿಟ್ಟಿಸಿ ಎಲ್ಲರದುರು ನಗುತ್ತಾ ಹೊಗಳಿಸಿಕೊಂಡ.

ರಾತ್ರಿ ಪಾರ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಏನೂ ತಿನ್ನದೇ ರೂಮಿಗೆ ಬಂದು ಊಟಕ್ಕೆ ಆರ್ಡರ್ ಕೊಡುವಾಗ ಮನುವಿನಲ್ಲಿನ 'ರೋಟೀ'ಯನ್ನು 'ರೊಟ್ಟಿ' ಎಂದು ಓದಿಕೊಂಡ. ಹಿಂದೆಯೇ ಅಜ್ಜನನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡು ಕಂಗಳು ತುಂಬಿಕೊಂಡವು. ಕಣ್ಣು ಹನಿ ಜಾರುವ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ವಿಜಯನ ಮೊಬೈಲು ಗುರುಗುಟ್ಟಿ 'ಗಿರಿ ಮಾಮ' ಎಂಬ ಹೆಸರು ತೋರಿಸಲತ್ತಿತು....

ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದ ಕಥೆ

ಆರು ಕಣ್ಣು ಒಂದು ಜೀವ !

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಏಳುತ್ತಲೇ ಸರೋಜಮ್ಮನಿಗೆ ಸೊಂಟ ಹಿಡಿದಿತ್ತು. ನರಳುತ್ತಲೇ ದಿನಕಳೆದಿದ್ದರು. ದಿನದ ಕೊನೆಯ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ಹೆಜ್ಜೆ ಊರುವಾಗಿನ ನೋವನ್ನು ಸಹಿಸುತ್ತ, ಅರವತ್ತೈದು ತಲುಪಿದ ತನ್ನ ವಯಸ್ಸು, ಡಾಯಾಬಿಟೀಸ್ ಮನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹಣ್ಣಾಗುತ್ತಿರುವ ದೇಹವನ್ನು ಶಪಿಸುತ್ತಾ ಬಚ್ಚಲಿನಿಂದ ಡೈನಿಂಗ್ ಹಾಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಿದರು. ಎದುರು ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿನ ಸಿಸಿ ಟಿವಿ ಕ್ಯಾಮರಾ ತನ್ನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ಕ್ಯಾಮರಾ ಹಾಕಿಸಿ ಹೋಗುವಾಗ ರಾಜೀವ ಹೇಳಿದ್ದು ನೆನಪಾಯಿತು.

‘ಅಮ್ಮಾ, ಇಲ್ಲಿದ್ದರೆ ನಾನು ಎರಡು ಕಣ್ಣಿಂದ ಮಾತ್ರ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಆರು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ.

‘ಆರು ಕಣ್ಣು? ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಇರೋದು ಎರಡೇ ಕಣ್ಣು ಅಲ್ಲವೇ?’ ಅರ್ಥವಾಗಿದೆ ಕೇಳಿದ್ದೂ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಗುನುಗಿತು.

‘ನಾನು, ಜಾನುಮತ್ತೆ ಸಂಜೂ ಮೂರು ಜನರ ಕಣ್ಣುಗಳು ಸೇರಿ ಆರಾಗಲಿಲ್ಲವೇ?’

‘ಅವರು ಹ್ಯಾಗೋ ನೋಡ್ತಾರೆ? ನಾನೆಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಅವರು ನನ್ನ ಹೇಗೆ ನೋಡ್ತಾರೆ..?’

‘ಕ್ಯಾಮರಾ ಇಲ್ಲಿ ತೋರಿಸೋ ಚಿತ್ರವನ್ನು ನಾವು ವೈರ್‌ಲೆಸ್ ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್‌ನಿಂದ ನಮ್ಮ ಮೊಬೈಲ್‌ಲೇ ನೋಡ್ತೀವಿ, ನಮ್ಮ ಮೂರು ಜನರ ಮೊಬೈಲಲ್ಲೂ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಬಹುದು! ಈಗಿಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ನೋಡೋದನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಮೂರು ಜನ ನೋಡ್ತೀವಿ. ನಿನಗೆ ಏನೇ ತೊಂದ್ರೆಯಾದ್ರೂ ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ನಾವು ನೋಡ್ತೀವಿ!’ ಎಂದು ರಾಜೀವ ಹೇಳಿದ್ದ!

ಕತ್ತೆತ್ತಿ ಕ್ಯಾಮರಾ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಸರೋಜಮ್ಮ ಸಮತೋಲನ ತಪ್ಪಿ ಓಲಾಡಿದರು. ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ! ಇದನ್ನು ಮಗ, ಸೊಸೆ, ಮೊಮ್ಮಗ ನೋಡುತ್ತಿರಬಹುದೇ? ಅಯ್ಯೋ..ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ, ನಿನ್ನೆ ಮಾಡ್ತಿರ್ತಾರೆ! ಅವರಲ್ಲಿ ನೋಡೋಕೆ ಸಾಧ್ಯ? ನೋಡಿದರೂ ಏನು ಮಾಡೋಕೆ ಸಾಧ್ಯ? ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಫೋನು ಮಾಡಬಹುದು-ಅಷ್ಟ! ಇಲ್ಲ ಭಾಸ್ಕರ್‌ಗೆ ಫೋನು ಮಾಡ್ತಾರೆ. ಅವರು ಬಂದು ವಿಚಾರಿಸಿ ಇಂಜೆಕ್ಷನ್ ಚುಚ್ಚಿ, ಮಾತ್ರೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗ್ತಾರೆ! ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಮತ್ತೆ ನರ್ಸಿಂಗ್ ಕೇರಿಗೆ ಹೇಳ್ತಾರೆ..! ಒಬ್ಬಳು ಜಾತಿ, ಧರ್ಮ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ಒಬ್ಬಳು ನರ್ಸ್ ಬಂದು ಮನೆ ಸೇಕೋರ್‌ತಾಳೆ! ಅವಳು ಬೇಯಿಸೋದನ್ನು ತಾನು ತಿನ್ನಬೇಕಾಗುತ್ತೆ! ಅದಕ್ಕಿಂತ ತೆಪ್ಪಗೆ ನೋವು ನುಂಗಿಕೊಂಡು ಇರೋದೇ ಒಳ್ಳೇದು.

ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ಅಮೆರಿಕಾದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದ ರಾಜೀವ ಬೇಡವೆಂದರೂ ತನ್ನ ಸುರಕ್ಷತೆಗೆಂದು ಸಿಸಿಟಿವಿ ಕ್ಯಾಮರಾ ಹಾಕಿಸಿ ಹೋಗಿದ್ದ. ‘ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಒಂದು ದಿನ ಕಣ್ಣುಚ್ಚಲೇಬೇಕು ಕಣೋ ಇದೆಲ್ಲಾ ಬೇಡ’ ಅಂದ್ರೂ ಎಲ್ಲಾ ರೂಮಲ್ಲೂ ಹಾಕಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ನನ್ನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ ಕೂಡ ಹೋಯ್ತು! ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಯಾರಾದ್ರೂ ನೋಡ್ತಾನೆ ಇರ್ತಾರೆ ಅನ್ನೋ ಭಾವನೆ. ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಬಚ್ಚಲುಮನೆಗೆ ಹಾಕಿಸಿಲ್ಲ!

‘ಇದೆಲ್ಲಾ ರಗಳೆ ಯಾಕೋ? ಈ ಮನೆ ಮಾರಿಬಿಡು. ಅವರು ಬದುಕಿದ್ರೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರೂ ಹೋದರು. ಈ ಒಂಟಿ ಜೀವನ ಸಾಕಾಗಿದೆ. ಯಾರಿಗೋಸ್ಕರ, ಯಾತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಬದುಕಿರಬೇಕು ಅಂತಾ ಹಿಂಸೆ ಪಡ್ತಿದ್ದೀನಿ. ನನ್ನನ್ನೂ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಡು..ನಾನು ನಿನಗೆ ಖಂಡಿತಾ ಭಾರವಾಗೊಲ್ಲ! ನನ್ನ ಕೈಲಾಗೊಲ್ಲ ಅಂತಾ ತಿಳೀಬೇಡ. ಮನೆ ಕೆಲಸ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡ್ತೀನಿ..ನಿಮ್ಮಪ್ಪ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಈ ಮನೆಯಿಂದ ಎರಡು ಕೋಟಿಯಷ್ಟಾದರೂ ಬರುತ್ತೆ.’

ಲೇಖಕರ ಪರಿಚಯ

ಪ್ರೊ. ಎಸ್. ಬಿ. ಶಿವಶಂಕರ್ ಅವರು ಮೆಕ್ಯಾನಿಕಲ್ ಅಲ್ಲಿ ಬಿ.ಇ ಮತ್ತು ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟ್ ಅಲ್ಲಿ ಎಂ.ಬಿ.ಎ. ಮತ್ತು ಎಂ.ಫಿಲ್ ಪದವಿ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಮಹಾಜನ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ 9 ವರ್ಷ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ. ಸಂಶೋಧನೆ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಮತ್ತು ಅನೇಕ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸೀನಿಯರ್ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಆಗಿ 27 ವರ್ಷದ ಅನುಭವ ಇವರಿಗಿದೆ. ಬಿ.ಇ.ಎಂ. ಎಲ್‌ಗಾಗಿ ಬೃಹತ್ ರಿಮೋಟ್ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಡೋಜರ್ ವಿನ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮತ್ತು ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸೆಮಿನಾರ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿ ಪ್ರಬಂಧವನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಹದಿನೈದು ನಾಟಕ ಕೃತಿಗಳು, ಕವನ ಸಂಕಲನಗಳು, ಕಾದಂಬರಿಗಳು, ಕಥಾಸಂಕಲನಗಳು, ಹಾಸ್ಯಲೇಖನಗಳು ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿದೆ. ಇವರ ನಾಟಕಗಳಿಗೆ ರಾಜ್ಯಮಟ್ಟದ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳು ಲಭಿಸಿದೆ. ಇವರ ಸಾಧನೆಗೆ ಸಂದ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪುರಸ್ಕಾರಗಳು ಹಲವು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾದವುಗಳೆಂದರೆ, ಸಂಕ್ರಮಣ ಕಾವ್ಯ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಚಿಗುರು ಕಾವ್ಯ ಪ್ರಶಸ್ತಿ, ಹೆಚ್. ಎಂ. ಟಿ. ತುಷಾರ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಇತ್ಯಾದಿ.

‘ಅಮ್ಮಾ, ನಿಂಗೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಸೋದು ಕಷ್ಟ ನಿನ್ನ ಆರೋಗ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ವೀಸಾ ಸಿಗೋದು ಕಷ್ಟ! ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಹಾಗಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿ. ನೂರಂಟು ಕಂಡೀಷನ್ನುಗಳು!’

‘ಮತ್ತೇನಿವು ಅಲ್ಲಿ ಯಾಕಿದ್ದೀರಿ? ಇಲ್ಲೇಬಂದ್ವಿಡಿ. ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಜಾಗ ಕೊಡದ ಅದೆಂತಾ ದೇಶ ಅದು? ಅವರ ಕಂಡೀಷನ್ನುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಯಾಕಿದ್ದೀರಿ. ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಯಾರೂ ಕೇಳೊಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಯಾವ್ಯಾವುದೋ ದೇಶದವರು ಬಂದು ಯಾವ ಅಡ್ಡಿ

ಆತಂಕಗಳೂ ಇಲ್ಲದೆ ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಇದ್ದಾರಂತೆ! ದೇಶದ್ರೋಹಿಗಳೂ ಇದ್ದಾರಂತಲ್ಲ?’

‘ಅದುನಿಜ, ಆದ್ರೆ ನಾವು ವಾಪಸ್ಸು ಬಂದ್ರೆ ಇಲ್ಲಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಲಿ ಸರಿಯಾದ ಕೆಲಸ ಸಿಗೊಲ್ಲ! ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾದ್ರೂ ಯಾಕೆ ಹೇಳು? ಇಲ್ಲಿ ಎರಡು ವರ್ಷ ಕೆಲಸ ಸಿಗದೆ ಕೂತಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರತಿಭೆಗೆ, ವಿದ್ಯೆಗೆ ಬೆಲೆ ಸಿಕ್ಕಾಂತ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತಿದ್ದೀವಿ. ನಾವು ಅಲ್ಲಿದ್ದೂ ನಿನಗೆ ಯಾವ ತೊಂದ್ರೆಯೂ ಆಗದ ಹಾಗೆ ನೋಡ್ತೋತೀನಿ. ಇನ್ನು ಮೂರು ವರ್ಷ ತಡ್ಕೋ ಅಷ್ಟಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲೇದು ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿ ಬಂದ್ವಿಡೀನಿ’

‘ಹಾಗಂತಾ ಹೇಳೋಕೆ ಶುರುಮಾಡಿ ಐದು ವರ್ಷ ಆಯ್ತು. ನಿಮ್ಮಷ್ಟು ತೀರ್ಕೊಂಡಾಗ್ಲೂ ಈ ಮಾತು ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಈಗಲೂ ಅದೇ ಮಾತು ಹೇಳಿದ್ದೀಯೆ’
‘ಇಲ್ಲಮ್ಮ, ಈ ಸಲ ಖಂಡಿತಾ ಮೂರು ವರ್ಷದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿರೋಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿವರೆಗೆ ಒಂಚೂರೂ ತೊಂದೆಯಾಗದ ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದೀನಿ..ಅದಕ್ಕೇ ಈ ಕ್ಯಾಮರಾಗಳು! ನೀನು ಉಸ್ಸಂದ್ರೂ ಭಾಸ್ಕರ್ ಬರ್ತಾರೆ. ನೀನು ಯಾವಾಗ ಬೇಕಂದ್ರೆ ಆಗ ನರ್ಸ್ ಬಂದಿರ್ತಾಳೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲಸದ ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮ ಮನೆ ಕೆಲಸ, ಅಡಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡ್ತಾಳೆ..ಇನ್ನೇನಮ್ಮ?’

‘ಇನ್ನೇನು? ಅದನ್ನ ಹೇಳೋಕೆ ಆಗುತ್ತಾ? ಇವನಿಗೆ ಯಾಕೆ ಅರ್ಥವಾಗೊಲ್ಲ? ಕರುಳುಬಳ್ಳಿ ಸಂಬಂಧ ಹೇಗೆ ಹೇಳೋದು? ಅಮೆರಿಕಾಕ್ಕೆ ಹೋದ ಮೊದಲಲ್ಲಿ ರಾಜೀವ ಹೀಗಿರಲಿಲ್ಲ. ವಾರಕ್ಕೊಂದಲ ಪೋನು ಮಾಡಿದ್ದ. ಎರಡು ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಬರ್ತಿದ್ದ. ಮದ್ದೆ ಆದ ಮೇಲೆ ಅವೆಲ್ಲಾ ಕಡಿಮೆಯಾದೋ. ಮದುವೆಯಾದ ಹೊಸದಲ್ಲವೆ? ಆಗ ನನಗೂ ಈ ನೋವು, ನರಳಾಟ ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ! ಜೊತೆಗೆ ಅವರೂ ಇದ್ದರು. ಆಗಲ್ಲಾ ಏನೂ ಅನ್ನಿಸಲಿಲ್ಲ. ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆಯುತ್ತಾ ಶರೀರ ಹಣ್ಣಾಗ್ತಾ, ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ಕೊಳ್ಳೋದು ಕಷ್ಟ ಅನ್ನಿಸೋಕೆ ಶುರುವಾದಾಗ ಇವನು ಯಾಕೆ ವಾಪಸ್ಸು ಬರಬಾರದು ಅಂತ ಯೋಚನೆ ಶುರುವಾಗಿದ್ದು. ಅಲ್ಲಿವರೆಗೂ ಹೇಗೋ ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಕೈತುಂಬಾ ಸಂಬಳ, ಒಳ್ಳೇ ದೇಶ, ಮೊಮ್ಮಗನಿಗೆ ಒಳ್ಳೇ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಆಗುತ್ತೇಂತ ಆಸೇನ ಯಾರ ಹತ್ತಾನೂ ಹೇಳೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿದ ಮೇಲೆ ಜೀವನ ಹೊರೆಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಹೀಗೇ ಕಾಲಹಾಕಿ ಕಣ್ಣುಚ್ಚೋದೇ ನನ್ನ ಹಣೇಲಿ ಬರ್ತಿದೆಯೇನೋ?’ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಹಾಸಿಗೆ ಮೇಲೆ ಉರುಳಿದರು ಸರೋಜಮ್ಮ.

ಮುಂದಿನ ಬಾಗಿಲು ಸರಿಯಾಗಿ ಹಾಕಿದನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಅನ್ನೋ ಅನುಮಾನವಾಯಿತು. ಎದ್ದು ಹೋಗೋಕೆ ಸೊಂಟದ ನೋವು ಅಡ್ಡಿ. ಬೇರೆ ದಾರಿ ಇಲ್ಲದೆ ನರಳುತ್ತಾ ಎದ್ದು ಕಾಲೆಳೆದುಕೊಂಡು ಮುಂದಿನ ಬಾಗಿಲು ನೋಡಿ ಬಂದರು. ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮನೆ! ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮನೆ ಇನ್ನೂ ಮೂರು ವರ್ಷ ಹೇಗೆ ನಿಭಾಯಿಸೋದು? ರಾಜೀವ ಮೂರು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಬರ್ತೀನಿ ಅಂತೇನೋ ಅಂದಿದ್ದಾನೆ..ಆದ್ರೆ ಅದು ಯಾವ ಗ್ಯಾರಂಟಿ? ಅಷ್ಟರವರೆಗೆ ತಾನು ಬದುಕಿರೋದು ಅನುಮಾನವೇ ಎನ್ನಿಸಿತು ಸರೋಜಮ್ಮನಿಗೆ.

ವಾಪಸ್ಸು ಬಂದು ಮಲಗಿದಾಗ ಹಾಲು ಫ್ರಿಜ್ಜಿನೊಳಗಿಟ್ಟಿಲ್ಲವೇನೋ ಎಂದು ಅನುಮಾನವಾಯಿತು. ಮತ್ತೆ ಎದ್ದು ಹೋಗುವ ಮನಸ್ಸು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಆಗಲೇ ಇಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಇಟ್ಟಿರಬಹುದು. ಮುದಿತನದ ಜೊತೆಗೆ ವಕ್ಕಿರಿಸುವ ಈ ಮರೆವು ದೊಡ್ಡ ಶಾಪ. ಹತ್ತು ನಿಮಿಷದ ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ್ದು ಮರೆತೇ ಹೋಗಿರುತ್ತೆ. ಇಟ್ಟಿರೋ ಸಾಮಾನುಗಳ ಜಾಗಗಳೇ ನೆನಪಿರೊಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ, ಏನಿಲ್ಲ ಅನ್ನೋದೆಲ್ಲಾ ಮರ್ತೇ ಹೋಗುತ್ತೆ. ಹಾಗಂತ ಮನೇಲಿ ಯಾರನ್ನೋ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದೂ ಅಪಾಯ. ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ವಸ್ತುಗಳಿಗಾಗಿ ಕೊಲೇನೇ ಮಾಡ್ತಾರಂತೆ! ಇನ್ನು ನನ್ನಂತ ಮುದುಕೀನ ಬಿಟ್ಟಾರೆಯೇ? ಕೆಲಸದವರನ್ನೂ ನಂಬೋ ಹಾಗಿಲ್ಲ! ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸಾವಿತ್ರಮ್ಮನ ಮೇಲೂ ಅನುಮಾನ! ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ: ‘ಒಡವೆವಸ್ತ್ರ ಜೋಪಾನ ಅಮ್ಮ...’ ಎಂದಿದ್ದು ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಆಗಿತ್ತು. ಎಂದೂ ಒಡವೆ ವಸ್ತ್ರಗಳ ಬಗೆಗೆ ಮಾತಾಡದ ಸಾವಿತ್ರಿ ಈಗ್ಯಾಕೆ ಆ ಮಾತು ಹೇಳಿದಳು? ಹತ್ತು ವರ್ಷದಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತಿದ್ದಾಳೆ! ಎಂದೂ ಅನುಮಾನ ಬರೋಹಾಗೆ ನಡಕೊಂಡಿಲ್ಲ! ಆದ್ರೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಆ ಮಾತು ಯಾಕೆ ಆಡಿದಳು?

‘ಅಮ್ಮಾ, ನಿಮಗೆ ಹೆದರಿಕೆಯಾದ್ರೆ ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನ್ನ ಕಳಿಸ್ತೀನಿ ಅವನು ಬೇಕಾದ್ರೆ ಜಗುಲಿ ಮೇಲೆ ಮಲಕ್ಕೋತಾನೆ’ ಎಂದಿದ್ದಳು. ಅದೂ ಅನುಮಾನವೇ! ತಾನು ಬಂದು ಮಲಗೋದು ಬಿಟ್ಟು ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನ ಯಾಕೆ ಕಳಿಸ್ತೀನಿ ಅಂದಳು?

ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಹಾಲು ಫ್ರಿಜ್ಜಿಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹಾಳಾಗ್ಲಿ..ಇನ್ನು ಎದ್ದು ಹೋಗಲಾರೆ...ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ತರಿಸಿಕೊಂಡಾಯ್ತು. ಸರೋಜಮ್ಮ ಲೈಟು ಆರಿಸಿ ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟರು. ಆದರೆ ನಿದ್ರೆ..? ಮಲಗಿದ್ದರೂ ನಿದ್ರೆ ಬರಬೇಕಲ್ಲ? ವಯಸ್ಸಲ್ಲಿ ಮನೆ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ದಿಂಬಿಗೆ ತಲೆಯಿಟ್ಟ ತಕ್ಷಣವೇ ನಿದ್ರೆ ಅವರಿಕ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗಿನ ಇವರ ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸದವಳನ್ನೂ ಇಟ್ಟೊಳ್ಳೋಕೆ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆ ಕೆಲಸ ಎಲ್ಲಾ ನಂದೇ. ರಾಜೀವನ್ನ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಕಳಿಸೋದು, ಅವನಿಗೆ ಊಟ ಕೊಡೋಕೆ ಹೋಗೋದು, ಸಂಜೆ ಮನೆಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡು ಬರೋದು ಎಲ್ಲಾ ನಂದೇ! ಓಡಾಟದ ಜೊತೆಗೆ ಮೈತುಂಬಾ ಕೆಲಸ! ಕಣ್ಣುಂಬಾ ನಿದ್ರೆ! ಆ ದಿನಗಳೇ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದವು!

ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಕಾಲ ಹೀಗೆ ಕಳೀಬೇಕು? ಪಕ್ಕದ ಮನೆ ರತ್ನಮ್ಮನ ಹಾಗೆ ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮ ಸೇರೋದು ಒಳ್ಳೇದೇ? ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ವಯಸ್ಸಾದವರೇ ಇರ್ತಾರಂತೆ. ಒಂದೊಂದು ರೂಮಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬಿಬ್ಬರಂತೆ. ಊಟ-ತಿಂಡಿ ಹೊತ್ಕೊತ್ತಿಗೆ ಸಿಗುತ್ತಂತೆ. ಡಾಕ್ಟರೂ ಬರ್ತೀರ್ತಾರಂತೆ. ಪೂಜೆ, ಪುನಸ್ಕಾರ, ಭಜನೆ ಎಲ್ಲಾ ಇರುತ್ತಂತೆ! ರಾಜೀವನಿಗೆ ಅದು ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ! ‘ನೀನು ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮ ಸೇರಿದರೆ ಜನ ನಮ್ಮನ್ನ ಏನಂತಾರೆ ಜನ! ನಿನಗೆ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ್ದೀನಿ. ನಿನ್ನ ಜೊತೆ ಇರೋಕೆ ನರ್ಸ್‌ನೇ ಗೊತ್ತು ಮಾಡ್ತೀನಿ. ಒಂದೇ ಪೋನಿಗೆ ಡಾಕ್ಟರು ಮನೆಗೆ ಬರ್ತಾರೆ! ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮ ಮಾತ್ರ ಬೇಡ’ ಎಂದಿದ್ದ ಖಡಾಖಂಡಿತವಾಗಿ!

ಸರೋಜಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದರು. ಕತ್ತಲಲ್ಲೂ ಕ್ಯಾಮರಾದ ತಿಳಿಗಂಪಿನ ಸಣ್ಣಸಣ್ಣ ತುಣುಕು ಬೆಳಕು ಕಂಡಿತು. ಈ ಕ್ಯಾಮರಾಕ್ಕೆ ದಣಿವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆ? ನಗು ಬಂದಿತು ಸರೋಜಮ್ಮನಿಗೆ. ಅದು ಮೆಷಿನ್ನು. ಅದಕ್ಕಂತಾ ದಣಿವು! ಮನುಷ್ಯರಿಗಾದರೆ ಭಾವನೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಯಂತ್ರಕ್ಕೆ ಭಾವನೆಗಳು ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವೆ? ಮನುಷ್ಯ ಏನೇನೋ ಕಂಡುಹಿಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ಭಾವನೆಗಳಿರು ವ ಮೆಷಿನ್ನುಗಳನ್ನೇಕೆ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬಾರದು? ನಮ್ಮಂತಾ ಒಂಟಿ ಜೀವಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡುವ, ನೋವುಗಳಿಗೆ ಅಯ್ಯೋ ಎನ್ನುವ ಮೆಷಿನ್ನುಗಳಿದ್ದರೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗುತ್ತೇನೋ? ‘ಅಂತಾ ರೋಬಾಟ್‌ಗಳೂ ಬಂದಿವೆ. ಅವು ಮಾತಾಡುತ್ತವೆ, ಹೇಳಿದ್ದನ್ನ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ, ಆದರೆ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ಬೆಲೆ’ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದ ರಾಜೀವ. ಅವು ಯಾವಾಗ ಬರುತ್ತವೋ? ತಾನು ಬದುಕಿರುವಾಗಲೇ ಅಂತಾ ರೋಬಾಟುಗಳು ಬಂದರೆ ಒಂದು ರೋಬಾಟ್ ಕೊಂಡುಕೊಂಡುಬಿಡಬೇಕು. ಅದೆಷ್ಟು ಹಣವಾದರೂ ಸರಿ. ಇನ್ನು ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮನೆ ತನಗೇಕೆ ಬೇಕು? ಒಂದು ರೂಮಾದರೆ ಸಾಕಲ್ಲವೆ? ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರೋರೂ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ನೆಂಟರಿಷ್ಟರು, ಬಂಧು-ಬಳಗಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮವೇ ನೂರು ತಾಪತ್ರಯಗಳು. ನರಳು, ಫಲ ನೀಡದ ಒಣಗಿದ ಮರ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕು? ಮನೆ ಮಾರಿ ರೋಬಾಟು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದು ಸರಿ. ರೋಬಾಟುಗಳು ಮನುಷ್ಯರ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡೋ ಮನುಷ್ಯರು ತಾವೇ ಏಕೆ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರರು? ಈ ಪ್ರಪಂಚದ ರೀತಿ, ನೀತಿಗಳೇ ವಿಚಿತ್ರ! ಬೆಳೆಯುವವರೆಗೂ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳೇ ಸರ್ವಸ್ವ ಎನ್ನುವ ಮಕ್ಕಳು ನಂತರ ಮರೆತೇಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ರೆಕ್ಕೆ ಬಲಿತ ಮೇಲೆ ಹಕ್ಕಿಗಳು ಗೂಡಲ್ಲಿರುತ್ತವೆಯೇ?! ಎಲ್ಲ ಇದೇ ರೀತಿಯೇ..? ಪ್ರಕೃತಿಯೇ ಹೀಗೇನು? ಹಾಗಾದರೆ ರೋಬಾಟುಗಳೇ ನಮಗೆ ಆಸರೆಯೇ?

ಕಾಲಿಂಗ್ ಬೆಲ್ ಶಬ್ದವಾಯಿತು! ಹೆದರಿದರು ಸರೋಜಮ್ಮ! ಯಾರಿರಬಹುದು? ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಯಾರಿರಬಹುದು? ಇದೇನೋ ವಿಚಿತ್ರ. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಸ್ವಿಚ್ಚು ಅದುಮಿ ‘ಯಾರು?’ ಎಂದರು. ಅದು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಿ ಆಚೆ ನಿಂತಿರುವವರಿಗೆ ಕೇಳಿಸುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿಸಿದ್ದ ರಾಜೀವ. ಯಾರು ಉತ್ತರಿಸಲಿಲ್ಲ! ಯಾರು? ಇಷ್ಟುಹೊತ್ತಲ್ಲಿ ಯಾರುಬಂದಿರೋದು? ನಾನುಮಲಗಿದ್ದೀನಿ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆಬನ್ನಿ’ಸ್ವಲ್ಪ ಜೋರಾಗಿಯೇ ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೂ ಯಾವ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಆಚೆ ಯಾರೋ ಡೋರ್ ಲಾಕು ತೆರೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು.

ಆಚೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಂತಾಯಿತು! ಎದೆ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡಿತು! ಹಣೆ ಬೆವರಿಟ್ಟಿತು. ಗಾಬರಿಯಿಂದ ‘ರಾಜೂ.....’ ಎಂದು ಕೂಗಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಕ್ಯಾಮರಾ ನೋಡಿದರು! ಅವರ ದನಿಯೇ ಹತ್ತುಪಟ್ಟು ಮಾರ್ದನಿಸಿತು!

ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳ ಪಿತಾಮಹ ಮಾಸ್ತಿ ವೆಂಕಟೇಶ್ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್

ಮಾಸ್ತಿ ವೆಂಕಟೇಶ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್ ಜನಿಸಿದ್ದು 1891ರ ಜೂನ್ 6 ರಂದು. ಹುಟ್ಟೂರು ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮಾಲೂರು ತಾಲೂಕಿನ ಹೊಂಗೇನ ಹಳ್ಳಿಯ ತಂದೆ ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್, ತಾಯಿ ತಿರುಮಲಮ್ಮ, ಸಂಪ್ರದಾಯಸ್ಥ ಬಡ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ಮಾಸ್ತಿ, ಹೊಂಗೇನಹಳ್ಳಿ ಶಿವಾರಪಟ್ಟಣ ಪುಟ್ಟ ಶಾಲೆಯಿಂದ ಸಿವಿಲ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಪಾಸು ಮಾಡುವ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಬಳೆದರು.

ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳ ಜನಕ ಎಂದೇ ಖ್ಯಾತರಾದ ಮಾಸ್ತಿ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಥಾ ಪ್ರಕಾರಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಆಯಾಮ ನೀಡಿದ ಮಾನವ ಅಂತ್ಯಜ ಜಗತ್ತಿನ ಶೋಧಕ, ಇಂದು ಮಾಸ್ತಿ ಬದುಕಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ III ವರ್ಷ ತುಂಬುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂದು ಮಾಸ್ತಿ ತಮ್ಮ ಮುಂದಿಲ್ಲ ಆದರೆ, ಅವರ ಬದುಕು-ಬರಹ ಚಿರಸ್ಮಾಯಿಯಾಗಿದೆ.

ಮಾಸ್ತಿ ಅವರು ಕೇವಲ ಕವಿಯಲ್ಲ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರತಿಪಾದಕರೂ ಹೌದು. ಶಿಸ್ತುಬದ್ಧ ಜೀವನ ಎಂದರೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾಸ್ತಿ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಕಲಿಯಬೇಕು ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಹತ್ತಿರದಿಂದ ಬಲ್ಲವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ನಿತ್ಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಗದಿತ ವಿಷ್ಣು ಸಹಸ್ರನಾಮ ಹೇಳದೆ, ಮನೆ ಮಂದಿಯಿಂದ ಹೇಳಿಸದೇ ಅವರು ಹೊರ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅವರು ಧರ್ಮಾಚರಣೆಯ ಮೂಲಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರತಿಪಾದಕರಾಗಿ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಪರಿಪಕ್ವವಾಗುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾಸ್ತಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಕೃತಿಗಳ ಮೂಲಕ ಸಾರಿದವರು. ತಮ್ಮಕಥೆ ಹಾಗೂ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ತಮ್ಮ ಅನ್ವೇಷಣೆಗಳನ್ನು ಓದುಗರಿಗೆ ತಿಳಿಯ ಹೇಳಿದರು.

ಮಾಸ್ತಿ ಅವರು ಮಾನವನ ಅಂತರಂಗದ ಅತೀತ ಮೂಲಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವರ ಸಾಹಿತ್ಯಕಾಲದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯಿಂದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಪೂರ್ಣವಾಗಿವೆ. ಮಾಸ್ತಿಯವರ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತರಹಸ್ಯವಾದ ಮುಷ್ಟಿಗ್ರಹ್ಯವಲ್ಲದ ನೆಲೆಯೆಂದರೆ ಮಾನವನೇ. ಮಾನವನ ಧಾರಣಾಶಕ್ತಿ, ಅತೀಂದ್ರಿಯಾತ್ಮಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಬಣ್ಣಿಸಿರುವ ಮಾಸ್ತಿ ಅವರು, ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಅಂತಸ್ಥನಾಗಿರುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಶೋಧಿಸಿದವರು.

ಅವರ ವೆಂಕಟರಾಯನ ಪಿಶಾಚ, ವೆಂಕಶಾಮಿಯ ಪ್ರಣಯ್, ಸುಬ್ಬಣ್ಣ, ಮಾತುಗಾರ, ಗೌತಮಿ ಹೇಳಿದ ಕತೆ, ಕಾಮನಹಬ್ಬದ ಕತೆಗಳೆಲ್ಲ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ನಾಜೂಕಿನಿಂದ ಬಣ್ಣಿಸುತ್ತವೆ.

ಕನ್ನಡ ಸಾರಸತ್ವ ಮಕುಟಕ್ಕೆ ಜ್ಞಾನಪೀಠದ ಮತ್ತೊಂದು ಗರಿತೊಡಿಸಿದ ಮಾಸ್ತಿ ಅವರನ್ನು ಇಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯವರು ಪ್ರಾಸಮಯವಾಗಿ “ಮಾಸ್ತಿ ಕನ್ನಡದ ಆಸ್ತಿ” ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾಗುವುದುಂಟು. ಆದರೆ, ಮಾಸ್ತಿ ಕನ್ನಡದ ಆಸ್ತಿ ಎನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು, ಕೇವಲ ಅವರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃಷಿಯಿಂದಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ ಮನಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಪೋಷಿಸಿ, ಬದುಕಿನ ಮಹತ್ವವನ್ನೂ ಕನ್ನಡದ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನೂ ಸಾರಿದ್ದರಿಂದ.

ವೆಂಕಟೇಶ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್ “ಶ್ರೀನಿವಾಸ” ಎಂಬ ಕಾವ್ಯನಾಮದಿಂದ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದರಾದರೂ ಅವರಿಗೆ ಮಾಸ್ತಿ ಎಂಬ ಹೆಸರೇ ಸ್ಥಿರವಾಯ್ತು. ಅಪ್ರತಿಮ ವಾಗ್ಮಿಗಳೂ ಆಗಿದ್ದ ಮಾಸ್ತಿ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಲು ಚತುರರು.

ವಾಕ್ಯತುರ: ಒಮ್ಮೆಯವ ಕವಿಗೋಷ್ಠಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಸ್ತಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದರು. ಬಿಸಿರಕ್ತದ ತರುಣ ಕವಿಯೊಬ್ಬತನ್ನ ವೀರಾವೇಶದ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಈ ಮುದಿಕವಿಗಳು ಸಾಯುವ ತನಕ ಯುವಕವಿಗಳ ಬದುಕು ಹಸನಾಗದು ಎಂದನಂತೆ.

ಈ ಮಾತಿನಿಂದ ಮಾಸ್ತಿ ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದರೂ, ಅದನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸದೇ ತಮ್ಮ ಮಾತಿನಿಂದಲೇ ಭದ್ರಿ ಏಟುಕೊಟ್ಟರಂತೆ. ಆಗ ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದು ಇಷ್ಟು: ಜಾಣಜಾಣ ಕಚ್ಚಾಡಿದ್ದೆ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಒಳಿತಂತೆ (ಆಗ ವಿಚಾರ ವಿನಿಮಯವಾಗತ್ತೆ), ಕೋಣ ಕೋಣ ಕಚ್ಚಾಡಿದ್ದೆ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಮೋಜಂತೆ (ಖರ್ಚಿಲ್ಲದೆ ಹೋಡೆದಾಟ ನೋಡಬಹುದು) ಆದರೆ ಜಾಣ-ಕೋಣ ಕಚ್ಚಾಡಿದ್ದೆ ಜನ ಜಾಣಿಗೆ ಉಗೀತಾರೆ, ಅವನ ಹತ್ತ ಜಗಳ ಕಾಯ್ದೀಯಲ್ಲ ನಿನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲ ಅಂತ. ಹೀಗಾಗೇ ನಾನು ಆ ಬಿಸಿರಕ್ತದ ತರುಣನೊಂದಿಗೆ ಜಗಳ ಮಾಡಲ್ಲ ಅಂತ. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಯುವಕ ತನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ಮನ್ನಿಸುವಂತೆ ಮಾಸ್ತಿ ಅವರ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದನಂತೆ.

ಮತ್ತೊಂದು ಸಂದರ್ಭ: ಮಾಸ್ತಿಯವರಿಗಿಂತ ಕಿರಿಯರಿಗೆಲ್ಲಾ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಬಂದ ಬಳಿಕ ಮಾಸ್ತಿ ಅವರಿಗೆ ಆ ಗೌರವ ದೊರಕಿತು. ಪತ್ರಕರ್ತರೊಬ್ಬರು ಮಾಸ್ತಿ ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದರಂತೆ “ನಿಮಗಿಂತ ಕಿರಿಯರಿಗೆಲ್ಲಾ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಬಂದ ಬಳಿಕ ನಿಮಗೆ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ದೊರೆತಿದೆ ಇದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಬೇಸರ ಆಗಿಲ್ಲವೇ?” ಮಾಸ್ತಿ ಅಷ್ಟೇ ನಾಜೂಕಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದರಂತೆ.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಸಿಹಿತಿಂಡಿ ಮಾಡಿದ್ದೆ ಮೊದಲು ಕೊಡೋದೇ ಚಿಕ್ಕೋರಿಗೆ, ಅವರೆಲ್ಲಾ ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟಮೇಲೆ ಉಳಿದೆ ಹಿರಿಯರು ತಿಂತಾರೆ. . . ಇಲ್ಲೂ ಅಷ್ಟೇ ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾದರಂತೆ.

ಒಮ್ಮೆ ಗಾಂಧಿ ಬಜಾರ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾಸ್ತಿ ಕೊಡೆ ಹಿಡಿದು ವಾಕಿಂಗ್ ಹೊರಟಿದ್ದು, ಕೆಲವು ಹುಡುಗರು.. ಮಳೆಯೂ ಇಲ್ಲ ಬಿಸಿಲು ಮೊದ್ದೇ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲನಿಗೆ ಐಶ್ವರ್ಯ ಬಂದ್ರೆ ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಲಿ ಕೊಡೆ ಹಿಡಿದ ಆನ್ನೋ ಹಾಗೆ ಮಾಸ್ತಿ ಕೊಡೆ ಹಿಡಿದು ನಡೀತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಛೇಡಿಸಿದರಂತೆ. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ಮಾಸ್ತಿ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಕೋಪಗೊಳ್ಳದೆ, ಆ ಹುಡುಗರನ್ನು ಕರೆದು ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ವಾಕಿಂಗ್ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರಂತೆ.

ಇಕ್ಕಿಲಗಳಲ್ಲೂ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಮರಗಳಿದ್ದ ಗಾಂಧಿ ಬಜಾರ್‌ನಲ್ಲಿ ಆ ಹುಡುಗರ ಮೇಲೆ ಹಕ್ಕಿ ಪಕ್ಷಿಗಳ ಹಿಕ್ಕಿ ಬಿತ್ತಂತೆ. ಆಗ ಮಾಸ್ತಿ ಹೇಳಿದ್ದು... ಈಗ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು ಈ ಅಲ್ಪಯಾಕೆ ಕೊಡೆ ಹಿಡಿದು ನಡೀತಿದ್ದೆ ಅಂತ. . .

ಮಾಸ್ತಿ ಅವರ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಇಂತ ಘಟನೆಗಳು ಹಲವು. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಉಪನ್ಯಾಸಕಾರಿ, ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಕಮಿಷನರ್ ಆಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ, ‘ರಾಜಸೇವಾ ಪ್ರಸಕ್ತ’ ಎಂಬ ಬಿರುದನ್ನೂ ಪಡೆದ ಮಾಸ್ತಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೂ ಸರಕಾರದ ಕಾನೂನು-ಕಟ್ಟಳೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅರಿವಿರಬೇಕು. ಆ ಎಲ್ಲ ನಿಯಮಗಳೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರಬೇಕು ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದವರು. ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಜಾರಿಗೊಳಿಸಲು ಮಾಸ್ತಿ ಅಂದೇ ಶ್ರಮಿಸಿ ಕನ್ನಡದ ಆಸ್ತಿಯಾದವರು.

ಹಲವು ಕಥೆ, ನಾಟಕ, ಆತ್ಮಕಥನ, ಭಾಷಾಂತರ, ಖಂಡಕಾವ್ಯ, ಕವನ ಸಂಕಲನಗಳನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಕೊಡುಗೆಯಾಗಿ ನೀಡಿರುವ ಮಾಸ್ತಿ ಅವರಿಗೆ ಜ್ಞಾನ ಪೀಠದ ಗರಿ ದೊರೆತದ್ದು 1983ರಲ್ಲಿ (ಚಿಕ್ಕವೀರರಾಜೇಂದ್ರ), ಮಾಸ್ತಿ ಅವರದು ವಿಮರ್ಶೆಯಲ್ಲೂ ಪಳಗಿದ ಕೈ. ಅವರ ವಿಮರ್ಶೆಗಳು ಸುಂದರಶೈಲಿ, ಗಾಂಭೀರ್ಯ ಪೂರ್ಣ ನವಚೈತನ್ಯದಿಂದ ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿವೆ. ‘ಭಾರತತೀರ್ಥ’, ‘ಆದಿಕವಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿ’ಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ವಿದ್ವತ್ತು ಮತ್ತು ವಿಚಾರಲಹರಿಯ ಪರಿಚಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾಸ್ತಿಯವರ ಕೆಲವು ಕೃತಿಗಳು: ನಾಟಕ: ಯಶೋಧರ, ಕಾಳಿದಾಸ, ಕಾಕನಕೋಟೆ, ಶಿವಾಜಿ, ತಾಳಿಕೋಟೆ, ಪುರಂದರದಾಸ, ಭಟ್ಟರ ಮಗಳು. (ಇದಲ್ಲದೆ ಶೇಕ್ಸ್‌ಪಿಯರ್, ತಾಕೂರರ ಹಲವು ನಾಟಕಗಳನ್ನೂ ಮಾಸ್ತಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ)

ಕಾದಂಬರಿಗಳು: ಚೆನ್ನಬಸವನಾಯಕ, ಚಿಕ್ಕವೀರರಾಜೇಂದ್ರ, ಸುಬ್ಬಣ್ಣ ಖಂಡಕಾವ್ಯ: ಶ್ರೀರಾಮಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ: ಭಾವಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆ: ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸ, ತಾಕೂರರ ಜೀವನಚರಿತ್ರೆ.

(ಸಂಗ್ರಹ)

ನೇಸರು ಜಾಗತಿಕ ಮಾಸ್ತಿ ಸ್ಮರಣಾರ್ಥ ಕನ್ನಡ ಸಣ್ಣ ಕಥಾ ಸ್ಪರ್ಧೆ -2018 ತೀರ್ಪುಗಾರರು

ತೀರ್ಪುಗಾರರ ಅನಿಸಿಕೆ

- ಸುನಂದಾ ಕಡಮೆ

ಪ್ರಥಮ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದ 'ಮಣ್ಣು ಸೇರಿದ ಬೀಜ' ಕಥೆಯು ಜಾತಿ-ಮತ ಭೇದವಿಲ್ಲದೇ ಸೇರಿದ ಎರಡು ಜೀವಗಳನ್ನು ಇನ್ನಿಲ್ಲದಂತೆ ಅಗಲಿಸುವಿಕೆಯ ಕ್ರೋಧವನ್ನು ಬಗೆವ ಈ ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ. ಇಡಿಯಾದ ಕಥೆಯು ಉತ್ತಮ ಪುರುಷ ನಿರೂಪಣೆಯಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಖಚಿತವಾದ ಒಂದು ದನಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿದೆ. 'ಹೆಂಗಸರು ದಿನಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಓದಬಾರದು' ಎಂದು ಅಜ್ಜಿ ಉಮ್ಮನ ಮೇಲೆ ಹೇರಿದ ನಿಯಮದ ಕುರಿತು ಬರುವ ಸನ್ನಿವೇಶವೊಂದು, ಯಾವುದೇ ಧರ್ಮದ ಮೂಲಭೂತ ಮನಸ್ಸುಗಳು ಹೆಣ್ಣು ವಿಚಾರವಂತೆಯಾಗುವುದನ್ನು ತಡೆಯುವ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಇಳಿವ ನಿದರ್ಶನವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಡುವಂಥದ್ದು. ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವಾಗ ನೀರಿನ ಶಬ್ದಗಳ ಜೊತೆ ಹೊರಬಂದ 'ಏ ಲವ್ ಯೂ ಆಶಿತಾ' ಎಂಬ ಕೂಗು ಧರ್ಮದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಾಜ ಯುವ ಜನಾಂಗದ ಮೇಲೆ ಅಕಾರಣವಾಗಿ ಹೇರುವ ಅಸಹಾಯಕತೆಯೊಂದು ಅತಿಸೂಕ್ಷ್ಮ ತರಂಗವಾಗಿ ಕತೆಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಪ್ರವಹಿಸುತ್ತಿದೆ. 'ಎಂ.ಎ ದಲ್ಲಿರುವ ಕನ್ನಡ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ರಾಮಯಣ ಮಹಾಭಾರತಗಳಿರುತ್ತವೆ, ತಮ್ಮ ಮುಸ್ಲಿಂ ಮಕ್ಕಳು ಓದಬಾರದು' ಎಂಬ ಮುಲ್ಲಾನ ಮಾತುಗಳು ಇಡೀ ಜನಸಮುದಾಯದ ವಿಭಜನೆಯ ಅಸ್ತ್ರವಾಗಿ ಸೆರೆ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. 'ಕಾಫಿರಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾದರೆ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ' ಎಂಬ ಮೂಢನಂಬಿಕೆಯೊಂದು ಈ ಕತೆಯ ಆತ್ಮವನ್ನು ಆಳುತ್ತ ಜೀವಿಗಳ ಆ ಮೂಲಕ ಜೀವಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುವ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದೆ.

ದ್ವಿತೀಯ ಬಹುಮಾನಿತ 'ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಜಡೆ' ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣ ತಂಗಿಯರ ಬಾಲ್ಯದ ಆಟ ಪಾಠಗಳ ನಡುವೆ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ನುಸುಳುವ ಹೃದಯವಿದ್ರಾವಕ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಆಳವಾದೊಂದು ಭಯಮಿಶ್ರಿತ ಆತಂಕವಿದೆ. ಮಲೆನಾಡ ಮಳೆ ಹೊಂಡ ತಗ್ಗು ಹಳ್ಳಕೊಳ್ಳ ಸೇತುವೆಗಳು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವ ಮಕ್ಕಳ ಕಣ್ಮರೆಯ ದುಗುಡದಲ್ಲಿ ಕತೆ ವಿಷಾದದ ಎಳೆಯೊಂದನ್ನು ಒಡಲಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ. ಅಣ್ಣನ ಸಹಪಾಠಿ ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಜಡೆಯಂತೆಯೇ ತನಗೂ ಉದ್ದ ಕೂದಲು ಬೇಕೆಂದು ಹಂಬಲಿಸುವ ತಂಗಿಯ ಮನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿ ಬಂದ ಈ ಕತೆಯು ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮ ಹೇಳುವ 'ನಲ ನೋಡಿ ನಡೆ' ಎಂಬ ಮಾತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಟ್ಟುಪಾಡಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೇ ಜೀವ ದುರಂತದ ಛಾಯೆಯೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿದ್ದು ಧ್ವನಿಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ. ಆರು ದಿನಗಳಿಂದ ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಳೆಯ ರಭಸಕ್ಕೆ ಊರ ತುಂಬ ಉಕ್ಕಿ ಹರಿವ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಕೊಚ್ಚಿ ಹೋದ ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮೀ ಎಂಬ ಮುಗ್ಧ ಹುಡುಗಿಯ ದೇಹವನ್ನು ತಡೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಅವಳ ಉದ್ದ ಜಡೆಯೊಂದು ಎಲ್ಲ ನೋವಿನ ಭಾವಗಳ ಆತ್ಮಂತಿಕ ಚಿತ್ರವಾಗಿ ಪಡಿಮೂಡಿರುವುದು ಈ ಕತೆಯ ತೀವ್ರತೆಗೆ ಕನ್ನಡಿ ಹಿಡಿದಂತಿದೆ.

ತೃತೀಯ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದ 'ಎಲ್ಲ ಮುಳುಗಿದ ಮೇಲೆ' ಕತೆಯು ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಎತ್ತುತ್ತದೆ. ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಡಿನ ಪ್ರದೇಶಗಳೇ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಬೇರೆಲ್ಲ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಕುಣಬಿ ಜನಾಂಗದ ಜನಜೀವನದ ಸೃಷ್ಟಿಯು ಕತೆಗೆ ಸಮಾಜಮುಖೀ ಕಾಳಜಿಯನ್ನು ನೀಡಿದೆ. ಕುಣಬಿಗಳ ಇತಿಹಾಸದೊಂದಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಅವರ ದಿನಚರಿಯ ನೋವು ಸಂಕಟ ಅವಮಾನಗಳು ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿ ಮೂಡಿವೆ. ದಟ್ಟ ಕಾನನದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಾಡಾನೆಯ ತುಳಿತಕ್ಕೆ ವೆಳಿಪ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಈ ಘಟನೆ ಇಡೀ ಕತೆಯನ್ನು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡು ಓದುಗರ ಮೈ ನಡುಗಿಸುವಂತಿದೆ. 'ಹುಲಿ ಯೋಜನೆಯ ಜಾಗ' ಎಂದು ಸರಕಾರ ಒಕ್ಕಲೆಬ್ಬಿಸುವಾಗ ಅವರು ಹೇಳುವ 'ಊರು ಮತ್ತು ದೇವರನ್ನು ಒಮ್ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟಿವು' ಎಂಬ ಮಾತು ಕತೆಯ ದಾರುಣತೆಯನ್ನು ಆ ಮೂಲಕ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನಾಂಗದ ನೈಜ ಬಿಂಬವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತದೆ.

ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದ 'ರೊಟ್ಟಿ ಬೆಂಡಿಕಾಯಿ ಚಟ್ಟಿ' ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಣದ ಹದಿನೆಂಟನೇ ಮಹಡಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಸಾಫ್ಟ್‌ವೇರ್ ನೌಕರಿಯ ಮೊಮ್ಮಗನ ಮನೆಗೆಂದು ಬಂದುಳಿದ ಅಜ್ಜ ಅಜ್ಜಿಯರ ಪಡಿಪಾಟಲು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಮೂಡಿದೆ. ಇಸ್ರಾನ್ ದೇವಾಲಯವನ್ನು 'ಇದು ಗುಡಿ ಇದ್ದಂಗಿಲ್ಲ' ಎನ್ನುವ ಅವರ ಮಾತಿನಲ್ಲೇ ಹಳ್ಳಿ ಹಾಗೂ ಪಟ್ಟಣಗಳ ನಡುವಣ ಸಂದಿಗ್ಧವನ್ನು ಹಿಡಿದಿಡುತ್ತದೆ. ಅಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಅಜ್ಜಿ ರೊಟ್ಟಿ ಬಡಿಯುವ ಸದ್ದಿಗೇ ಭಯಭೀತರಾಗುವ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಜನರ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲೇ ಬದುಕಿನ ಸಂಘರ್ಷಗಳು ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಅಜ್ಜ ಅಜ್ಜಿಯರ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲೇ ಬರುವ ತಿಳಿ ಹಾಸ್ಯದ ಕ್ಷಣಗಳು ಕತೆಯ ಬಂಧವನ್ನು ಕೌಟುಂಬಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಅರಳಿಸಿವೆ. ಅಜ್ಜ ಮೊಮ್ಮಗನ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಸಂಬಂಧವು ಕತೆಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಹಿತವಾದ ಭಾವವನ್ನು ತುಂಬುತ್ತದೆ. ಹುಟ್ಟೂರು ಹಾಗೂ ಅಲ್ಲಿಯ ಊಟ ತಿಂಡಿಗಳು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡದ ಹಾಗೆ ಮನುಷ್ಯತ್ವವನ್ನು ತಿದ್ದುವ ಸಾಧನವಾಗಿ ಮೂಡಿ ಬಂದಿರುವುದು ಕತೆಯ ಹೆಚ್ಚುಗಾರಿಕೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದ 'ಆರು ಕಣ್ಣು ಒಂದು ಜೀವ' ಕತೆಯು ಕೇವಲ ಹಣವೇ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಸಂಗತಿಯೆಂದು ನಂಬಿ ಹಣಗಳಿಸುವ ಏಕೈಕ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಕಂಪನಿಗಳ ಹಿಂದೆ ಓಡುವ ಇಂದಿನ ಯುವ ಜನಾಂಗವು, ಹೇಗೆ ಹಂತ ಹಂತವಾಗಿ ಮಾನವೀಯ ಸಂಬಂಧಗಳಿರುವ ಭಾವನಾತ್ಮಕತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಆತಂಕದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟಿದೆ. ವೃದ್ಧ ತಾಯಿಯನ್ನು ಒಬ್ಬಂಟಿಯಾಗಿ ಊರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಮಗ 'ನಿನಗೆ ಏನೇ ತೊಂದ್ರೆಯಾದ್ರೂ ಆ ಕ್ಷಣವೇ ನಾವು ಮೂವರೂ ಆರು ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡೋಣ' ಎನ್ನುತ್ತ ಮನೆಯ ಕೋಣೆಗಳಿಗೆ ಹಾಕಿಸಿ ಹೋದ ಸಿ.ಸಿ ಕ್ಯಾಮರಾ , ಆಧುನಿಕ ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲ ದ್ವಂದ್ವ ದುಗುಡ ದಿಗಿಲುಗಳೂ ಒಂದು ಸಂಕೇತವಾಗಿ ಯಥಾವತ್ತೆ ಪ್ರತಿಫಲಿಸುತ್ತಿದೆ. ವಯಸ್ಸಾದವರ ತಲ್ಲಣ ಹಾಗೂ ತಾರುಣ್ಯದ ಉದಾಸೀನವನ್ನು ಬಯಲಿಗಳೆಯುತ್ತಲೇ ಇಂದಿನ ವಾಸ್ತವ ಬದುಕು ಹಾಗೂ ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಂದರ್ಭದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಮರ್ಮವನ್ನು ಈ ಕತೆ ನೇರವಾಗಿಯೇ ಹೇಳುತ್ತದೆ.

ಎಲ್ಲ ಬಹುಮಾನಿತ ಕಥೆಗಾರರಿಗೂ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು.

ತೀರ್ಪುಗಾರರ ಅನಿಸಿಕೆ

- ಡಾ|| ವ್ಯಾಸರಾವ್ ನಿಂಜೂರ್

ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅನನ್ಯ ಸ್ಥಾನ ಪಡೆದಿರುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ತುಂಬ ಜನಪ್ರಿಯತೆಗೂ ಪ್ರಾತ್ರವಾಗಿದೆ. ಜಾಲತಾಣಗಳ ಧಾಳಿಯಿಂದ ಓದುಗರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತಿದೆ ಎಂಬ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ ವಿವಿಧ ಬಗೆಯ ಅಪಾರ ಸಂಖ್ಯೆ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಬೇರೆಯೇ ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತವೆ.

ಮಾಸ್ತಿಯವರು ಕನ್ನಡ ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ಭದ್ರವಾದ ಅಡಿಗಲ್ಲು ಹಾಕಿದ್ದು ಈಗ ಇತಿಹಾಸ. ಅವರ ನೆನಪಿಗಾಗಿ ಏರ್ಪಡಿಸಲಾದ ಜಾಗತಿಕ ಮಟ್ಟದ ಕನ್ನಡ ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಬರಹಗಾರರು ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ತೀರ್ಪಿನ ಅಂತಿಮ ಸುತ್ತಿಗಾಗಿ ನನಗೆ ಬಂದ ಕತೆಗಳು ಇಷ್ಟು.

ಕತೆ ಬರೆಯಲು ದಟ್ಟವಾದ ಅನುಭವ ದ್ರವ್ಯ, ಅವಲೋಕನಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ, ಘಟನೆಯನ್ನೇ ಕತೆಯಾಗಿಸುವ ನೈಪುಣ್ಯ, ಗ್ರಹಿಕೆಗಳನ್ನು ತೂಗಿ ನೋಡುವ ತಾಳೆ ಮಾಡುವ ಮನಸ್ಸಿತಿ, ಕಥಾ ಹಂದರವನ್ನು ಒಪ್ಪವಾಗಿ ಕಟ್ಟುವ ತಂತ್ರಗಾರಿಕೆ

ಇವೆಲ್ಲ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಕಡೆ ಗಮನ ಹರಿಸದೆ ಅಕ್ಷರ ಮಂಟಪವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದರೆ ಆಗ ದೊರೆಯುವುದು ಪತ್ರಿಕಾ ವರದಿಯೇ ಹೊರತು ಕತೆಯಲ್ಲ. ಈ ಎಚ್ಚರವನ್ನು ನನ್ನ ಬಳಿ ಬಂದ ಕತೆಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಪಾಲಿಸಿವೆ ಎನ್ನುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟ. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಋಣಾತ್ಮಕ ಅಂಶವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಕರಣ ದೋಷವೂ ನುಸುಳಿದು, ಅಲ್ಪ ವಿರಾಮ, ಪೂರ್ಣವಿರಾಮ, ಅನುಕರಣೆ ಚಿಹ್ನೆಗಳ ಅಪವ್ಯಯವಾಗಿದೆ.

ಮೊದಲ ಬಹುಮಾನಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರವಾದ ಕತೆ "ಮಣ್ಣು ಸೇರದ ಬೀಜ" ನಿರೂಪಣೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಜತೆ ಇದೆ. ಮುಸ್ಲಿಮ್, ಸಮುದಾಯದ ಯುವಕ. ಅಪ್ಪನ ಕೆಂಗಣ್ಣಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿ, ನಾನು ಸತ್ತರೆ ನನ್ನ ಮಖವನ್ನು ನೋಡಲು ಆ ಹರಾಮಿಗೆ ಬಿಡಬೇಡಿ' ಎಂದು ಮನೆಯವರಿಗೆ ಆದೇಶಿಸಿದ ಅಪ್ಪ ಸತ್ತಾಗ ಅಣ್ಣ, ಕೆಂಡಾಮಂಡಲವಾಗಿ, ಕುರ್ಆನ್‌ನನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು ನಿರೂಪಕ (ಕಥಾನಾಯಕ)ನನ್ನು ಧರಧರನೆ ಎಳೆದು ಬಾಗಿಲಿನತ್ತ ದೂಡುತ್ತಾನೆ. ಎಂ.ಎ. ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದು ಮನೆಯವರ ಆಕ್ರೋಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಕೃಷ್ಣ ಸುಂದರಿಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅದೂ ತಂದೆಯ ವಿರೋಧದ ನಡುವೆ. ದಲಿತ ಹುಡುಗಿ ಅಶಿತಾಳನ್ನು ವರಿಸಿದ ಈತನ ಮೇಲೆ ಕೋಮು ಧಾಳಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹುಟ್ಟುವಾಗ ರಕ್ತದ ಮುದ್ದೆಯಂತಿದ್ದ ಮೊಹಮ್ಮದ್ ಅಮೀರ್ ಈಗ ರಕ್ತದ ಮಡುವಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಪೋಸ್ಟ್ ಮಾರ್ಟಮ್ ಬಳಿಕ ಆತನ ಮಯ್ಯಾತ್ ಮಸೀದಿಯ ಕಡೆ ಒಯ್ಯಬೇಕು ಎನ್ನುವಾಗ ಅಂಬುಲೆನ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಂದ ವೈದ್ಯರ ಗುಂಪು "ಮೊಹಮ್ಮದ್ ಅಮೀರ್ ತಮ್ಮ ದೇಹವನ್ನು ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ದಾನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ" ಎನ್ನುತ್ತದೆ. ಸರಳ ಸುಂದರ ನಿರೂಪಣೆಯ ಈ ಕತೆ ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಸಮುದಾಯದ ರೀತಿ ರಿವಾಜುಗಳನ್ನು ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದೆ. "ಸಾವನ್ನಪ್ಪಿದರೆ ದೇಹದಾನ ಮಾಡಬೇಕು" ಎನ್ನುವ ಮೊಹಮ್ಮದ್ ಅಮೀರ್‌ನ ಬಯಕೆ ಕತೆ ಸೂಕ್ತ ಅಂತ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದೆ. ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಅತಿಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಿವರಗಳು ಕತೆಯ ಬಂಧವನ್ನು ಬಿಸುಗೊಳಿಸಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಈ ಕತೆ ಮೊದಲ ಬಹುಮಾನಕ್ಕೆ ಅರ್ಹವಾಗಿದೆ.

ಎರಡನೆಯ ಬಹುಮಾನಕ್ಕೆ ಆಯ್ಕೆಯಾದ ಕತೆ "ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಜಡೆ" ಎಳೆ ಹರಿಯದ ಹೆಣ್ಣು ಮಗು ನಿರೂಪಿಸುವ ಈ ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮಲೆನಾಡಿನ ಮಳೆಯ ಆವಾಂತರ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುತ್ತದೆ. 'ಊಟ ಮಾಡುವ ಕೈಯ ಕಡೆ ಅಮ್ಮ ಇದ್ದಳು. ಬರೆಯುವ ಕೈಯ ಕಡೆ ಅಣ್ಣ ಇದ್ದ' - ಇಂತಹ ನುಡಿ ಕೇವಲ ಪುಟ್ಟ ಮರಿಗಳಿಂದಲೇ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯ. ಶಾಲೆಯ ದಾರಿ, ಆಡುವ ಆಟಗಳು, ಅಣ್ಣ-ಆತನೂ ಸಣ್ಣವನೆ - ಬೆನ್ನಿಗೆ ಕೊಡುವ ಗುದ್ದು, ಮಳೆಯಲ್ಲೆ ಆಟ ಆಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಸ್ಕೂಲ್ ಮೇಸ್ತರಾದ ಅಪ್ಪ, ಅವರ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ಬೇರೆ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಮನೆ ಸೇರುವ ಅಣ್ಣ ತಂಗಿಯರು, ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ನೆನೆದು ಆಟವಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಉಂಟಾದ ಶೀತ ಜ್ವರ, ಕೊನೆಗೊಂದು ಸಿಡಿಲು ಬಡಿದಂತಹ ದುರಂತ. ಸಂಕದ ಮೇಲೆ ನೀರೇರಿ, ಹೊಳೆಯ ಪಾಲಾದ ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಜಡೆ ಬಂಡೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿತ್ತು. ಆಕೆ ಹೇಣವಾಗಿದ್ದಳು. ನಿರೂಪಕಿ ಸದಾ ತನಗೂ ನೀಳವಾದ ಜಡೆ ಬೇಕೆಂದು ಹಂಬಲಿಸಿದ್ದಳು. ಈಗ....?

ಕತೆ ಯಾವುದೇ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಗೆ ಕಟ್ಟು ಬೀಳದೆ ಮಕ್ಕಳ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಲ್ಲಿ ವಿವರಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದಿಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಓದುಗರಿಗೆ ಆಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನಾಂಗದ ಬವಣೆಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸುವ "ಎಲ್ಲ ಮುಳುಗಿದ ಮೇಲೆ" ಮೂರನೆಯ ಬಹುಮಾನಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರವಾಗುತ್ತದೆ. "ಶಾಳ್ ಕಲ್ವವ ಅವ. ಶಾಲಾ ಎಲ್ಲ ಕಲಿಸ್ತೋ ಲಾಸ್ತೋ. ನನಗೆ ನಿನಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆನೆ ಹುಟ್ಟೋದಿಲ್ಲ ಯಾಕೆ? ನಾನು ನೀನು ಶಾಳ್ ಕಲ್ವವರಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೇ ನಾವೇ ನಿನ್ ಪ್ರಶ್ನೆ ಆಗಿದ್ದೇವೆ" ಎನ್ನುವ ಕುಣಬಿ ಜನಾಂಗದ ಹಿರಿಯ, ಶತಾಯುಷಿ ವೇಳೆ, ತನ್ನ ಮಗನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಿಸಲಾಗದ ಲಾಸ್ತೋಗೆ ವಲಿಪ ನೀಡಿದ ಸಮಜಾಯಿಷಿ, ದಟ್ಟ ಶಾನನದ ಉತ್ಪನ್ನಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವ ಕುಣಬಿ ಜನಾಂಗದ ಕತೆ ತನ್ನೆಲ್ಲ ನೈಸರ್ಗಿಕ ವಿವರಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದ್ದು, ಪರಿಸರ ಹಾಗೂ ವನ್ಯ ಜೀವಿಗಳ ರಕ್ಷಣೆ ಹಾಗೂ ವಿದ್ಯುತ್ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಅಮಾಯಕ ಕುಣಬಿಗಳನ್ನು ಒಕ್ಕಲೆಬ್ಬಿಸುವ ಸರಕಾರದ ಕೌರ್ಯವನ್ನು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸುವ ಕತೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಒಂದಿಷ್ಟು ಯೋಚಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ.

ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಪಡೆದ ಕಥೆಗಳ ಆಯ್ಕೆ ತುಸು ತೊಡಕಿನದ್ದು. ನಾಲ್ಕು ಕತೆಗಳ ನಡುವೆ ಪೈಪೋಟಿ ಇದೆ. ಅಳೆದು ತೂಗಿ ಎರಡು ಕತೆಗಳನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. 'ರೊಟ್ಟಿ -ಬೆಂಡೆಕಾಯಿ ಚಟ್ನಿ' ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅಜ್ಜ ಹಾಗೂ ಸಾಫ್ಟ್‌ವೇರ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಮೊಮ್ಮಗ, ವಿಜಯರ ನಡುವಿನ ಪ್ರೀತಿ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ಆತ್ಮೀಯವಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸುವ ಕತೆ. ವಿಜಯಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿ ಯತ್ನಿಸಿದ್ದರೂ, ಇದು ಫಲಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟರಲ್ಲೆ ಅಜ್ಜ ಇನ್ನಿಲ್ಲವಾಗುವ ಸೂಚನೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ.

ಅಜ್ಜ -ಅಜ್ಜಿಯವರನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಕರೆಸಿಕೊಂಡಾಗ, ಬೆಂಗಳೂರು ಬೆರಗು ಹುಟ್ಟಿದರು ಅಲ್ಲಿನ ಊಟ ಏನೇನು ಪಸಂದಾಗದೆ "ರೊಟ್ಟಿ ನೋಡು. ಹೆಂಗಾದವೆ, ನೀರ್‌ನೀರ್ ಪಲ್ಯ, ಉಪ್ಪಿಲ್ಲ-ಖಾರಿಲ್ಲ. ಮಣ್ಣಿನಾಯಿ, ಉಳ್ಳಾಗಡ್ಡಿ ಕೂಟ್‌ಬಿಟ್ಟಿ ನಮ್ ಕಡಿ ಊಟ ಆಗಾಂಗಿಲ್ಲೇ ಅಂತ ಮುಕ್ಕಿಗೆ ಒದ್ದು ಹೇಳ್ತೇಕು ಇವ್ವಿಗೆ" ಎನ್ನುವ ಅಜ್ಜನ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಮಾತು ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ವಿವರಗಳು ಕತೆಗೆ ಜೀವ ತುಂಬಿವೆ.

'ಆರು ಕಣ್ಣು ಒಂದು ಜೀವ' ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಪಡೆದ ಇನ್ನೊಂದು ಕತೆಯಾಗಿದೆ. ಇಳಿ ವಯಸ್ಸಿನ ಒಂಟಿ ಜೀವದ ಕತೆ. ಅಮೆರಿಕಾದಲ್ಲಿರುವ ಮಗ, ಸೊಸೆ, ಮೊಮ್ಮಗ ಸರೋಜಮ್ಮನಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಮನೆ ಇಡೀ ಮಗ ಸಿಸಿ ಕೆಮರ ಹಾಕಿಸು "ಅಮ್ಮಾ ಇಲ್ಲಿ ಇದೆ ನಾನು ಎರಡು ಕಣ್ಣಿಂದ ಮಾತ್ರ ನೋಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಆರು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ" ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. "ಮನುಷ್ಯನಿಗಿರೋದು ಎರಡು ಕಣ್ಣಲ್ಲ" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಾಗ "ನಾನು, ಜಾನು, ಸಂಜೂ ಸೇರಿ ಆರು ಕಣ್ಣುಗಳಾಗಲಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಮಗ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾನೆ. ತಾಯಿಯ ಸಕಲ ಕಾರ್ಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನೂ ತಾವು ವೈರಲ್ಸ್ ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಮೊಬೈಲ್‌ನಲ್ಲಿ ನೋಡಬಹುದು ಎಂದ. ಮಗನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸರೋಜಮ್ಮನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಇರಿಸು ಮುರಿಸಾಗುತ್ತದೆ. ಸೊಗಸಾದ ನಿರೂಪಣೆಯೊಂದಿಗೆ, ಒಂಟಿ ಜೀವದ ಹಪಹಪಿಯನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುವ ಕಲೆ ಓದುಗರ ಎದೆ ಮಿಡಿತವನ್ನು ಕಲ್ಪುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದೆ. ಕುತೂಹಲಕಾರಿ ಅಂತ್ಯ ಕತೆಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಮೆರಗು ನೀಡಿದೆ.

ನೇಸರು ಜಾಗತಿಕ ಮಾಸ್ತಿ ಸ್ಮರಣಾರ್ಥ ಕನ್ನಡ ಸಣ್ಣ ಕತೆ ಸ್ಪರ್ಧೆ - 2018ರ ವಿಜೇತರು”

ಮೊದಲ ಬಹುಮಾನ	<p>“ಮಣ್ಣು ಸೇರದ ಬೀಜ”</p> <p>ಮುಸ್ತಾಫ ಕೆ. ಎಚ್ (ಮಂಗಳೂರು)</p>
ಎರಡನೆಯ ಬಹುಮಾನ	<p>“ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಜಡೆ”</p> <p>ದಿವ್ಯಾ ಕಾರಂತ (ಬೆಂಗಳೂರು)</p>
ಮೂರನೆಯ ಬಹುಮಾನ	<p>“ಎಲ್ಲ ಮುಳುಗಿದ ಮೇಲೆ. . . .”</p> <p>ಹುಳಗೋಳ ನಾಗಪತಿ ಹೆಗಡೆ, (ಅಂಕೋಲಾ)</p>
ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕ ಬಹುಮಾನ (1)	<p>“ರೊಟ್ಟಿ - ಬೆಂಡೆಕಾಯಿ ಚಟ್ಟಿ”</p> <p>ಪ್ರವೀಣ್ ಕುಮಾರ್ ಜಿ. (ಬೆಂಗಳೂರು)</p>
ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕ ಬಹುಮಾನ (2)	<p>“ಆರು ಕಣ್ಣು ಒಂದು ಜೀವ. . . !”</p> <p>ಎಸ್. ಜಿ. ಶಿವಶಂಕರ್ (ಮೈಸೂರು)</p>
ತೀರ್ಪುಗಾರರು	<p>ಶ್ರೀಮತಿ ಸುನಂದಾ ಕಡಮೆ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ ಡಾ ವ್ಯಾಸರಾವ್ ನಿಂಜೂರ್, ಮುಂಬಯಿ</p>

ವಿಜೇತರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು

THE MYSORE ASSOCIATION, BOMBAY

ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್, ಮುಂಬೈ
ಮುಂಬರುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ

17.03.2019

ರವಿವಾರ

ಸಂಜೆ 6.30ಕ್ಕೆ

ಕನ್ನಡ ನಾಟಕ
“ಭೂತಗಳು”

“ಶಶಿ ಕಲಾವಿದರು” ಬೆಂಗಳೂರು ತಂಡದವರಿಂದ

ನಿರ್ದೇಶನ: ಶ್ರೀನಾಥ್ ವಸಿಷ್ಠ (ಕಿರುತೆರೆ ಹಾಗೂ ಚಲನಚಿತ್ರ ನಟ)

ಭಾರತ, ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ಜೊತೆ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಆಟವಾಡಬೇಕೇ?

ಶನಿವಾರ, ಮಾರ್ಚ್ 23, 2019 ರಂದು ಸಂಜೆ

ಎಲ್ಲರೂ ಚರ್ಚೆಗೆ ಅಣಿಯಾಗಿ ಬರಬೇಕು.

ಸುಮ್ಮನೆ ಮಾತಿಗೆ ಮಾತು ಜೋಡಿಸುವುದಕ್ಕಲ್ಲ. ಈ ಚರ್ಚೆಯಿಂದ ಒಂದು ತಿಳುವಳಿಕೆ ಮೂಡಿಬರಬೇಕು.

24.03.2019 ರವಿವಾರ

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 10.00 ರಿಂದ

1.00ರ ತನಕ

ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್ನಿನ ಸ್ಥಾಪನಾ ದಿನಾಚರಣೆ

Association's Foundation Day
(Followed by Lunch)

06.04.2019 ಶನಿವಾರ

ಸಂಜೆ 5.30ಕ್ಕೆ

ರಾಮನವಮಿ

ಪೂಜೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಸಾದ ವಿನಿಯೋಗ

ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆದರದ ನಲು ಬರುವು

ಸ್ಥಳ : ಮೈಸೂರು ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್, ಮುಂಬೈ
393, ಭಾವುದಾಜಿ ರಸ್ತೆ, ಮಾತುಂಗ (ಪೂರ್ವ), ಮುಂಬೈ-400 019.

ದೂರವಾಣಿ : 022 2402 4647 / 2403 7065.